

Baranyi Imre

Szeressetek még

Versek 2022-ből

Magánkiadás

Baranyi Imre

Szeressetek még

Versek 2022-ből

MAGÁNKIADÁS

ISBN 978-615-82249-0-1

Minden jog fenntartva.

© Baranyi Imre 2023

A szív heraldikája

Figyeld az ősidők szelíd szavát,
kitárja múltja szárnyas ablakát,
hiszen leszünk mi is letűnt világ,
csupán csak álmodó heraldikák,
miken szerelmeink derengnek át.

Sietve összegörgetett tekercs,
amelyre rákerült e furcsa vers,
mi boldogabb időt idézve fel,
talán, ha egyszer olvasóra lel,
ezernyi évet újra átölel.

Betűi megkopott reménysorok,
mióta várakozva állnak ott,
azóta bár kicsit, ha ódonok,
de rímük éji holdsugár-fonott,
s remegve lelked ajtaján kopog.

Csoda

Megfoghatatlan,
egyszerre itt terem csak,
s leejti állad.

Kezében véső...

Kezében véső,
a szeme akár a kés,
résnyire nyitott.

Egyszer csak eltűnt...

Egyszer csak eltűnt,
hiába is kerestem,
a Hold mögé bújt.

Horváth Mihály-os éveim...

Horváth Mihály-os éveim
be gyorsan elszeleltek,
de láza néha visszaint,
a régi szép időknek,
olyankor elkalandozok,
a könnyem is kicsordul,
hiába voltam boldog ott,
siettem el bolondul.

Azóta már a sok pofon,
kicsit kijózanított,
nyomán a régi padsorok
közé ma visszavágyok,
hiszen felelnék újra én
a jó tanárainknak,
de már a sors bolond vizén
terelgetem hajómat.

Az évek árja elsodort,
bevitt a rengetegbe,
de végre, nem hiába volt,
mi összegyűlt fejekben,
azóta abból élek ím,
mit ott tanultam akkor,
Horváth Mihály-os éveim
varázslatos korából.

Pogány vér

Megállt a hét vezér a hegytetőn,
s amint a völgyre szállt tekintetük,
a lelkükön kigyúlt a fény, s öröm
karolta át, ölelte mindenük.

Honát találta oly sok év után,
maroknyi, egyre fáradó magyar,
vadászva fürge szarvasok nyomát,
megállt, s pihenni végleg itt akart.

De vére nem csitult, maradt pogány,
viszályt hozott e földre, háborút,
patakba folyt a vér az új hazán,
hiába volt megannyi vándorút.

E büszke nép azóta sem tanult,
hasítja kétfelé a balga múlt.

Gyermekként hisszük...

Gyermekként hisszük,
felnőttként csak reméljük,
idősen féljük.

Érzelem nélkül

Érzelem nélkül
az értelem kidobott
feleslegesség.

Dátumok

A július csupán harminc napos, ha lenne,
Petőfi Sándorunk talán még most is élne,
mivel nyarán e hónap még egy napja volt,
ezért lett Sándorunk a bánatunkra hótt.

Pedig ma is de kőtené a verseket még,
amint azt tette volt varázsosan nem oly rég,
de látod, így esett velünk e csúf gonoszság,
siratja őt, szemét törölve mind ez ország.

Vigyázz tehát, hogy mely nap az, mikor születesz,
ha nincs szerencséd, tán világra sem jöhetsz,
avagy, ha rossz napon sietsz a bús halálba,
hiába hív pokol, maradsz a felvilágba'.

Hajt a láz hozzád...

Hajt a láz hozzád,
lehűlni vágyom, de te
tovább hevítesz.

Gyakran sikerül...

Gyakran sikerül
sikertelenségemen
elcsodálkoznom.

Hajnalok

A hajnalok ma még nagyon sötétek,
hideg tekintetükre ébredek,
az álmaim, mikorra véget érnek,
magányom árnya újra felremeg.

Hiányod úgy cibálja szét a lelkem,
akárha lenne égi fergeteg,
amely megint lecsapni készül éppen,
ilyen lehangelők a reggelek.

Mióta nem vagy itt, csupán halódok,
utánad ég a vágyam untalan,
az arcod éle lassan elmosódott,
de nyelvemen ma csóкод íze van.

Remélem, egyszer újra nálam alszol,
s kiváltod álmaink a hajnaloktól.

Egészen estig

Ma megfogadtam én, hogy álmaimban
se gondolok reád babám ezentúl,
az éjszakáimon, ha lankadatlan
a két kitárt karodba zársz, s a láng gyúl.

Hiába kértem én időt, mutatva
kezemmel is feléd a té betűket,
csak átölelve húzta mámorokba
szerelmi lángod égető tüdőmet.

A lábam is remegte reggelente
a vágyaink ölelkező csatáit,
egész nap álmosan, beléd szeretve
merengtem el varázsos éjszakáin.

S miként szokott, a nagy fogadkozásnak
a híre-hamva sincs, ha jó a másnap.

Fel az égbe

Már odavannak a nyári remények, elült morajuk rég,
mégis a búvkörükön menekülne a lélek a fagytól,
jéghidegen karoló borulás felemás peremén még
visszamerengve a Nap sugarára ma térdig a hóból.

Nincstelenül, kitaszítva a téli viharban a vándor
elkeseredve jajonghat a múlt tovatűnt örökére,
fagy szigorán, csak a szíve, mi fájva az égre kolompol,
kincse subája, kalapja, tubákja, s a régi szerelme.

Ballag a lét, vele ballag időtlen a hóban a vándor,
új nyarat álmodik éppen, az éj recsegő küszöbére
lába, ha lép, belesajdul a lelke, a régi napokból
lopva erőt viszi egyre tovább fel a vágya az égbe.

Vekker

Ma végre messze szállt a régi bánat,
ma nem takarja szép hazám egét,
a bal, s a jobb kezét fog és a Házat
a béke járja át napunk delén.

Ma újra összeáll magyar magyarral,
a nemzetért közös csatára kel,
e büszke népre ráköszönt a hajnal,
amint megint közös hazára lel.

A vér a vérrel új irányba árad,
haladva boldogabb jövő felé,
ma végre látja, nem hiába fáradt,
ha bátran állhat ő az Úr elé.

De lám, a vekker óra hangja ébreszt,
az álom illan és az ördögé lesz.

Az este...

Az este ráfutott a délutánra,
sodorta egyre vágyamat feléd,
futott tovább, s a nyári éjszakába
meg is mutatta végre mindenét.

Az este teste csábosan, remegve
ölelte át mohón a lázamat,
miközben ajkam ajkadat kereste,
az éj repült, akár a gyorsvonat.

Az este és a vágyam összeforrott,
a júliusnak égi mámorán,
miközben égetett ezernyi csókod,
hevünk alig csitult az éj során.

De jött a hajnal és te messze jársz már,
csupán az este járt az álmaimnál?

Nüansz

A nappalokkal elviaskodom még,
viszont az éjszakák nagyon kemények,
kiáltom ördögömnek; én aludnék,
de meg se hallgat ő, a beste lélek.

Mióta elhagyott a hű szerelmem,
azóta én aludni sem tudok már,
konok fejem muszáj a falba vernem,
miért is hagytam azt bután, hogy elválj.

Pedig nagyon szerettelek, ha mondom,
a kocsmapultba véstem én neved,
de sajna, hogy hiába, megtanulnom
a sok feles bizony nem engedett.

Ezért Katám, bocsásd meg azt a vétket,
hogy Máriának hívtalak evégett.

Mi lesz velünk...

Mi lesz velünk, ha majd a szél
se tudja, merre vagy már,
a vágy csavarja, nem beszél
a szád, hiába hagynád,
a némaságon átdereng
a múlt ezer csodája,
de vízbe fojtja azt a csend,
hiába kapsz utána?

Mi lesz velünk, ha sorsaink
a télbe szétfonódnak,
ha majd a vágy hiába int,
a távozó hajódnak,
a tengeren lebegve át
mivé leszel, ha végül
feloldja tested illatát,
s a szélbe viasszaszédül?

Ha lesz velünk, s a vágy kitart,
találkozunk a parton,
sok év után, mi eltakart,
kezem, ha még kinyújtom,
te futsz-e majd felém vajon,
vagy elsietsz remegve,
szemed lesütve, árulón
vegyülsz a nagy tömegbe?

Reng a derekán...

Reng a derekán
ezerfelé a szoknya,
mi van alatta?

Este tanúként...

Este tanúként,
reggelre tettestársként
jelöltelek meg.

A jeges úton...

A jeges úton
csupán patája jelzi,
az ördög nyomát.

Futás a nyárba

A tél ölelte át az éjszakámat,
a csillagok között a Hold fogyott,
remegtetőn kerülgetett a bánat,
hová peregetek ím a szép napok?

Hajadba font reményeim fagyottak,
az arcodon hideg mosoly fut át,
a lázad égig ér, s te karjaimban,
a lelkedért veled futok tovább.

Futok veled hegyek között, a hóban,
borongva fenyvesek maradnak el,
karollak úgy, ahogy sosem karoltam,
ma nem lehet, hogy égve elveszel.

De nézd csak angyalom, nem is sokára
megérkezem veled megint a nyárba.

Rejtjelek

Látod, a fény ma az ördögöké lett,
újra sötét jön e napra megint,
halkul a vágy, vele halkul az élet,
arca beszürkül, elolvad a smink.

Fogvacogásod a szélbe kihallik,
ringat az álmod, amint utazol,
elvisz az éjben egészen a hídig,
onnan az út lefelé araszol.

Nincs maradásod, e föld kivetett már,
talpad alá parazsat kötözött,
indul az út, hol a végtelened vár,
fátyola leng a sötétje fölött.

Fordul az ég, vele fordul a csillag,
nincs mese, szinte vakon követed,
szívedig ér, kicsikét meg is ingat,
ámde te érted a rejtjeleket.

Válassz!

Na most vigyázz, hová teszed le voksod,
ki húz le majd, megint te döntöd el,
a józan ész hiába bárha osztod,
rulett ez így, akárhogy is teszel.

Ki lesz, ki majd nevetve mondja néked;
becsaptalak, de hát ez így esett,
ha nyögsz alattam élve három évet,
a ráadásban én is engedek.

Te döntöd el, ki nyúzza majd a sorsod,
ki mondja meg, vajon magyar vagy-e,
kabátodon ma csillagod te hordod,
megértelek, ha hócipőd tele.

E színdarabban újra játszani kell,
ki húz le majd, megint te döntöd ím el.

Feltüzelve

Amint a fény szivárog át az éjen,
s hasad fel újra napkelet felől,
betelve illatoddal és a kéjjel
születtem újra néked itt belül.

Remegtetett az éji boldog álom,
kitárva lelkem úgy omolt eléd,
akárha lenne éltém és halálom,
mit áldanék, ha nem felejtenéd.

Az ébredés e hajnalon ledéren
emelte messze fel szerelmemet,
amelynek égető szemeszterében
tanultam átölelni testedet.

Sosem felejtem én az éjszakákat,
a vérem érted ím, azóta vágdat.

A régi ház előtt

Az évek oldalognak egyre már,
kikezdte rég a késük arcodat,
barázda ült ki homlokodra, bár
a képed így lesz egyre sármosabb.

Kalapban állsz a régi ház előtt,
kezed között a sorsod elpereg,
találgatod, vajon mi volt előbb,
te láttad őt, vagy ő köszönt neked?

Az ajtaján a tábla megkopott,
az utcanév, s a szám az ördögé,
dereng megannyi drága kis titok,
bebújnak újra álmaid közé.

Fejed lehajtod és a nagy kalap
levéve két kezed között marad.

Hajósok

Elértük íme hát megint a partot,
tekintetünk a régi múltba réved,
akár a vénülő, öreg hajósok,
a régi dokkba hogyha visszatérnek,
a földre lépve imbolyogva járunk,
helyünk keressük és sehol se leljük,
de nem soká, a parti nép, ha ránk unt,
hajóra úz megint az ősi kedvünk.

Mi nem vagyunk valók a puszta földre,
a tengeren maradt örökre lelkünk,
habár hajónk a szél dobálja egyre,
hevén mi már az otthonunkra leltünk,
talán a sors akarta, így esett meg,
mi zsákba kötve hordjuk álmainkat,
időre sárguló fotón szerelmet,
s öreg hajónk a távolokba ringat.

Kisistenek

Megint csak ára lett a balgaságnak,
acsarkodása egyre-másra tart,
hiába volt azóta annyi másnap,
a józan ész ma újra csak kihalt.

A nép megint csak ím, akár a torta,
ezerfelé megosztva, hogyha kell,
ne álljon össze, egyfelé ne húzza
a nemzetét, az érdek így eszel.

Akár meleg, vagy épp balos bolond vagy,
akár a népedért cöfögsz megint,
beoltva rázod öklöd, éned elhagy,
ha honfitársad ujja visszaint.

De fent a hegytetőn elégedettek,
kisistenek megint hülyére vettek.

Éjre nap

A hajnal újra oly közel,
csupán a pillanatra vár,
hogy éjszakánkra jöjjön el,
levert nyomát elűzze már.

A nagy homály, mi ránk szakadt,
komor, nehéz időt hozott,
a bánatunk a súly alatt
csupán zokogva rostokolt.

Mi nem találtuk azt, hogyan
zavarjuk el sötét torát,
mit ült nyakunkon átkosan,
de vége már, ma nincs tovább.

Amott, az új napunk hasad,
a fénye feldereng nekünk,
oszolni kezd a kábulat,
sötét hatalma most letűnt.

Fülembe mászott...

Fülembe mászott,
ottragadt, azóta cseng,
nem hagy nyugodni.

A nagy huzatban...

A nagy huzatban
átkaroltalak, nehogy
magam maradjak.

Elébb, be morc volt...

Elébb be morc volt,
de már butítja óbor,
s nevet vidáman.

A kút káváján

Az óra egyre körbe jár,
mögötted elvonult a múlt,
hiába sejtetted azt, mi vár,
jövőd sivár, a kútba fúl.

Kivárja még a voksodat,
fogást, ha most nem is talál,
de már a lelken kutat,
hegyezve karma, lesben áll.

Te meg tovább hagyod magad
vezetni falnak ostobán,
habár ezernyi jel mutat,
ne arra menj bután tovább.

De nemsokára majd felelsz
utódaidnak arra, hogy
hová fogyott a régi mersz,
jövőd lehúzni miért hagyod?

Ha félsz, merengj e versen el,
ki fog köszönni még terád,
ha szürke múltad átölel,
a sírodon se lesz virág.

Megint becsaptak...

Megint becsaptak,
megint csak csőbe húztak,
a derűm oda.

Álarc

Hamis mosoly mögött, hamis világban
az álmaid remegve kergeted,
s a félelem szorít halálraváltan,
letelt időd, a múltad eltemet.

Ha lenne még olyan, ki nem hazudna,
ölébe venne, átkarolna még,
te boldogan-bután felé szaladva
meg is bocsátanál ma mindenért.

A talmidat te végre sutba dobva,
kiöntenéd elé a vágyadat,
talán a szád nem is kicsit dadogna,
de folya szód, akár az áradat.

Talán, ha végre senki sem hazudna,
a földgolyó velünk nem így forogna.

Magfilozófia

A hó takarta éji fagy zugán,
a búzamag remegve álmodott,
tavaszra, hogyha majd kikelne tán,
leszórna ő is újra egy magot.

Csupán aratni kéne néhanap,
s a búzamag megint lehullana,
teremne újra milliónyikat,
ha nem szakadna ennek árama.

Csak egyre folytatódna így tovább,
kenyér dagadna minden asztalon,
amíg világ a vénülő világ,
megélne vígan így az egy magon.

No persze, hisz nem is tanulta még,
a pusztá népe így csinálja rég.

A rév felé

Hajam fehér, hajóm a révbe tart,
megéltem én megannyi nagy vihart,
vitorlavásznak elszakadt, s a tat
recsegve ringatott az út alatt.

Halásztam én ezernyi hajnalon,
szegény maradtam, ámde gazdagon
jutalmazott a sorsom engemet,
maradt, ki majd a parton eltemet.

Az éveken hajóztam egyre át,
követve bár az istenek szavát,
de most belém karolt az őszi szél,
hajóm ma mindörökre révbe ér.

Ha néha látsz a parton egy halászt,
kerüld el őt, a könnyeit ne lásd.

A sas halála

Mintha szárnya törve volna,
úgy zuhant a szürke porba,
teste még kicsit remegve,
visszanyúlt a fellegekbe.

És amint a földre hullva,
szédelegve támolynag
sajdulón a kút kövéig,
azt a Hold se nézte végig.

Jó az est a fájdalomra,
eltakarja, bátorítva
tartja őt, ha kél a reggel,
el ne múljon éj-hideggel.

Jó a hajnal is, sietve
felhasadt a napkeletre,
és a sast, de vitte volna,
messzi szirtre, felkarolva.

Ám a teste fagyhalottan,
álmodott a szürke porban,
lelke szállt csupán magasra,
mintha újra szárnyra kapna.

Birkamód

Mit ér az ész, ha nincs erőd ma győzni,
ha béna már a két karod megint,
mikorra véget ér a harc, akárki
nyakadba önthet ím, megannyi kint.

Sopánkodásod égig ér utána,
pedig te most emelve fel kezéd,
a véreiddel őserőt mutatva,
jelezheted; tovább nem engeded.

Nem engeded, hogy elvegyék a múltad,
hogy elvegyék a mádat és jövőd,
jelezheted, hogy ezt nem így akartad,
s te visszavenni most mutatsz erőt.

De félek én, hogy álmodom megint csak,
s te birkamód felelsz a vágyaidnak.

Jelentés

Hiába szólt a józan ész,
megannyi intelem hova,
ma újra háborúra kész
a bőszen hatalmasok hada,
ma mind a két vezér hiszi,
a győzelem nagyon közel,
de hogy mihez, ha kérdezik,
a válaszuk nem éred el.

Talán lehetne visszaút,
de fél, ha mégis arra lép,
veszítené a háborút,
veszítené konok hitét,
nos ennyi, mit ma mondhatok,
de ez sok is, meg oly kevés,
a lényeg az, hogy elfogyott
ma fent megint a józan ész.

Világégés előtt

Az álmokért vajon ki jó,
ki kérdi meg, hogy élsz,
a múltadon feszül jövőd,
de már a balga ész
szelet vetett, s vihart kavart,
a szíved elszorul,
hisz újra háborút akar
ma mind a két nagyúr.

Neked csupán a vers marad,
meg az, leírod-e,
vagy elhajítva tolladat,
kilépsz a semmibe,
ha majd a könyved égetik,
a láng elolvas-e,
utószor ócska verseid
megénekelnek-e?

Biztatás

A tó jegére rásütött az új nap,
a fákon át a fény megérkezett,
a délelőtti szürke februárnak
mutatja lázadón a színeket.

E télutón a lelkeink remegnek,
ma mind belül tavaszt kiáltana,
de várni kell, amíg a szél meleg lesz,
s kihajt megint a hóvirág maga.

Reményeink, habár az égig érnek,
de még türelmesen keringenek,
csupán e délelőtti játszi fénynek
mutatva újra régi kedvüket.

Ne félj, a tél pakolja már a zsákját,
az új tavasz nem oly soká köszön rád.

Találgató

Ki vagy te mondd, a talmidon
ma még alig dereng át,
mi jót akarsz, nem is tudom,
legyek talán a szolgád,
vagy épp a társadul fogadsz
e furcsa rengetegben,
legyek neked ma én vigasz,
felelj nekem, ha kérdem?

Tudom, ha rád szavazhatok,
a szebb jövőt ígéred,
de holnap újra játszhatok
a kertjeidbe véled,
vagy akkor álnok őreid
sietve elzavarnak,
a voks után keményedik
kiénekelt hatalmad?

Függöny

Az évek egyre gyorsulón sietnek,
lejár a film, a vége még pereg,
felejténéd a gördülő betűket,
de olvasod, s erőlteted szemed.

Merengve ülsz tovább a zsöllyeszékben,
latolgatod, mit ért a nagy szerep,
felállsz, a múltad elfut és időtlen,
elengeded sután a filmedet.

Kilépsz, s amint az utcazaj fülön csap,
kijózanodva térsz a semmibe,
kicsit se félsz, habár nyugodni nem hagy
velük maradsz, vagy elfelednek-e.

A lépteid nyomát a film megőrzi,
az is lehet, hogy egyszer újra fűzik.

A ceruza lágy...

A ceruza lágy,
a toll lehet kemény is,
a hegy meg magas.

A boldogságom...

A boldogságom
felhőtlen nyárutóit
eltékozoltam.

Bulvárvíz

Ha néha olvasom, fogam csikordul,
a józan ész fölé, amint a Bulvár
ködös homályt borít a mindenen túl,
besöpri álnokul szegény fejem már.

Elönti mindenem, lazán aláhúz,
facsarva tépi szét az éneket,
megint a vérnyomásom felfelé kúsz,
előbb-utóbb lehet, hogy eltemet.

Folyik le rám patakban és az árja
az esti híradóra feldagad,
az értelem ma is hiába várja,
hogy értse végre már a dolgokat.

Felolvadunk a dőre hírfolyamban,
megoszthatón okoskodunk, de halkan.

Táltosok között

A szél az ágakon motoz,
hideg sivár a reggel,
mogorva őszi táltosok
vonulnak át sereggel,
hiába mind a templom ím,
kereszt se fog ki rajtuk,
a szarvasok patájain
szemük, feszítve íjuk.

Amint a két folyó között
hazára lelt a vad had,
puhult a lét, az ördögök
hiába várakoztak,
hitet talált a horda itt,
királyuk úgy akarta,
a táltosok szabályait
az őszi múltra hagyva.

Hiszen, hiába volt a vágy,
körötte mind az ellen,
le is tarolta volna tán,
ha bírta volna menten,
azóta sem csitult dühük,
de táltosok vigyáznak,
kigyúl, ha kell pogány tűzük,
s a vérük újra vágat.

Kalandozás

Szerelmeim, de messze jártok,
hiába hát, magamra hagyatok,
találatok ki jobb világot,
epedtem értetek, s miattatok.

Pedig, de játszanék a nyárban,
talán virágot is szakítanék,
s ha újra fellobogna vágyam,
megint belépirulna fenn az ég.

Az is lehet, csupán a szám jár,
hiszen ma menni sem tudok nagyon,
de hát a gondolat, ha elszáll,
varázsos és bevallom, én hagyom.

Hiába vagy már...

Hiába vagy már
megengedő, negédes,
kilóg a lóláb.

Gonosz, s irigy vagy...

Gonosz, s irigy vagy,
de nyájasan tetteted
a melegszívűt.

Nézz rám ablakodból!

Miként a Hold az ablakon benéz,
a vágyam úgy kacsint feléd,
tudom, neked hiába intenék,
hiszen te meg sem értenéd,
mitől hasít ma is belém a vágy,
ölelni mért akarlak én,
akárha még te húsz lehetsz talán,
de én csak egy juhászlegény.

Hiába zárod éjre ablakod,
miként a Hold, ha megtalál,
titokban ujjnyi részre nyithatod,
hiszen szerelmem arra vár,
hogy elraboljam én a csókodat,
magammal elvigyem haza,
lehűtené talán a lázamat
szemed, ha rám kacsintana.

Míg a világ...

Visszaderengnek a távoli képek a múlt pereméről,
álmosan úszom a fényei közt, szabadon, kivetetten,
nem köt a lét sehová, csak a vágy tüze még, ami pörköl,
égeti álmaimat, miket én balogul kinevettem.

Hej, de ma már ez a szív nagyon is meg akarna repedni,
mert hisz a lét hamarost fut a hajnali széllel a múltba,
nincs, aki majd betakarna, ha eljön az óra temetni,
névtelenül megyek el, ha az Istenem úgy is akarja.

Ám, ha te még szerelembe esel velem újra ez órán,
boldogan állok elé, ha te úgy akarod, Tubarózsám,
szítom a lángodat és ha szeretsz, veled is maradok tán,
míg a világ kerek és mivelünk tovagördül a sarkán.

A vendégmunkás dala

Tudom, csupán tanári diplomám van,
de szép hazámba' felkopott az állam,
miatta lelkemet darabra törve,
futottam én e köd takarta földre.

Ha majd a nyár ezer sugára éget,
elindulok megint ölelni téged,
viszek neked csokorba kötve rózsát,
cigányzenész be húzza majd a nótád.

De addig itt muszáj nekem maradnom,
nyugatnak összes szennyesét kimosnom,
veszek belőle dombtetőre házat,
naponta oltom abba majd a vágyad.

Közelg a nyár, amelyre visszatérek,
csokornyi álmot is viszek tenéked,
belátom én, figyel reám az Isten,
de messze vitt, hogy újra megsegítsen.

Kampányolunk

Ma összecsap megint a jó magyar
fogat szorítva szitkozódik,
az átká csontot ér, a húsba mar,
üvölti balga indulóit,
amerre jár kosz és mocsok csorog
le mindenütt a szürke falról,
alant szegény Kossuth Lajos forog,
Petőfi Sándor arca torzul.

Hiába, nincs menekvés, újra ránk
talált, megint dühöng a kampány,
a bal, s a jobb vadul, bolond csatán
szuronyt szegezve gyötri egymást,
pedig, ha tudná azt a nép fia,
tizenkilencre bár lapot húz,
az egyik épp akár a maffia,
miként a másik egy híján hús.

Ajánlat

Mi lesz, ha ránk a tél után
nem oly tavasz köszönt majd,
amely reményeinkre tán
megint legyintve sóhajt,
ha békülést nem is hoz el,
de napsütése számít,
közös jövőnk felé terel,
nem alkuszik, nem ámít.

Ha nyújtanám feléd kezem,
lehet, hogy átölelnél,
akárha voltam ellened,
lehullna már a páncél,
vagy újra égne arcodon
a gyűlölet vonása,
ha vér csorogna ajkamon,
vajon betelne vágya?

Merengj ezen, ha kérhetem,
az új tavasz közel jár,
kinyújtva ím feléd kezem,
ha kell, ma még reád vár,
de hogyha kardkivonva jössz,
az ördögöd segítsen,
ha összecsap fejed fölött
az ár, a nép, az Isten.

Szegény, s családja...

Szegény, s családja
nagy kanállal éhezik
a kondér fölött.

Már elvesztette...

Már elvesztette
mindenét, utoljára
nevét tette fel.

Horgony

Még szemeidben a vágy tüze csillan, a tél derekára
bőröd a sápatag éji homályra, ha csillan, aligha
látszik, amint remegőn beleolvad a vágyam a vágyba,
ős-szerelem befogadja, lehűti hevét, simogatja.

Átfut az éj lopakodva telepszik a lomha sötétre,
majd tovalibben, az álmok ölén araszolva kereng el,
rebben a hajnal, omolva bukik fel az ég peremére,
s érkezik újra ezernyi sugárral a létre a reggel.

Arcod az arcomon éri remegve, szelíden az új nap,
boldog a lelkem, amíg megölelheti lelked e csendben,
itt maradok veled és sosem indulok újra az útra,
míg akarod, de ha mégse, ma akkor is áldjon az Isten.

Feléd hajózva

Világokon hajóztam át miattad,
a végtelenben is kerestelek,
nyomát kutattam illanó szavadnak,
felelni tudj nekem, ha kérdezek.

Ha kérdezem, hogy álmainkat őrzöd,
vagy elfeledted azt az éjszakát,
amely fölött az égi menny időzött,
amint ölelve két karom fon át.

Te másnap újra messzeségbe tűntél,
hiába kértelek, maradj velem,
azóta rám szakadt a zord, hideg tél,
recseg hajóm a szürke tengeren.

Remélem én, ha újra partot érek,
te vársz reám, s a régi szenvedélyek.

Álarcaink

Csupán a jobbikat mutatjuk éppen,
azért kilátszik ám fehér fogunk,
tekintetünk heveskedő tűzében
bizony mi rendre megmutatkozunk.

Igaz, hamis, csalás között a léted
keres, bolyong, talál feloldozást,
de hogyha fél, a féktelen dühében,
hibáztat érte mégis annyi mást.

A lelkeink az éjben összeérnek,
beláthatod, csupán magunk leszünk,
az álca nem segít, hiába félted,
valódi arcodat mutasd nekünk.

Habár a sors az árkait bevéste,
ne félj barátom, úgy emeld az égre.

A hamiskártyás dala

Ezernyi szép, merész varázs
tolult agyamba énnekem,
akár a szunnyadó parázs,
mikor lobogni kénytelen,
tucatnyi terv kerülgetett,
amint a perc tovább haladt,
de sajna nem követte tett,
csupán a gondolat maradt.

Pedig nem így nevelt apám,
figyelt reám, taníttatott,
de szívem elcsavarta, lám
egy álnok és el is dobott,
maradt a kártya így nekem
szerelmeim helyett csupán,
bejárom én a termeket
azóta minden éjszakán.

Vesémbe lát, ki jól figyel,
kicsit csalok, de nem sokat,
kezem kever, s amíg emelsz,
tudom meg én a titkodat,
maradtam így öreg zsugás,
ki hogyha kell, lapot cserél,
ügyes vagyok, ne sejtse más,
hamis, ki rég belőled él.

Virágot Algernonnak

Vajon mi súlya már a tiszta szónak,
mikor harag cibálja szerteszét,
ha tetteink továbbra is halódnak,
vagy épp dühödve háborút ígéz.

Ha átkainkat addig osztogatjuk,
amíg belőlük egy meg is fogan,
haszonra persze senkinek se nem jut,
hiába dől, akár a vad folyam.

Szemét kaparva honfitársainkat,
jogot kiáltva úgy tapossuk el,
akár a semmiből kelő vadállat,
ha vérszag éri, s érzi itt a jel.

Miért emelt a kétezernyi év fel,
ha most az ész csak ostobán enyész el.

Szerelmeimmel...

Szerelmeimmel
beszélgetek a télben
lázás nyaráról.

Az élet nem más...

Az élet nem más,
mint végtelen sorokban
ladikra várni.

Múló harag

Van úgy ma még, ha nem jön össze semmi,
dühös leszek, s a jó eget szidom,
olyankor engemet muszáj kerülni,
ki arra jár, talán meg is marom.

Dacolva harcolok bután a széllal,
akárha Don Quijote küzdene,
s amíg a sors ezernyi malma vész el,
lecsendesül szilaj, konok heve.

Mikorra este lesz, csupán a morgás
marad belőle, majd az is csitul,
lenéz reám a Hold, az éji portás,
de már mosolygok arra jámborul.

Ha másnap újra kérditek; mi volt ez,
a válaszom csupán; bocsássatok meg!

Időhurok

Az évek úgy soroltak innen el,
akárha szél karolta volna őket,
hiába kérdezed, sosem felel
a gyors idő, miért fut így előled.

Megannyi árkot ásva arcodon
pörög, forog, siet tovább a múltba,
taposva jár a régi álmodon,
akárha néki szörnyszülöttje volna.

De visszatartanám, ha lenne mód,
szorítanám vadul, mohón magamhoz,
kimondanám reá a tünde szót,
ha értenék a nagy varázslatokhoz.

Csupán a gondolat maradt nekem meg,
idézni vissza még a szép időket.

Változó kor

Hiszen, ha volna még erőm,
a karjaidba futnék,
remegve és ölelkezően,
akár az éji árnyék,
amint a lámpafény mögé
szerelmemet belopja,
lebegve sárga fénykörét
vetítve álmaidra.

De nincs erőm, az éveken
tovább szelelt a vágyam,
ma már kopár hideg verem
a megvetetlen ágyam,
a holdsugár szomorkodón
tekint le rám az égből,
hiába már az alkalom,
ha nincs parázs tűzétől.

Azóta itt belül csupán
az álmaim peregnek,
merengve régi illatán
megélt szerelmeimnek,
olyankor újra egy kicsit
kacsint felém az ördög,
de angyalom susogja; csitt,
s kupámba újra töltök.

Tavaszközelg

Ha majd e vad vihar lecsendesült már,
s kidugja zászlaját a hóvirág,
az érzeményt te semmiért nem adnád,
hiába kérne rá a félvilág.

Az új tavaszt, ha jönne, úgy ölelnéd,
akárha volna tenfiad neked,
beléremegne tested és az elméd
a vágyaidba, abba, hogy lehet.

Lehetne újra szárnyra kapva élni,
virágok illatán merengve el,
megérne egy mesét, akárki kérdi,
de rá dobogva szívverés felel.

Hamar közeleg feléd az új tavasz,
legyél megint szerelmes és kamasz.

A sasnak karma közt

A messzeségben álmodó hegyek
varázslatos ködökbe kéklenek,
csak őrzik egyre ősi titkukat,
amelyre még a földgolyónk fogant.

Ezernyi éve állnak őrt neked,
magasra tartva sziklaszirtjüket,
amelyre fészküket csupán sasok
merik lerakni, ők honolnak ott.

Vigyázva múltad és jövőd is ők,
repülnek át a nagy hegyek fölött,
a címeredre fested árnyukat,
alakjuk épp a pajzsodon mutat.

De karma közt, ha nem figyelsz, lehet,
hogy egyszer újra elrepül veled,
ki az, ki tudja merre száll le majd,
ledob csupán, vagy élve érsz talajt.

Összeraklak úgy is

Ezerszer összeraktam újra arcod,
de mégis éj ködébe tűnik el,
hiába álmodoztam én, kiforgott,
akár a visszalibbenő lepel.

Takarta léted és az érverésed,
azóta nem talállak én sehol,
először átkarol, hevít, megéget,
utána jéghidegbe bujdokol.

Hiába harcolok naponta, sorsod
ezerfelé foszolva omlik el,
ha kérdezem, melyik dimenziódhoz
vagyok közel, világa nem felel.

A múlt, ha százezer darabra hullik,
te tudd, hogy összeraklak így is, úgy is.

Utolsó sóhaj

Már tovatűnt az a nyár, amiben szerelemre találtam,
messzire jár, tüze rég beleolvad a múlt köpenyébe,
mégis a csókod a számon ígéz ma is, újra a vágyban
égek a tél derekán, belehalni se volna sok érte.

Számolom egyre csak éveim, elfut előttem az élet,
merre lehetsz vajon és ide visszatalálsz-e, ha hívlak,
érezed-e két karom és utolérhet-e még ölelésem,
vagy csak a tél, mi velem marad és körülötte a varjak.

Jöjj, ha sietsz, a varázsod a bánatomat tovaűzi,
újra fonom hajad én, beletűzve virágom az éjben,
ám, ha nem érsz ide, szívem a tél jege sírva kifűzi,
és kirepülsz te belőle az éjszaka csendben, időtlen.

Képzelet

Letépvé már a láncait,
kereng a fellegekben,
hová a vágyaink repít
magasba rendületlen,
lenéz, s felejtí bánatát,
a szédület hevíti,
amint hasít az égen át,
a szomja csendesíti.

Hiába, már a képzelet
nem osztható darabra,
szelíd, ha messze száll veled,
de nem maradsz a rabja,
a szárnyain te bármikor,
ha kell, leszállsz a földre,
neked mesél, veled hajol
meg és vigyáz jövődre.

Ne félj, amíg hited marad
szabad, s legyőzhetetlen
leszel, szakítva gátakat
repülsz a révületben,
tiéd a nagy, kerek világ,
ölelheted magadhoz,
ne féld, akard a mámorát,
mit ő, a képzelet hoz.

Tücsökszerelem

Ma éjjel úgy öllelek át,
ahogy csak én ölelhetek,
vigyázva, álmodón, puhán
terítve rád szerelmemet.

Ma éjjel egy tücsök leszek,
ki égve hajnalig dalol,
füledbe játssza éneked,
utána félve meghajol.

Ma éjjel újra lángolok,
amíg a lenge szél nem olt,
s mikorra virrad új napod,
talán nem is tudod, ki volt.

Alien

Hiába már a rácsodálkozás,
a döbbenet sem oldja rég fel,
nem érti csapkodásaik se más,
az önmaguk sodorta ringben,
de most kemény ütések közé
szorult megannyi szolgálélek,
emelve balga módra fej fölé,
uralkodásra kérve őket.

Bolond világ ez, újra önmagát
akarja vérbe fagyva látni,
feledve régi háborúk zaját,
jöhet ma újra érte bárki,
de hát muszáj, a csorda szelleme,
vezérürüt kiált az élre,
ma nincs ki szólni merne ellene,
megy ostobán mögötte jégre.

Ha Alien, felénk utazna most,
igencsak ámulatba esne,
nem értené, a sok bolond okost,
miért tapossa lába egyre,
amit kezével eddig ő emelt,
mi ok miatt tarolja porba,
miért siethet újra menny helyett
ma ostobán megint pokolra?

Se kard, se ló

Sötét ruhás urak között a harc dúl,
dühük szilaj, nem oszt kegyelmet egy sem,
nem értik őket, a büszkeségükön túl,
hitükre nem marad se ég, se Isten.

De hát hatalmukat mi adtuk erre,
mögéjük állva, gőgjüket hevítve,
habár ez út ma nem vezet semerre,
belátni végre Istenünk segítse.

Ma még megállhatunk a sziklaszirten,
akárha visszaléphetünk e harctól,
sötét ruhás urunk kiált keményen;
„Ne bújj ki gyávaként a háborúból!”

S megyünk pokolra, mint a jó huszárok,
de már se kard, se ló, csupán az átok.

A Majdanon

Hiába kél ma új tavasz,
a Majdanon hideg tél
süvölt csak át, a pirkadat
üvöltve életet kér,
taposva már a tank alatt
az ember és az álma,
a béke, mint a pillanat,
elillan ostromára.

Vajon csupán hatalmi gőg
a jól kimért gonoszság,
miből merít megint erőt,
ha kell a másik ország,
akár a horda egykoron,
tiporja szét a porban,
Cirill, s Metód habár rokon,
felejtí megvadultan.

Körötte vár a fél világ
takarva páholyában,
remegve nézi, mint tör át,
az új gonosz pofátlan,
miként zabálja fel hitét
a félve álmodóknak,
teríti rá a fellegét
reménytelen napoknak.

Az ördög éve

Mit ér a józan ész, ha már
a fegyverek dörögnek,
ha már a tank a sarkon áll,
s az álmaink töröttek,
az ördög épp torán hevül,
az angyalok lapulnak,
köröttük állva, tétlenül
a félvilág latolgat.

Az ördög éppen erre várt,
lubickol önfeledten,
tapossa mások otthonát,
hörögve rendületlen,
letörve már ezer virág
a lépteit mutatja,
ahogy taszítja mámorát
a béna angyalokra.

Mit érhet így a józan ész,
ha nincs ma tett mögötte,
mit ér, ha mind nagyobb a félsz,
lebényul és remegve
hunyászkodik meg ostobán,
az ördög erre játszik,
a borzalom magas fokán
hamis, de zongorázik.

Bénultság

Ma újra sír a béke, könnye csordul,
özönvizében áznak álmaink,
az ördögünk akarta dúlva, orvul
lefogja ím, megint a szárnyain

taposva jár fel és alá, gorombán
hazudja szerteszét az érveit,
hiszen, ha újra ott a kés a torkán,
ki az, ki ellenére bátorít.

Körötte fáj az ég, sikolt a föld is,
ledől az értelem, hiába volt,
te meg csak ülsz előtte, mint a kódís,
fakón dereng le rád a sárga Hold.

Hiába sír a béke, míg körötte
ma senki nincs, ki jajt kiáltson érte.

Éledő vágyak

Ma végre vége lett a februárnak,
a tél e napra bár havat hozott,
de már, az ágakon rügyet találva
világosodnak ím a hajnalok.

A március közel, hiszen ma éjjel
megérkezik megint reményt hozón,
beteljesülni kél, a szenvedéllyel
ölelkezik meg újra nagy mohón.

Szerelmek olvadoznak át a légen,
a vér tolul merész ütemre most,
elúzi lenge, éledő szelében
a langy tavasz lazán a jégcsapot.

Pirulva néz le ránk a Hold az égen,
s szemét takarja éji fellegében.

Csobog csak egyre...

Csobog csak egyre,
majd megdagadva árad,
s előnti házad.

Te csak reménykedsz...

Te csak reménykedsz,
hogy jobb következik majd,
s rászédnek megint.

Az ördög és a béke

Ma könnyezik velünk megint a béke,
csavarja szíveink kegyetlenül,
ma messze tűnt, elolvadt reménye,
szerelmes íve tompa, nem feszül.

Az ördög érte jött ez éji órán,
patája eltaposta mindenét,
akár a cár atyuska, oly mogorván,
emelte rá gonosz tekintetét.

"Mi kéne még koszos, büdös muzsikja,
na majd adok neked jogot, ha kell!"
s körötte mindahány csupán zokogja,
de gyáva, tenni érte nincs, ki mer.

Ma könnyezik kezünk között a béke,
akár a szűrt homok, folyik reménye.

A medve éhe...

A medve éhe
dühöngve ím elérte
a szélső házat.

Új, szebb verseket...

Új, szebb verseket
remélt, de nem maradtak
csak vezényszavak.

Megint

Ha készakarva tetted ezt velem ma,
dagadjon úgy a büszkeséged ím,
a lelkedet ne érje el dilemma,
ne tétovázz, kihunytak álmaim.

Taposs a földbe, lelkemet megátkozd,
ne hagyd az írmagom maradni itt,
tiéd a győzelem, s a gyors halálhoz
ma sem marad jogom nekem megint.

Megannyiszor borult a bús világra
sötétedőn a szürke felleged,
az ördög épp a háborúdra várva
igézi gyáva gerjedelmedet.

Hiába, hát megint a diktatúra
került felül, sodorva háborúba.

Az új hadúrért

A széledő galaktikák ölén
szelídülünk, akár a törpenép,
sötét ködökbe szállva, könnyedén
feladjuk érte őseink hitét,
megyünk a semmi szélein tova,
oly eltökélve, nem kapaszkodunk,
ma az sem érdekel, vajon hova,
az új hadúr mutatja majd utunk.

Ma új a passzió, a tét rideg,
a háború varázsa húsba mar,
kalandra fel, csatára emberek,
a sok kereszt tulajdonost akar,
mi persze nem leszünk megint oka,
miért fajult az elme újra el,
a végtelen halottaink sora
bezárt, süket fülünkbe énekel.

Mámor

Ajkamon érzem a csókjaid ízét
és beledobban a szívem, amint
látom az arcod a vágyamon ismét
kélbe vonaglik az éj bogain.

Úgy ölelem meg e tűzben a tested
mint, ki utószor ölelheti át,
mint aki csillagos égre kifestett
fátylain érzi a Hold sugarát.

Lüktet a lét, zakatolnak a percek,
vérem a mámor az ég fele hajtja,
majd zuhanok veled és a tüzednek
nincs csitulása, se medre, se partja.

A hév

A márciussal áradó tavasz
kopog megint az ablakon,
esőt szítál utána meg havaz,
kicsit bolondozik, tudom.

De délutánra jó a napsütés,
melengetőn karol belém,
a vágyam éledő, ölelni kész,
repíti lenge, lágy szelén.

Ilyenkor újra kiskamasz vagyok,
szobámat elfelejteném,
rikoltanék az égre egy nagyot,
pirulna arcom is hevén.

Netán az alkonyat, ha künn talál,
tudom, vigyázna rám a Hold,
utat mutatna, hogyha gyors lován
a hév ma messze kóborolt.

Hitetlenül

Lassan az égen a fellegek összeborulnak előtted,
szél kel, a csend puha zsákja szakadtan elúszik az éjben,
vad viharát lebecsájtja a földre ma újra az Isten,
bűneiden zokog és neki nincs, aki most besegítsen.

Készül a bárka, de jaj, hisz az ár hamar itt van ez órán,
nem menekül ma se jó, se gonosz, belefutad a bűnbe
mind, aki élt, s nem emelte kezét, mikor újra a sátán
árnya sötéten az égre vetült, remegett, neki nem ment.

Csendesen ült a világ, megadón a gonosz delejében,
volt, aki szolgai mód besorolt dagadó seregébe,
és miután ki nem állt e csatán vele más csak az Isten,
mállik az emberiség cafatokra a gyenge hitében.

Törött remény

Az égre csillagot lopott az alkony,
lecsendesült a vad világ tora,
pihenni tér a harci él az arcon,
takarja már az este bóbora.

Az álom elkever, repít a széllel,
a fáknak ágain motozva súg,
ölelne újra régi szenvedéllyel,
felejtene a balga háborút.

De jaj, megint süvítve hull a bomba,
az arcokon kemény a harci él,
hiába volt remény a pillanatban,
a félelem megint csak égig ér.

A csillagokra fellegek tolulnak,
ki tudja, kél-e még a mára új nap?

Göröngy, ha koppan...

Göröngy, ha koppan
a koporsód fedelén,
nehogy felébredj!

Őszre múlik

Kora tavasszal
megannyi ígéret kél,
mi őszre múlik.

Latolgatás

Vajon ki vesz, s ki nyer csatát a végén,
ki lesz, ki írja majd a lapjait
a krónikáknak, és örömtüzénél
ki fog vadul vigadni bőszen itt?

Vajon ki lesz, ki balga büszkeséggel
a győzelem bolond torát üli,
s ki lesz, ki majd elé megadva térdel,
miközben egyre könnyeit nyeli?

Vajon marad, ki élve ezt megússza,
vagy elmegyünk mi mind a semmibe,
az álmaink ki söpri össze újra,
talán a szél sodorja százfele?

S a nukleáris tél decemberében
a Jézusunk felsír-e érted, értem?

Egyszer lógni fogsz...

Egyszer lógni fogsz
nagyúr e bűnökért majd,
nemcsak a falon.

A metronóm

Van úgy, hogy elfogyó a régi emlék,
ködös homályba bújik el fakón,
a randevúnkra már hiába mennék,
hiszen lejárt az ócska metronóm.

Ha néha-néha félrever kopogva,
ki is hagy, olykor elpihen heve,
utána rögtön újra villanyozza
szerelmed és megint kigyúl tüze.

Amint ülünk az esti félhomályban,
kezed kezemben, álmod álmomon,
körüldereng megannyi felvonása,
utána csendesen tovább oson.

A metronóm recsegve billen erre,
találva rá a régi, lágy ütemre.

Dúl a háború...

Dúl a háború,
a nukleáris télben
egy angyal vacog.

Friss szenvedést hoz...

Friss szenvedést hoz
ez a tavasz keletről,
új Raszputyin-kórt.

Ma délutánra...

Ma délutánra
rügyet hozott az ágvég
hegyén a tavasz.

Mi eddig épült...

Mi eddig épült,
most egy őrült játssza el
a tomboláján.

Angyali ujj

Messzire szálltak a gondtalan évek,
régi mesék köde ellepi már
tintapacám, meg a görbe betűket,
s édesanyám, amidőn hazavár.

Mára kinőttem az iskolapadból,
zord utakon visz a sors tova ím,
vargabetűk kerekednek a porból,
vágat a lét sebesen lovain.

Régi tanárom idézi e sodrás;
"Bár az utad hova visz, ma titok,
lelkeden érzed az angyalod ujját,
menj, ahová az az ujj mutatott!"

És mielőtt utolérne az este,
csillagod éppen az útra ragyog,
újra eléd fut e fényben a mezsgye,
s angyalod íme, megint hazahoz.

Harci bódulat

Mi lesz velünk, ha véget ér az álom,
ijesztve lelkeinkre háború kél,
s a füstgomoly felett a békevágynon
felülkerül megint a jéghideg tél?

Mi lesz, ha szétfolyik torán az elme,
a bódulatba szédülön alél el,
a verseinkbe sirt jajunk remegve
keverg el ím, a széledő reménnyel?

Mi lesz velünk, midőn elér az óra,
s utódainkra semmi sem marad majd,
szemünk lesütve hallgatunk, szabódva,
de teljesítve még a harci óhajt?

Maradt-e még maréknyi józan elme,
s velünk maradt-e még az Úr kegyelme?

A tű fokán

De messze már a régi, boldog élet
amely szerelmeink bogozta egyre,
a bájos szavak, s a lázas évek,
hová szaladtak innen el sietve?

Pedig, ha csókok ajkamon pirulna,
lobán a mennybe szállanék lebegve,
ölelve hajnalán, csodát ragyogva
találna rám, megint beléd szeretve.

De jaj, rohant a gyors idő előlem,
utol nem érem, árja itt hagyott rég,
hiába, csak merengek át a téren,
midőn a tágulása száz öröklét.

Tudom, hogy egyszer újra rád találok,
a tű fokán szerelmem átszívárog.

Háború

A kert alatt a háború
dörögve már közel,
körötte vér, sikoly, ború,
sötét halált hoz el,
letépi éji fátyolát
a Holdnak aknatűz,
hevülve harci mámorán
megöl vagy épp elűz.

Az nem lehet, hogy éhhalál
kerül felül megint,
az ördögünk az élre áll,
kezével újra int,
mi meg követjük őt oda,
hol véget ér az ész,
ahol király az ostoba,
ki öldökölni kész.

Az égre száll a sóhajom,
felesleges, tudom,
de készakarva nem hagyom,
reményem arcomon,
hiába vitte végleg el
az álmaim dühe,
e háborúnak tűnni kell
legott a semmibe.

Vidd a szívemet

Mióta elszökött szelén az álom,
azóta nyomja súly a vállamat,
szerelmedet keresve sem találom,
csupán a bánatom, mi rám maradt.

Belőle sajdulok feléd naponta,
utánad énekel szelíd dalom,
de messze tűnt, veled sötét vadonba
veszett csodám, az édes alkalom.

Ha volna még esély találkozásokra,
kifesteném a szívemet neked,
bemártanám ezüstbe, színaranyba,
ha kell, örökbe vidd, csupán tied.

Utána elbolyonganék a mennybe,
az angyalok közé, szívem keresve.

Elnyűtt kötetben...

Elnyűtt kötetben,
szakadt papíron át sűt
megannyi versed.

Virágzanak majd...

Virágzanak majd
cseresznye-fák tavasszal,
vagy üszkösödnek?

Mozaikjaidból

Hiába tűnsz, hisz összeraklak úgyis,
homokkövekre rajzolom meg aktod,
s ölelve azt, akár a sarki kódís,
melengetőn szorítanám magamhoz.

Az nem lehet, hogy elmosódsz a létben,
szavad kicseng a szürke alkonyatba,
elillan illatod sután a széllel,
nem áll a szád nekem szelíd mosolyra.

Na és a csókjaid hová osonnak,
hiába tartom ajkamat feléd majd,
mi lesz, ha égetőn a vágyaimnak
csupán a végtelen hiány, mi sóhajt?

De összeraklak én ezer darabból,
amíg a szívem ily vadul kolompol.

A visszatérő üstökös...

A visszatérő
üstökös csalódni fog,
ha ránk lenéz majd.

2022. március 14.

Szívverés

Ütemre jár a szív a márciussal,
telét sarokba dobva újra ver,
a napsugár az arcra víg mosolyt csal,
e bódulat ma szárnyat érdemel.

Nem adhat érte senki semmi kincset,
miért cserélne most velem helyet,
szabad vagyok megint, s amíg ez éget,
lefogni engem élve nem lehet.

Kitört a vágy, az égre száll merészen,
betölt időt, s a végtelen teret,
a szív az áradása tengerében,
ma megbocsátva ver, s megint szeret.

Az őszre újra fájva csendesül majd,
de addig add, mit érverése óhajt.

Atlasz vállán

Bánatosan süt a Nap le a füstben az alkonyi tájra,
tank dübörögte zaján süketül meg a gyászban az elme,
kiskatonák tetemén sokasodnak a varjak, a fáknak
ágairól verebek menekülnek a puskalövésre.

Ég a világ, vele múlik az ész, belefúl hamujába,
torz vigyorát kanyarítja merészen a Földre a sátán,
nincs, ki elé tenyerét felemelve megint odaállna,
így cipelé e golyót iszonyodva ma Atlasz a hátán.

Jaj, de mi lesz, ha türelme a vérzivatarban elolvad,
majd, ha a dolgot elunva ledobja a terhet a mélybe,
akkor a balga vigyor hova lesz, az a gőg hova kushad,
míg behull a világ a saját maga ásta gödörbe.

Fiamhoz

E negyven év, hogy elrepült felettünk,
futott deres lován a gyors idő,
belénk karolt, utána meg kiperdült
napunk mögé a nagy kevergető.

De mindhiába, mert erős maradtál,
utad nyomán a büszkeség dagad
ma itt belül, hiszen miként madár száll,
repítve vitted égbe vágyadat.

Midőn a régi képeket pakolva,
kisiskolás mosollyal arcodon
nevetsz, a lelket körül ragyogja
e negyven év, amint tovább oson.

Megáldjon érte téged úgy az Isten,
miként ma hagyja, hogy megünnepeljem!

Már domborodnak...

Már domborodnak
az ágakon remegve
ébredő rügyek.

Örökké...

Örökké, mondtad,
amely azóta már más
oldalán telik.

Apokalipszisre várva

Múlik a láz, vele múlik a holnap,
lassul alélva a hajdani tűz,
hajlik a hát, a gonosz tovaballag,
terjed a lépte nyomában a bűz.

Nincs maradásod e vérzivatarban,
égeti húsod a szörny vigyora,
tétlenül ülnek a büszke hatalmak,
kényszeredett a világ mosolya.

Futni, de merre, ha nincs hova lépned,
már a remény se marad teveled,
dördül az ég, beleroppan a lélek,
nyúzza a sors maradék hitedet.

Lám, az idő belefűlt folyamába,
nincs, aki már kibogozza sorát,
mind, ami volt belepusztul a mába,
ropja az ördög a balga torát.

Csodáim ébredése

Éjre újra itt a reggel,
árad égi permetekkel,
majd a Nap mosolyg a tájra,
fellegét a szél cibálja.

Száll bokorra, gyöngye ágra,
fürge már a cinke szárnya,
csirregése lankadatlan,
meg nem áll a pirkadatban.

Állogál a szénaboglya,
bár tavaszra mintha fogyna,
persze, hisz kacsintna rája
szívdobogva szalmabála.

És mikorra Fanni ébred,
Marci is tudatja véled,
itt van ő is, itt van újra
és fakaszt ezer mosolyra.

Két csodája álmaimnak,
végre boldogan szaladnak
tél után az új tavaszba,
önfeledten és kacagva.

Magasba vágyódsz...

Magasba vágyódsz,
a tériszonnyal vajon
kalkuláltál-e?

Kalapozással...

Kalapozással
tanári diplomáját
kompenzálja csak.

Számadás előtt

Az évek elperegtek és a függöny
legördül egy magányos éjszakán,
de túl megannyi tapson és a füttyön,
maradt idő a számadásra tán.

Miért e sárgolyóra szült anyám meg,
mi célja volt az Úrnak énvelem,
latolgom, s a múltamon merengek,
megálltam én a várfalon helyem?

Avagy csak ímmel-ámmal éldegéltem,
a farvizen csorogva csónakom
lavírozott a nagy csaták hevében,
vajon felír-e majd utókorom?

Felír-e majd a bölcsek oszlopára,
vagy engemet bolondjaként sorol?
Tanácstalan vagyok, de hát ki bánja,
legyen jutalma menny, vagy épp pokol!

A vége az, hogy egy csodás kaland volt,
megéltem égető szerelmeket,
barátokat, s akadt, ki ellenem szólt,
de nyújtok érte íme most kezét.

Esett, ahogy csupán az Úr akarta,
a bűneim bocsássa meg nekem,
erényeim sorát, ha mégis írja,
kiférnek egy parányi post-iten.

Esti varázs

Gyúlnak a fények az esti homályban,
langy mosolyán kel az égen a Hold,
nézi, amint a folyó viszi lágyan
csónakomat lefelé, s ami volt
elpihen erre a napra szelíden,
nyugszik a lárma a kertek alatt,
indul a csillagos ég köpenyében
éji körútra, magára maradt.

Nincs vele más csak az álom ez órán,
nagy kupolája alatt ül a csend,
hajtja előre a nagymutatóját
lenge időnek a szél idelent,
alszik az élet a rüggyel az ágon,
ring, belebódul az éjbe puhán,
csónakomat kikötöttem a parton,
indulok én is az álmom után.

Meséken át

Ma este végre otthonomba térek,
a vándorút után pihenhetek,
a lámpafény alatt megint mesélek,
megannyi bájos regét neked.

Kezed fogom, s szemed, ha már csukódik,
megágyazok neked, takarlak is,
az álmod őrzöm és nem alszom addig,
amíg varázsod el nem andalít.

Az álom elrepít, veled lebegve
az angyalok közé ez éjszakán,
nem engedem tovább, habár sietne,
amíg a hajnal itt nem ér lován.

De akkor én is indulok vele,
nos az viszont megint egy új mese.

Koporsót farag...

Koporsót farag
fűzfasíp helyett, az most
nagyon nagy üzlet.

Hírünk az Olümposzon

Mi átok ült e földgolyóra, mondd,
hiszen felülkerült megint a gond,
az ész akolba zárva rostokol,
kiült helyére bávatag vigyor.

A főgonosz beteg hevére lép
az istenadta, gyáva, balga nép,
de hát mi hagytuk ennyiben sorát,
amely jövőnkre háborút okád.

Emelkedik Zeusz szemöldöke,
tanácstalan, vajon tapossa-e,
vagy épp elég, ha hagyja, hogy magát
tiporja szét az oktalan világ?

Eiréné szól, „Apám, a vétküket
bocsásd meg és csak oltsd e bösz tüzet!”

Középszerűből...

Középszerűből,
félelmeinken játszva,
szörnyé változott.

Voksoló

Mára csupáncsak a voksod a fontos,
udvarol érte a bal meg a jobb,
hajlik előtted a földig a zsoldos,
hátha urát neki megszavazod.

Bókol a téren a képviselőd is,
nyájas az arca ma újra feléd,
mint amikor könyörögve a kódís,
könnyeit ejti a pár garasért.

Színleli mind, ki csak élte világát,
játssza a bajbajutott hazafit,
újra becsap, hisz a szíveden átlát,
és te iszod gügye válaszait.

Másnap a vesztes azért se köszön majd,
persze a győztes is elfele néz,
hoppodon íme, megint te maradsz csak,
hörpölöd újra üres levesét.

Gyáva népnek...

Vajon maradt-e még, ki hisz nekünk,
vajon maradt ki ad szavunkra,
vagy eltiporva nemzetünk letűnt
marad, miként a múlt sorolja?

Hová letettük esküvéseink,
az elveszett velünk a harcban,
de lám a sors hiába int megint,
jutunk ma is sötét pokolra.

Fejünk lehajtva járhatunk, ha majd
a harcok egyszer elcsitulnak,
ki volt velünk, s ki ellenünk kitart,
legyint a hitszegő magyarra.

S amint az árulót szokás, csupán
ezernyi megvetés alázza,
lehet, nem is marad nekünk hazánk,
de hát mit ér a nép, ha gyáva?

Addig-addig szállt...

Addig-addig szállt,
amíg tornádót kavart
az óceánon.

A tenger habja...

A tenger habja
a tatját egyre marja,
de lám, révbe ér.

Elveszett a jó...

Elveszett a jó,
a szép lelőve fekszik
a gyász ölében.

Majd ráfonódott...

Majd ráfonódott
a közhatalmi ágak
ijedt nyakára.

Legott

Ma reggel úgy akartam élni
a tél után, amint soha,
miért e hév, hiába kérdi
akárki, hogyha nincs oka?

Talán a napsugár tehette,
amint kacsint az ablakon,
vagy épp a rügy miként repesve
fakadt a barka ágakon?

Esetleg ott a fellegekben,
ahogy repül szelén a sas,
a szárnyalása kelt időtlen
kalandozásra vágyakat?

Okán tovább nem is filózom,
hisz elmegy úgy e nap vele,
megáldom érte én a sorsom,
s legott vetem magam bele.

Lesz-e virradat?

Megint a szürke este jött e napra,
az észre és a jogra csak fütyülve,
a füstje torkomat vörösre marta,
lehull a vétkeinkre majd a böjtje
ledér, gerinctelen vigalmainknak,
a meg sem álmodott, szelíd meséknek
goromba árja fékevesztve vágat
konok, bolond ölen a balga szélnek.

Megint lehullt a leple mind a földre,
de ropja táncait tovább keményen,
a kéjes arca felragyog mögötte,
világokat szorít beteg kezében,
de ő a cár ma és a népe issza
zavart hitét a Golgotán remegve,
az esztelent vajon ki fogja vissza,
mi virrad így e zord, keserves éjre?

Tavaszi utazás

Fordul a Föld, vele fordul az ég is,
hajnali fénye fölött kel a Nap,
bomlik az éj, vele oszlik a fétis,
harcol elébb, de a fűbe harap.

Démonaim tovaűzi az új nap,
szárnyal a lét, tenyerén utazom,
bolydul a vágyam, amint tovavágtat
vérereim, meseszép utakon.

Új tavaszán megiramlik a lélek,
gondolatom vele ring tutaján,
fürge folyó sebesen viszi délnek,
messze, a tünde világokon át.

Álom-e mindez a lét fodorában,
nem kutatom, suhanok vele bátran.

Biz, tragédia...

Biz, tragédia
a sors, de hát ne csak sírj,
ne vess is rajta!

Kampányidőszak...

Kampányidőszak,
más néven mocskolódás,
törvényesítve.

Homlokán smaragd...

Homlokán smaragd,
nyakéke drágakőből,
erkölcse könnyű.

Pökhendi gazdag...

Pökhendi gazdag
belsőzint zabál, amíg te
farhátat se kapsz.

Megint keletről...

Megint keletről
zúdul reánk a barbár,
megérdemeljük.

Fehér galamb...

Fehér galamb lehullt a porba,
az ág, amit hozott, oda,
nagy istenek, ki hitte volna,
hogy elkövetkezik kora,
az új gonosznak eljön éve,
a vér csorogva alvad el
kopott bazaltkövén a térnek,
s megint hideg halál ölel.

Fehér galamb, törött a szárnya,
a teste még talán meleg,
fölötte tank dörög, s a lárma
betölti már a főteret,
de tegnap este még szerelmek
szövődtek ott, kicsik, s nagyok,
ma meg sikoltva szétrepülnek
körötte mind az angyalok.

Fehér galamb, emeld az ágad,
el innen és az álmodat
repítsd az ég felé, s ha fárad,
a szárnyadat hevítse Nap,
utána hűtse azt a Hold le,
amint a fészkedig talál,
pihenj le és ne jöjj e földre,
amíg kaszál a zord halál.

Pávatánc

Vad viharok kerekednek az égen,
bújik a Hold is a fátyla mögé,
öltözik át a nagyúr, feketében
áll ki remegve a népe elé.

Nincs vele már sem az ég, sem az Isten,
léha torára ma ráfizetett,
mert odalett, aki rajta segítsen,
tett a nyakára hurokkötelet.

Bölcseit is sivatagba zavarta,
birkahadával a gőg menetelt,
ment vele bátran a büszke bolondja,
látod-e már, botorul mire lelt?

Nincs, aki néki ma újra köszönne,
szűnt meginogva a dics, becsület,
megveti mind, aki volt vele kötve,
és akiért a gerinc odalett.

A vándorút végén

Kerengve száll a sas feletted újra,
hiába futsz előle, elkap úgyis,
törött a régi lant, szakadt a húrja,
nem él tovább a vers, ma nincs katarzis.

Kivitt az út a pusztaságba téged,
magadra hagyva vándorolsz csak egyre,
a lelked elbolyong, lehűlt a tested,
kutatsz, szemernyi biztatást keresve.

A vágyaid fakultak és töröttek,
nyakad köré a sors teker ma hurkot,
az út porában elmaradt mögötted
az életed, miként kopottas álmod.

De mindhiába, mert te így akartad,
ma éjszakára véget ér a lázad.

Éji búcsú

Még veled élem a pillanatot, veled élem az órát,
tincseid illata száll az idő rohanó folyamában,
arcodon álom üt át, mosolyodban az édeni rózsák
átsokasodnak, omolva titokkal az éji homályra.

Még veled alszom, ölelve magamhoz erősen a lelked,
átfonom ujjaimat puha álmaidon, s betakarlak,
csókod adok, letörölve a könnyeimet, belereszket
szívem, amint a lovam palotád kapuján tovabaktat.

Vágtat az éjben a ló, vele vágtat agyamban a bánat,
hív a király, hamarost dagadó seregébe soroznak,
védeni kell a hitem, meg az Istenemet, s a hazámat,
itt az idő, szaporán odavágok a balga gonosznak.

Száll az idő...

Száll az idő, monoton tovasurran,
múlik a tél, tavaszán fut a lét,
messzi mesék tüze lobban a nyárban,
majd jön az ősz, belesárgul a rét.

Így sorol ím, tovalibben az élet,
nem marad íze, kihűlt mosolya,
arcod a régi időkbe, ha réved,
enyhül a ránca, alél szigora.

Régi regék sorakoznak az éjben,
egyre fonódnak az álmaidon,
csillagaid hunyorognak a szélben,
úszik a múlt lebegőn, szabadon.

Csendes az éj, a tücsökzene hallik,
zsong a füledbe, amint tovaszáll,
gondolatod vele szédül a hangig,
dallamain nyugalomra talál.

Uram, ne sírj!

Eső szitál, az ablakon csorog le,
szomorgva nézem én a függönyét,
amint ezernyi cseppje gördül egyre,
kisírja bús szemét a szürke ég.

Locsolja bánatát szelíd mezőkre,
akárha lenne égi lajtja, bő
vizével átítatja permetezve
az éledőt, a föld alatt kelőt.

Köszönni könnyeit, nem oly sokára
kiállok én alá, ahogy vagyok,
a fellegek fölé, az udvarába
fel is kiáltok egy nagyon nagyot;

Uram, ne sírj tovább, ma már elég volt,
derüljön éjszakára ránk az égbolt!

Hanyatt

Uszálya hajladoz felettem,
leszáll az éj, a köntösén
ezernyi csillag üdvözülten
ragyogja rám tekintetét.

Az égi bálterembe táncol
Phobosszal épp a Mars,
alig takarja lenge fátyol,
amerre lépte, röpte tart.

Tejút kódén az angyalokkal
megannyi üstökös kereng,
a messzeség ölében egy dal
pihen, s szerelmesen kicseng.

Hanyatt az ég alatt csodálom
a kozmosz éji fényeit,
szememre már közelg az álom,
amely közénk elrepít.

Kacér Hold

Fürdik a Hold a folyóban,
köntöse nádra terítve,
csér lesi félve, titokban
dobban is érte a szíve.

Úszik az égen a felhő
csukja szemét zavarában,
játszik a Hold vele, delnő
lesz hamarost vele bátran.

Kuncog, amint pirul éppen,
és lesi fodrain által,
majd odahúzza egészen,
s égeti mennybeli lázzal.

Műélvezethez...

Műélvezethez
komoly tudást kell előbb
magadba szívni.

Üvegfal mögött...

Üvegfal mögött
tusolt a tündéri nő,
kár, hogy opál volt.

Magyar a magyarnak

Veled vagyok magyar, ha szól a kürt,
hiába löksz a sárba megvetően,
hatalmad ím, vadul világra szült
bolond viszályotokra sírva engem,
legyőzöm én, ha kell az átkodat,
ma nem maradhatok se rest, se tétlen,
ma nem hagyom, hogy átmosott agyad
taszítsa nemzetünk a sírba mélyen.

Veled vagyok magyar, te nélkülem
hiába törsz hiún a fellegekbe,
ha most megint elengeded kezem,
sosem jutunk mi mind tovább, előre,
hiszen, ha össze nem fogunk, a szél
hajónk a zátonyok felé sodorja,
házánk az ellen úgy tiporja szét,
ahogy csak ezredéve már akarta.

Veled vagyok magyar, fogadd karom,
ne tétovázz, hisz én is itt születtem,
feléd kiáltok itt a várfokon,
hiszen kelet felől közelg az ellen,
feszítsd reájuk íjadat velem,
a vállaink mi vessük erre össze,
e véritatta, ősi földeken
legyünk fivérek újra, mindörökre.

Ha visszafájnak...

Ha visszafájnak
szerelmeid a múltból,
megérdemelted.

Fortély

Mocsárba süllyed el megint a józan,
szorítja félelem, tanácstalanság
kerül felül, legyőzve elfolyóban
a jéghideg kezek között a jószág.

Megint a nincstelent előretolva,
tarolt az értelem felett, s e kényre
sötétedett be és hatott a dogma,
lepelt terítve mindenek szemére.

A víg torán, hevülve mámorában
tapossa népe legjavát a balga,
a nemzetét taszítja ingoványba,
megint a vadkelet felé sodorva.

Habár az álmaink ma földre hulltak,
a krónikák örökre fennmaradnak.

Véráldozat

Messzi mesék köde majd betakarja
ezt a napot, tovalibben a múlt,
szúrt sebedet tüze visszasajogja,
akkor is ég, ha a lángja kihunyt.

Nem feleded, demagóg vicsorán át
visszaköszön tora, majd a világ
elfeled és te elejted a fáklyát,
persze a szíved azért kalapál.

Lágy ütemét veri egyre a szélben,
csermely a lelken át csorog el,
véred a hús patakokba keverten
alvad a lét fura fényeivel.

Már csak a régi regék, amik őrzik
azt az időt, amidőn eladott
véred a kénynek, azóta tetőzik
rajtad az ár, ami elragadott.

Tatyí

Tatyit talán sosem szerette senki,
korán jutott szegény az árvaságra,
mosott, vasalt, kevéske élte ennyi,
csak egyre dolgozott a mostohákra.

Mikorra nagyleány virult belőle,
öröme lelt a röpke randevúkon,
ragaszkodón a bánatát ölelte,
amint adott tovább a nagyfiúkon.

Cselédkedett, kuporgatott a házra,
porontyait fel is nevelte büszkén,
igen goromba volt vele családja,
csavartak ők is egyre-másra lelkén.

De ő ezen nagyon nem átkozódott,
viselte büszkeséggel ezt a sorsot.

Nekrológ az észhez

Ma falnak ütközött az ész zokogva,
okoskodása mindhiába volt,
maradt a balga csak világ bolondja,
a nagy fogadkozása hamva holt.

Legyúrte őt vazallusoknak árja,
hiába szórta szét a hímporát,
azóta térdre rogyva egyre várja,
a végfeloldozó, kegyes halált.

Megásta jó előre bár a sírját,
beléfeküdni mégse fog soha,
a krónikát azóta mások írják,
de olvasója lesz utókora,

ki zászlaját emelve fel magasra,
makacs fejét előtte mélyre hajtja.

Tavaszi láz

Ma reggel újra rügy fakadt az ágon,
mosolygva ráköszönt kelőn a Nap,
a szél levette végre nagykabátom,
előszobám falán ma ottmaradt.

Az ingem is kigombolom sietve,
a napsugár ölel, melenget át,
a tél után a szívem is repesve
dobogja szét e bolydulás dalát.

Mezőkön át futok, csorog le rólam
az új tavasz patakba hátamon,
nem érdekel, hiszen csak erre vártam
a télen át, heverve ágyamon.

De még az este égbe szállt a lázam,
s maradhatok megint csupán az ágyban.

Kör utca 5.

A nádtetős szegénysoron születtem,
nevelt anyám, s apám erőn felül
de béke volt a jó Kör utca ötben,
hiába mart az éhezés belül.

Ma hatvan éve már nem arra járok,
utaztam én azóta szüntelen,
bejártam íme, számtalan világot,
de jaj, Kör utca bája nincs velem.

Nem is tudom, hogy áll-e most a házunk,
szüléim angyalok között ma már,
remélem elkerülte rég a fátum,
s a jó Kör utca mélye visszavár.

Uram segíts, ha menni kell, előtte
eressz el engem a Kör utca ötbe.

Festett tojás

Hiába volt szép,
ha részegen megette,
az árokparton.

A régi múzsám...

A régi múzsám
ma már egy másik úrnak
adott ihletet.

Szavak

Magad belül csak őrlöd egyre,
szavad miért nem ért a hegyre,
maradt csupán veled magadra,
találgatod torokdagadva.

A hegytetőn ma trollok ülnek,
verik fejét a kétkedőnek,
nehogy szavát az istenadta
kiáltsa most megint magasra.

Maradjon ő meg ott a sárban,
de jobb, ha süllyed ingoványban,
szavát felejtse mind, ki érti,
ne hallja meg, hiába féli.

Sötét az éj, alatta búsan
jövő szivárog át borúsan,
megint a vesztesekre téve
merül hörögve szennyvizébe.

Oldalak

Hiába mind a megvetések,
maradt e föld az otthonom nekem,
de nem cserélek értetek hitet,
hiába vagytok értem ellenem.

Nekem csalás a szemhunyásotok,
mi mára nektek óriási tett,
amint gerinc hajolva siklotok
kegyetlen agymosásotok felett.

Tudom, nem értem én a lelketek,
csupán csak áruló balos vagyok,
de rájövök, miért e rettenet,
mi az, mi így szorítja jobbotok.

Remélem egyszer énekelhetem
a himnuszunk, s te ott dalolsz velem.

Miértetek

Miért ölelsz, ha messze jársz,
nem én vagyok, kiért dobogsz,
ha már belül nem ég a vágy,
szerelmed íze megkopott,
miért erőlteted magad
reám, ha önmagad azon kapod,
a másik álmodon marad
lopott szerelmi mámorod?

Miért vagyok veled, ha már
a messzeség ölelkezik
veled, nekem marad csupán
amint gonoszkodásaid
repsz szilánkjá egyre hull,
szaladj tovább az Istenért,
ne sértegetsz tovább vadul,
bolond időnk ma véget ért!

Magról kelő

Mondd, hova lett az a tűz a kebelből,
merre bolyong el a régi varázs,
hogyan fog el így üveges szemetekből,
s mattul aléltan a hajdani láz.

Hangotokon ma reményt alig érzek,
halkul a dal, vele lassul a tánc,
jönnek elébed a nincstelen évek,
fordul a Föld, belecsörren a lánc.

Ördögeid monoton zakatolnak,
nincs nyugalom, ma is éber az éj,
illata, íze, ha száll a narancsnak,
rád mi marad, csak a mag meg a héj.

Tedd a magot mielőbb bugyorodba,
óvd, melegítsd, mire eljön időd,
termi a gyermekeidnek a bokra,
új tavaszán a reményt, a jövőt.

Hangszál

Öllek égve-fagyva, élve-holtan,
mit érzek érted én, örök varázs,
amint szorítlak egyre átkaroltan,
az arcodon be szép az éji láz.

Nem is tudom, tenélküled mi lenne,
mivégre telne búsuló napom,
talán a szívem is belé repedne,
nem ütne-verne pitvarán, tudom.

Hajad, ha szélbe száll a nyári égen,
az illatában eltemetkezem,
teérted ég örökre szenvedélyem,
a csókod égi áfium nekem.

Amíg veled vagyok, nem ér a bánat,
fogadd el érte ezt a hangszálat!

Mindenki elvtárs...

Mindenki elvtárs
volt nem is oly régen még,
ma meg már úr lett.

Reggeli órán

Múlik az éj, vele illan az álom,
hajnali szél robog át a mezőn,
még megölel, cserepet rak a számon,
majd tovaszáll kecsesen, libegőn.

Bújik a Hold is, aludna, ha tudna,
ám kukorékol az égre az ól,
jelzi rekedten a dombra vonulva,
itt a kakas, dala fényt karaszol.

Ébred az udvar, e reggeli órán,
bolydul, a csend tovatűnt, oda már
mind, ki előtted az éjjeli strázsán
álmodozón teneked szalutál.

Lassan az ég kiviláglik az éjből,
indul az új születése előlről.

Fontos balek

Ha itt az óra, menni kell,
akár csatára, vagy misére,
miképp, ha itt az égi jel,
feküdni jéghideg kövére.

Az arcodon mosoly fut át,
ha hív az istenek kegyelme,
te tartod égi oszlopát
hitüknek, egyre esküdözve.

Te vagy, kiért harangja szól
az ég felé a templomoknak,
csavar vagy és tudod te jól,
emelnek, ám megint becsapnak.

Örökre, menthetetlenül
balek maradsz e kártyapartin,
a lapjaidra átok ül,
s hamar bezár az égi kápolna.

Ki írja tele...

Ki írja tele
a félbemaradt naplók
sárga lapjait?

Hullt a diadém...

Hullt a diadém
fűrészporos kosárba,
fejével együtt.

A hagyománynak...

A hagyománynak
temetésére eljött
torz utókora.

Végtelen ködök

Mióta nem vagy itt, azóta fázom,
az éjszakák lehűltek, angyalom,
repedt a szív, s a végtelen zománcon
megint sikoltva fél az oltalom.

Köd és hideg borult a végtelenre,
a nyirkos éjjelekre hajnalok
hasadnak, ámde én belül csak egyre
utánad égve lassan átfagyok.

Ha nincs tovább remény, miért nem ölsz meg,
miért hagyod sajogni éjszakám,
a végtelen ködök miért gyötörnek,
az is lehet, hogy élvezed talán?

Ha majd a Nap zenitre hág az égen,
eressz utamra engem, esdve kérem.

Ördögi kör

Körbe forognak a végtelen évek,
újra meg újra magunk maradunk,
nincs hova már, beletorzul a lélek,
annyira lejt lefelé ez a grund.

Mossa agyunkat ezernyi csinovnyik,
tölti belénk az igéd, sose rest,
hullik a pénz zsebeikbe, adóit
rég kifizetted, ezért ne keresd.

Állsz bekerítve az ördögi körben,
pár garasért eladod magadat,
voksaidért kegye még le-lecsöppen,
holnaputánra vajon mi marad?

Féled a léted, a hangodon érzem,
mint fogy a düh, puhul át, kifakul,
látom, amint vele csordul a véred,
és beleszürkül a fény cudarul.

Nagyszombaton

Eső szitál, az ablakon
csorog le búja cseppje,
torokszorítva hallgatom,
feszítve már a teste,
a lelke még a Golgotán
az Úr elé letérdel,
jövőd feszíti homlokát,
telíti új reménnyel.

Vajon megérdemeljük-e,
hogy újra haljon értünk,
hiszen szavát mi semmibe
se véve mégse félünk
csiholni háborút megint,
s az ördögünk mosolygva
ma újra cinkosan kacsint
e férge fúrta fajra.

Óvatosság

Az arca éle régen elmosódott,
a csókja még a számon ég ma is,
kicsit remegve, adta azt a csókot,
amelyre elhitette, hogy hamis.

Talán kacérkodott csupán a tűzzel,
mutatta is magát nekem, nem is,
de tünde lényre telve szenvedéllyel
a szívemet sebezte fel, csakis.

Mi lenne most velem, ha újra látnám,
akadna még felé vajon szavam,
vagy épp torokszorulva lobbanásán
kigyúlna lelkem újra boldogan?

Lehet, hogy így, öregkorom fele,
jobb lesz, ha nem találkozom vele...

Sakk

Az elmejáték,
királyokat buktatott,
pórokat emelt.

A politikus...

A politikus
lehetne rendes ember,
nem tiltja semmi.

A délutáni fényben

Csak üldögélsz a délutáni fényben,
azon kapod magad, hogy elmerengsz
ölelkezőn a ringató reménnyel,
miként a régen elhagyott lelenc.

Kit éppen ott, a templom ajtajában
feledte balga sorsa mostohán,
kinek nevét se mondta anyja lágyan,
nem is szeretne senki őt talán.

Kinek csupán az árvaság a jussa,
csak az tud így, sután merengeni,
kirakva rútan, épp csak ennyi futja,
a múltja tűnt, jövője nincs neki.

Amint a délutáni fény alábbhagy,
hideg fog át, s a ködbe vész a holnap.

Szégyentől félve...

Szégyentől félve
hallgat a kurvaságról,
de többsége van.

Antall

Szikár férfi volt,
utolsó szolgálója
a nemzetének.

Éji strázsán

Még idevárlak, az esti magányban,
nálad időzik a gondolatom,
éled a tűz, bizseregve a vágyam
csókod idézi az ajkaimon.

Átfon a lényed, ezer sugarával
bújik az ingem alá kutatón,
lobban a szívem az éji varázssal
és hiszem azt, te is égsz valahol.

Még hajad illata lengi szobámat,
csillan a selyme a lámpa alatt,
majd tovalibben, ezüst sodorával
festi fehérre a gyér hajamat.

Múlik az éj, maradok vele árván,
és idevárlak e hajnali órán...

Elszámolni majd...

Elszámolni majd
az utolsó kenetnél
önmagaddal kell.

Gyógyulás

A lázadás derékba tört,
elült a szél azóta,
kupacnyi cédulát söpört,
megégve mind a sarka,
vazallusok tekintete
figyelte szívverésed,
ha félrevert, kemény keze
emelkedett meg érted.

Vajon hová veszett az ész,
e jól kimért fazékban
puhára főtt a tette kész,
a karja hullt aléltnan,
e félelemben elszakadt
a cérnaszál, hiába,
a seb beforr, a heg marad,
de árka mintha fájna.

Ma eltemettelek...

Ma eltemettelek, s veled került
göröngy alá az élted egy darabja,
ma még utószor ellened szegült
e földi lét, megint beléd harapva,
de vége van, tovább nem üt reád,
a lelked égre szállt az angyalokhoz,
ölébe vette végre jó fiát
az ég, s ezer sebedre enyhülést hoz.

Ma eltemettelek, s az éveket
veled temettem át a csonka múltba,
hiányodon csupán merenghetek,
de már csak álmodom veled borúmban,
hajamba őszeket keversz, s nevetsz,
hiszen tudod, nem is soká követlek,
talán megint beszélgetek veled
letűnt nyomán a boldogabb időknek.

Köddel suttogó

Még szemeidben a tűz maradéka,
hamvai szállnak az éteren át,
lázad a régi csaták heve hajtja,
és vele játszod a jó katonát.

Mégis az ég feketén, beborulva
hajlik a földre, reád nehezül
számkivetetten az éjben a bújja,
és a nyakadba halál szele ül.

Tombol a gőg, delejét belemártja
gyenge szirének ölébe vadul,
mert aki ellene szól, nyaka vágva,
trónja kemény szigorán alapul.

Száll-e galamb olajággal e tájra,
oszlik a köd keleten valahára?

Elveri a port...

Elveri a port
majd az élet vihara
rajtam, s rajtad is.

Sajátossága...

Sajátossága,
hogy színtelen, szagtalan
és megalkuvó.

A kabaré ma...

A kabaré ma
alpári, mély gödrében
stand up-pá züllött.

Megint fohász

Vajon kinek köszönhető a nemzet üdve,
ha nem magunk akarjuk azt kivívni most,
ha másokat belőle torzan elrekesztve
sajátjaink közé vetünk gonosz gyomot?

Ha át a régi cimboránk nyakán taposva
emelkedünk a cár elé hajolni meg,
ha peckesen megyünk a győzedelmi torra,
habár velünk a lelkiismeret remeg?

Ha mind acsarkodunk, továbbra is megosztva,
fölényesen csaholva úgy harapjuk át
a vágyait, ha más utakra kóborolna,
ha mást imádna és nem álmaink urát?

Marad talán maroknyi harcosunk lihegve,
szenes mezők felett a lelkiismeret
tanácstalan kereng, saját magát kimentve;
segítsd meg Istenünk megint e nemzetet!

Múlik a tor

Libben a szoknya, a tánc heve éled,
lángol az ég, vele tombol a lélek,
kúszik a láz, az erek zakatolnak,
nincs mese, még csuda messze a holnap.

Lágy ölelés kiforog, tovaperdül,
fordul a Hold, mosolyog, közelebbről
nézi a csillagos ég a világot,
mert ilyet ő ezer éve se látott.

Ropja torát a bolond meg a balga,
mintha bizony ma jövője se volna,
szédül az agy, belefúl a borába,
most az igaz katonánk, aki kába.

Holnap a szél fura fellegeket hajt,
zárva a vár, kapuján lakatok majd,
elfogy a bor, vele halkul a lárma,
süpped az ész maga szült mocsarába.

Áprilisi dal

Az április szeszélyein
bolondozó, ledér szelek
kikergetik ma vágyaim,
talán azért, veled legyek,
hogyan annyi éj után megint
ölni a Nap melengjen át,
terítse szét az álmaim
kacérkodó, vad illatát.

Cseresznyefák virágain
kalandozó fuvallatok
ölelnék át, világaik
kitáruló sugallatot
vetítenék megint felém,
amint a gondolat szalad,
bezsongva mind e féltekén
tavaszt karolva játszanak.

Ma semmi bú nem éli túl
e röppenő varázslatot,
hiába dúl, hiába fúl
ezernyi ócska átkotok,
ma itt remény, megújulás
rügyet fakaszt az ágon,
s e mérhetetlen áradás
remegve bűvkörébe von.

A gyertyaláng

A gondolat ma messze szállt velem,
amint magam helyedbe képzelem,
okát kutatva azt találgatom,
hogyan engemet szeretsz-e még vajon?

Vagy elfeledted azt az éjszakát,
amely tűzében úgy karoltam át
a vágy remegte szűzi testedet,
hogyan azt csupán a Hold, ha leste meg.

Az éjszakát, mi elszaladt hamar,
hiányod égetően agyamba mar,
azóta nem talállak én sehol,
a vágy öledre várva rostokol.

Utánad ég a vézna gyertyaláng
cikázva át hideg szobám falán,
azóta fénye sápad és üres,
remegve bár, de tégedet keres.

Azóta félve-fázva álmodom,
találkozunk, s talán ölel karom,
de félek én, csalóka vágy csupán
a kapkodás a gyertyaláng után.

Hisz minden véges...

Hisz minden véges,
a végtelen visszatér
önnönmagába.

Rosszul lát szegény...

Rosszul lát szegény,
kicsit süket is talán,
színikritikus.

Hiába volt hát...

Hiába volt hát
Cirill, s Metód az őse,
írástudatlan.

Őszülő varázs

Az arcodon dereng a múlt varázsa,
a lázas éjszakák ezer nyoma
vetíti vissza máig egyre-másra,
hogyan égetett a vágyam ostroma.

Hajadba mára ősze is vegyültek,
de még a fény mögött akár ezüst
lehetne ébenekkel elkeverve,
akárhoz szélbe száll az éji füst.

Az ajkadon ma vastagabb a rúzs már,
de rajta csókjaim nyomát lelem,
szerelmes szavamra sügni próbál
buján szerelmesebbeket nekem.

Ölelj, amíg miénk e boldog óra,
követlek érte én akár pokolra!

Eshet akár

Borult az ég, eső szitál,
ezernyi cseppje hullik egyre,
cipőmre mennyi tócsa vár
utam során feléd sietve,
a lépteim nyomán a víz
ha néha-néha felcsapódik,
hiába, mert karodba hív
a láz, mi hogyha kell, kigyógyít.

Az ég borong, de kedvemet
nekem nem űzi szürkésége,
hisz újra ott leszek veled,
ma este végre vágyban égve,
nem oltja szomjam el se víz,
hevét a szél sem andalítja,
csupán a csókod íze szít
buján megint az új kalandra.

Hiába vársz

Időtlen szépség,
hiába vársz, a herceg
megöregedett.

Totálkárosra...

Totálkárosra
törted a szívem, ezért
bontóba adtam.

Beccsapva

Finom csibészek úri asztalánál,
megint nem osztanak neked lapot,
pedig te, valld be, titkon arra vártál,
ma végre révbe ér a holnapod.

De hát csupán a bőre nyúzta hátad
miatt fogadtak el beccsapva ím,
amelyre lépve fellegekbe szálltak,
s neked maradt tovább a földi kín.

Hiszen megint bután a lépre mentél,
eladtad újra lelkedet hamar,
s az érte fejfedődbe szórt forintért
borod fizetted, ám az íze mar.

Csibészeid mulatva fent a várban,
te meg jövőd siratva lent a sárban.

Az oroszlán és a medve

Hiába gondolod, te vagy ma
megint az állatok királya,
szerintem elhamarkodott, ha
le nem fog erdeid szabálya,
erőd fitogtatod keményen,
sörényed izzadó hevében
jogod rebesgeted morogva,
ijesztve rá megannyi vadra.

Pedig neked csupán a préda
mi kéne most megint csak újra,
ezért akármit is megadnál,
az elveid se tartod immár,
de néha más is így van ezzel,
a vágyad oly hazard e tűzzel,
vigyázz, a medve körbe zárva
nem adna semmilyen szabályra!

Borozgatok

A szél takarta méla alkonyok
mögött a csendes este kujtorog,
s amint a leple végre rám talál,
kezemben egy csiszolt boros pohár,
amelybe töltve csillanó nedűm
iszom, s legyűr megint a régi bűn,
de nem tudok feledni máshogyan,
azóta mindenem feléd rohan.

Azóta nem lelem nyugalمامat,
szerelmem édes ajkadon kutat,
viselhetetlen éjszakákon át,
utánad égek és iszom borát
a régi, szép szüretnek, hol veled
szerelmes éjen át ölelkezett
a lelkem egy darabja, s ott ragadt
a csillagülte őszi ég alatt.

Virágcsokorral

Ma hajnalon köszönt a május,
ezernyi illatával ébreszt,
akár a színpadán a mágus,
puhán suhint feléd, hogy érezd
e földi bolydulást körötted,
öleld az új tavaszt kebelre,
a vágy ilyenkor égbe törtet,
reményt hoz átfagyott szívedbe.

Ilyenkor új gyönyört sikoltoz
szabadra engedett világod,
a tél után a lágy tavasz hoz
megannyi illatos virágot,
te csak kötözd csokorba őket,
szaladj szülőanyádhoz azzal,
öleld ma át, köszönd meg élted,
mi rád mosolyg az új tavasszal.

Megalkuvás

Ma tétovák megint a régi álmok,
alig tapintható a gondolat,
mi zászlajára tűzve tisztaságot,
nyugalmat és megújulást akart.

De lám megint virult, a fog fehérje
mutatkozott csupán a konc alatt,
az elvek árja most sarokba téve,
keservesen legyintve felkacag.

Hiába volt a nagy fogadkozás hát,
leköpve mind, ki hitte balgatag,
vajúdhatott megannyi éjszakán át,
ha most a pénz tiporja lázadat.

Ügyes vagy és megint a révbe értél,
nem ér nagyon furán, ha nem köszönnél.

Kiszálló

Az alkonyatra fellegek tolnak,
amott közelg felém az éj sötéten,
ez éjszakát követve jó-e holnap,
didergve, félve és remegve kérdem.

Halottaim komor halomba gyűlnek,
temetni járok, oly nehéz a szívem,
lerakhatom ma még talán elétek,
vigyétek azt a föld alá le mélyen.

Kihalt világ kereng csupán köröttem,
az ész a tébolyába bújva roppan,
okádja rám hörögve, torzszülötten
az új szabályait vadul, s bigottan.

A hantokon virágaim konyulnak,
talán a vég közelg felém sötéten,
maradt-e még ez éjszakára új nap
didergve, félve és remegve kérdem.

Ajánlkozás

Apám, ha tudta volna jó előre,
amit világa mára összehordott,
ruhára, papra, fényes esküvőre,
nem költött volna akkor egy forintot.

Anyám, ha tudta volna, mint omol ma
a fél világ a másik ép felére,
nem szülte volna gyermekét világra,
nem óvta volna éltem gyenge méhe.

Saját magam, ha tudtam volna róla,
minő bolond uraknak kénye-kedve
sodorja léptem vészbe, kárhozatba,
nem is születtem volna én e földre.

De mert jövőbe látni képtelenség,
eszem, szívem, tenéked ím ajánlom,
csatába menni régi édenünkért,
ma Istenem, az oldaladra állok.

Csodám

Tekintetében ott az éden,
hajának árnya gesztenye,
ragyog felém az esti fényben,
tovább ragyogni merjem-e?

A fátylain megannyi csillag
parázslík át a lelkemig,
cirógat és varázsa ringat,
ölelkezése részegít.

Repül velem galaktikán át,
remegve szédülök bele,
a végtelen kitárt korongját
ölelhetem meg én vele.

De jaj, sietve jött a hajnal,
csodám azóta messze jár,
magam maradtam én e dallal,
tagadhatom, hiánya fáj.

Találkozások

Ha még a sors is úgy akarja,
talán találkozunk mi még,
ligetben újra összefűjva
szövünk esetleg új mesét,
bogozzuk édes álmainkat,
amin kicsordul épp a nyál,
vajon jön újra éjre holnap,
amelyben ég a régi láng?

Találkozunk-e még az őszben,
avar ruhánk alig takar,
a sárguló mezők ködében
hiányod íze egyre mar,
velünk a szél vajon hová tart,
letesz, s utána eltemet,
vagy összefonja újra még majd
a lelkedet, s a lelkeimet?

Mi lesz, ha majd a téli fagyban
sehol se látom arcodat,
a vágyaink tüzén, ha lobban,
ölelkezésük elmarad,
találkozunk-e gleccserekben,
sodorva óceán felé,
s amint a jég sikoltva reccsen,
futunk-e fényeink elé?

De látod, íme újra itt van,
tavasznak árja oldja már
a lét vizét, alatta katlan,
köszönti őt a napsugár,
az új remény megint csak eljön,
hiába volt megannyi búnk,
a fénye újra tündököljön,
mikor megint találkozunk.

Fikarcnyi lét

Időtlen szépség
ragyogja át fikarcnyi
létem perceit.

Bohóc fejére...

Bohóc fejére
csörgősipka illik, de
koronát akar.

Szerelme balzsam...

Szerelme balzsam
agyongyötört szívemre,
túl drágán méri.

Fogam között...

Fogam között homok recseg,
a Nap süt esztelen,
emelkedő homokhegyek
fölött terelgetem
a vágyaim kopott hadát
előre untalan,
amikbe szőve balladád
örökre benne van.

Fogam között sziszeg neved
kimondhatatlanul,
követlek én amíg lehet,
a vágy sosem tanul,
utánad ég, hiába fáj,
a kínja majd megöl,
körötte lángoló a táj,
s a szomjam elgyötör.

Fogam között viszem neked,
a szívemet, ha kell,
eléd teszem, legyen tied,
ha nem, taposd csak el,
homokhegyek lepik hamar,
a dobbanásait,
ne bántson az, ha felkavar,
s szerelmet álmodik.

Ebédre fel!

A hegytetőre felmegyek, ha addig
élek is, megesküszöm, meg én neked,
kapaszkodom belé körömszakadtig,
mászva egyre felfelé, amíg lehet.

Taposnak engem egyre álnok árnyak,
ám lelökni nem tud egy se már soha,
hisz ott a hegytetőn ebédre várnak,
és ölelni hív az angyalok sora.

Felérek akkor is, ha hó szakadna,
rám bizony hiába mégse várjanak,
felérek úgyis én ma még a csúcsra,
akkor is, ha tán velem csak játszanak.

Mikor felértem én a várt ebédre,
se tor, se angyalok, sehol semerre.

Ha kérhetem

Vagyok, ki voltam, éji fény,
ügyetlen, ósdi költemény
a fájdalom hegyéről,
csupán a hang, mi megremeg,
körötte részeg emberek
a kocsma szegletéből.

Nem ült nyakamba úri vágy
levenni népet és hazát,
bolond balek maradtam,
a semmimet kiposztolom
e zsírpecsétetes asztalon,
merengve, jóllakatlan.

Vagyok, ki voltam, ingatag,
a pénzemért itattalak,
ha elfogyott, hitelre,
ne vess ki, hogyha jó neked,
ne vesd ki vézna testemet,
temesd e drága földbe!

Már halkul a lét...

Már halkul a lét,
parcellám befizetve
és kijelölve.

Bár betűvetést...

Bár betűvetést
tanult az iskolában,
de lelke barbár.

Hatvanhat...

Hatvanhat lettem én ma ím,
ne nézd a horpadásaim,
fehér hajam se firtasd,
az arcomon barázda fut,
s akár a kerti kikapuk,
nyikordulok, ha csuknak.

A két hatos, hogy elfutott,
a május éji illatok
viszik tüzét a vágynak,
veszett szerelmekért sajog
a szív, s a halkuló jajok
még vissza-visszafájnak.

Az út előtttem elfogyott,
a vénülő zarándokot
a csónakos fogadja,
még visszanéz a vén vitéz,
a karja bár ölelni kész,
de várja már ladikja.

Közelg a nyár...

Közelg a nyár, az árnyak egyre fogynak,
hamar hasadnak éjre hajnalok,
cseresznyefák között meleng az új nap,
s felissza rét füvén a harmatot.

Kecses leány fut épp a hűs patakhoz,
a korsaját meríti meg belé,
cserébe lám, a reggel új reményt hoz,
talán a báli párja lép elé.

Legénye hajnal óta hajtja nyáját,
a tegnap esti táncra gondol épp,
amint ölelte vágyakozva még át
a búcsúcsókra kérve kedvesét.

Talán a nyár feloldja majd a pártát,
s augusztusára főköttőre vált át.

Olthatatlan

Az éji lázban égő
parázna testedet
ölelte át a felhő,
s pirulva leste meg,
amint vizébe lépve
leengeded hajad,
s merülve tengerébe
simítja aktodat.

Futok feléd, fölöttem
sirály rikoltozik,
hiányod elgyötörten
feléget és vadít,
tudom, hogy ott halok meg
a karjaid között,
hová ígézve tested,
s a vágyam üldözött.

Kandúr nyivákolt...

Kandúr nyivákolt
tetőnkön egész éjjel,
most meg dorombol.

Ezt hajtogatom...

Ezt hajtogatom
mióta megszülettem,
ne élj úgy, mint én.

Ordasokra várva

Vágtat a vég fele balga világunk,
gőgje lesöpri a józanokat,
mint, ki a régi mesére, ha ráunt,
kéri helyébe az új dalokat.

Nincs, ki a színpadon érte zenélne,
néma a húr, leeresztve a lant,
nincs, aki ördögi kény ütemére
zengene éneket égre alant.

Hej, pedig ordasaink vicsorognak,
kertek alatt közelednek ide,
semmi esélye a holnapi napnak,
tépi foguk vadul ízeire.

Hajóskaland

Amott, a messzi partokon
te integetsz felém még,
de már a köntösébe von
a dermedő sötétség.

Hajóm az éjbe fut tova,
de vissza tán sosem tér,
elúszik ím a nyár, oda,
s közelg a jéghideg tél.

Hiába, új kalandra hív
a vérem és repíti
hajóm, de bárha fáj a szív,
nem áll elébe senki.

Hiányod ég, hisz ott maradt
a lelkem egy darabja,
csavargó sorsom elragad,
s a szívem egyre marja.

Ha mégis egyszer úgy esik,
hogy erre jár hajóm még,
remegve érne partodig,
ha onnan integetnél.

Kopott cipő

De messze már a régi tűz,
zsarátnokán a bánat űz
ölelni végre újra téged,
hiába, mert karom remeg,
emelhetem, de nem lehet,
nem éri át a messzeséget.

Hajam fehér, akár a hó,
tekintetem ragaszkodó,
a régi csókjainkra réved,
de már a szám remegve szól,
a szürkülő szakáll alól
rekedt szavát aligha érted.

Hiába hát, lejárt időm,
akár az orr a félcipőn,
ütött-kopottan éldegélek,
titokban arra gondolok,
feléd mióta ballagott,
megannyi év vajon hová lett?

Hajadnak illata

Hajadnak illatára révedek még,
ha majd belépsz szobámnak ajtaján,
simítja arcomat megannyi emlék,
remegve múlik így a délután.

Az alkonyatban ülve egyre várlak,
szavak között kutatva készülök,
miként becézzelek, miként imádjam
a lényed én a bú, s remény között.

Mióta nem karoltalak magamhoz,
hideg, sivár maradt az éjszakám,
hevén a régi tűz, ha mégis elhoz,
a vágy ma felparázslík oldalán.

De látod, íme lassan itt a hajnal,
te mást ölelsz hajadnak illatával.

Májusi szél

A délelőtt kicsit hideg,
de már a fellegek mögött
a Nap terít le rá hitet,
amin melegszik át a föld.

Cikáz, ölelkezőn kereng
a fénysugárnyalábokon,
kavarg a lent, s fölé a fent
csodás ezüstharangja bong.

A kerten át ezer virág
varázsos illatán lebeg,
elandalogva és buján
csapongva kelyheikbe leng.

De délutánra elpihen
kijátszva mára már magát,
egy alkonyéji fellegen
alussza át az éjszakát.

Amnéziánk

Ti, messzi múltba tűnt majálisok,
vajon szerelmeinkre majd ki fog
utólag újra ráremegni még,
ki fogja mind a félve élt mesét
utódainknak elmesélni, mondd,
csupán velünk akadt megint a gond,
mi tékozoltuk el bután magunk,
esetleg mára Istenünk megunt,
vagy ezt talán a sors akarta csak,
ez éveinkre semmi sem maradt
megélni őket, elbusongni rajt,
te sem tudod, mi volt velünk a baj?

Mi bújt belénk, hogy ily korán, s hamar
harap belénk furán az elmebaj,
a régi álmaink feledni most
agyunkban elfogyott csupán a rost,
vagy ott az ősi félelem takar,
mi az, mi itt belül csak egyre mar,
s az átkozott rádírja törli el
a múlt időt, ahogy keresztre lel,
az elme fáradó, galambszelíd,
lecseng, reménye, fénye nem vakít,
protekciót az ész hiába vár,
szerelmeink az ősz felejtí már.

Leugattam őt...

Leugattam őt,
de csak azt értem el, hogy
visszaugatott.

Meddig dobogsz még...

Meddig dobogsz még,
a repedéseidben
szerelmeimmal?

Olajoskanna...

Olajoskanna
volt jele az oviban
a sejk fiának.

Május éji nász

Szelíd a szél, a május éj
az illatát teríti egyre,
a szív szerelmesen remél,
a kar kitárva már, ölelne.

A vágy feléledő tüzét
nem is csitítja, mindhiába,
a kedvesed közelg feléd,
s a szád ma végre csókja várja.

A szíved oly fokon dobol,
akárha harci indulóra
peregne éji tamtamot,
szerelmesed felé sodorva.

Utána már csak azt tudod,
az ég varázsosan takarta
a május éji nászotok,
hevét csupán a Hold pirulta.

Utak

Időtlen szépség,
te mennybe mentél, míg én
pokol tüzére.

Minden pénzt bevált...

Minden pénzt bevált,
a pikkelyét is adja
szabadságáért.

Kultúrkommandó

Rajtaütöttek,
elvették tőle tollát,
nevét törölték.

Vakáció

Táblára írtuk azt betűzve mi,
hogy itt a várva várt vakáció,
a napra boldogan szaladva ki
éreztük át, a nyár mi bódító.

Szemünkben csillogott a tünde vágy
hegyekbe mászni, úzni felleget,
és átölelte testeink a lágy
folyónak öble, ringató vize.

Diákszerelmeket sodort a szél,
a parti padra édes álom ült,
mögötte máig is tücsök zenél,
de sajna már a szív öregre húlt.

Uram, lehetne még egy rendhagyó,
utolsó, víg, bolond vakáció?

A pénzedért

Vidulsz nagyúr, a cimboráidat
se tartja vissza rég a kárhozat,
hiszik, hogy ősokos professzorok,
pedig csupán a Föld velük forog,
nem ők tekergetik ma tengelyét,
erőfölény, amit ragyognak épp,
de elfelejtik azt a balga fők,
hogyan általad lehettek ők nyerők.

Te hagytad megcsapolni véreid,
mi most patakba gyűlve elfolyik,
de lesz idő, ha senki sem marad,
ki fogja ásni majd a sírodat,
ki mond el érted egy sovány imát,
vajon ki lesz, ki téged úgy imád,
hogyan bűneidre ad feloldozást,
vazallusod szalad, te meg se lásd.

Marad talán maroknyi elhagyott,
kisemmizett, ki majd a bánatod
fölött a gyászmisén fohászt rebeg,
veled vajúdtak és nem ellened,
inas kezükben ott a földlapát,
puhán dörömbölő göröngyöt ad,
de már nagyúr a cimboráidat
ne várd, velük biz' új király mulat!

A fétishez

Várlak az éjben a Hold sugaránál,
ott, hol az arca a tóra mereng,
nyári tücsök hegedűfutamán át
lelkemig ér, a varázsa beleng.

Elfut a nyár, vele szállnak az évek,
ősz hajamon csak esője csorog,
míg remegőn valahogy hazaérek,
sajdul a szívem, a régi, kopott.

Fordul a Föld, vele fordulok én is,
talpam alatt remegése morog,
úzi a múlt, a nyomában a fétis
rám nevet, ámde a lelke fagyott.

Érted aludtam a hóban, a sárban,
láttni akartam az arcod előbb,
elfut a nyár, tova kergeti vágyam,
s vonja kódéba a boldog időt.

Párhuzam

Időtlen szépség,
vajon memóriád is
kikezdhetetlen?

Minden ébredés...

Minden ébredés
szertefoszlát egy másik
alternatívát.

Vajh merre jártok...

Vajh merre jártok
félve, lázasan megélt
diákszerelmek?

Palackposta

Mit ér az ész, ha béna mind a láb,
a gondolat csupán manír, malaszt,
felette úr a gyáva porkoláb,
s megannyi most kivetkezett paraszt.

Hitet hagyott, pedig be mást akart,
a lázadó teóriák között
a győzelemre vélt emelni kart,
de ím, a börtönébe költözött.

Bezárva mind, amit veled remélt,
lefojtva vár a szunnyadó palack,
lehet talán, ha újra partot ér,
ledobja majd a rákerült viaszt.

De akkorára már a porkoláb
fut és mögötte zúg az új világ.

A gondolatról

Merész a gondolat, ha van ki bátorítsa,
homályos árnyakat söpörve szerteszét,
világokat teremt, emelve fel magasra
az elhagyott reménykedők tekintetét.

Vazallusok közé vegyült megalkuvóknak
szemén szakítja szerteszét a hályogot,
szelíd varázsa átölel, megóv, lenyugtat,
veled marad, s utána legbelül dobog.

A gondolat királya és alattvalója
te vagy, az áradása messze elsodor,
rohan veled tovább egy élhetőbb világba,
akár a tengerén a jó hajómotor.

De tudd, hogy nélküled se sója és se borsa,
te vagy szülője és a várományosa,
ha nem fogalmazod, marad sötét a sorsa,
s te lész a rút halála balga cinkosa.

Naiv dal

A balga büszkeség okán megint csak
ma térdre kényszerült a józan ész,
az ortodox, beteg hatalmasoknak
viszálya ontja oktalan dühét.

Beléremegve lelkeink fogódznak,
keresve másikat, ki visszafél,
ölelkezik velünk a bú, s a bánat,
csupán a szentimentalizmusért.

A bárdolatlanok csatázzanak csak,
ha majd elült a harc a frontokon,
mi eltemetve szent halottainkat,
megint a csillagokra gondolunk.

Ha már dugába dőlt az értelem,
maradjon egy szonettnyi érzelem.

Angyalokra várva

Az új idők, de vészesek, de nyersek,
a létezés peremfokán alig
kapaszkodunk meg és a mélybe hulltat
akárki volt is elfeledhetik.

Az érdemek kidobva szenderülnek,
akárha csillan is zsarátnokuk,
de már e csillogás nem ad a szemnek,
halottak ím a régi táltosok.

Hiába folyt a vér közös kehelybe,
az esküvés kihúlt, erőtlenül
lehullt a kard a könnyitatta földre,
helyébe rút acsarkodás került.

Nyomában ölre ment a vér a vérrel,
dugába dőlt erény, s a józan ész,
az érkezés után egy ezredévvél
közös jövőnk komor homályba vész.

Vajon leszünk-e még maroknyian mi,
ha majd az angyalok közénk szállnak,
fogunk-e boldogan velük vigadni,
midőn rezegtetik a trombitákat?

Bizony, hogy úgy volt...

Bizony, hogy úgy volt,
veled maradtam volna,
ha nincs a másik.

Tavasznak árja

Kezem között a hónapok peregnek,
imént köszönt reám az április,
de már a perdülő homokszemeknek
sorában elmerült a május is.

Az orgonák, habár elillatoztak,
s esőt hozott a fellegében el,
az ágakon buján kelő tavasznak,
ezer varázsa lágyan átölel.

A mag kikandikál mohón a földből,
a Nap felé sietne végre már,
s e zöldülő, csodás kipendüléstől
a vágy feléled, új kalandra vár.

Tavasza megbocsát nekünk a Föld,
vajon miből merít megint erőt?

Agónia

Búsong a vén gitár, a pengető
vidám melódiát citálna még,
habár a húrba lenne még erő,
de már a teste ócska korhadék,
szú ette át magát a lapjain,
a hangolója barna rozsdamart,
a hanglyukába szőve pókja ring,
bezárva benne mind a régi dalt.

Az asztalon borospohár mereng
a messzi múltba vissza mattulón,
üres helybe gyűjtve végtelent
fog át, az elfogyott vörösboron
megannyi légytetem körös-körül
alussza át utolsó mámorát,
emitt a csend a kocsmapultra ült,
amott szökik tovább a jó világ.

Régi nyarak

Idézve még a szép vakációkat,
megannyi régi nyár dereng elém,
a szárnyaink az égen áthajoltak,
emelve fellegek fölé, hevén
a Nap pirítva zsenge bőreinket
sütött le ránk szelíd szelek között,
nyomán a végtelen, szabad tekintet
be csillogott, ragyogva tükrözött.

Azóta álmodom tovább a nyárról,
szerelmeket sodor felém a múlt,
lerészegedve csábos illatától
kapaszkodom, habár bealkonyult,
varázslatát szelídülés követte,
csupán a képeit rakosgatom,
vakációnk a gyors idő belepte,
de még parázsa bennem ég nagyon.

Ha visszanézel...

Ha visszanézel,
talán még látsz a sarkon
réd várakozni.

A konyhanyelved...

A konyhanyelved
a rántott húsig terjed,
sült burgonyával.

Falánk korom

Bolond idők, harácsoló pojacák,
kalandorok vazallusok között,
török fejed fölött mohón a pálcát,
ha szólni mersz, az ég reád dörög.

Kiforgatott hited ma bélyeged csak,
a gondolatra zablaszój került,
hiába volt a harc, kevély korodnak
talapzatára most az ördög ült.

Tanítanál, de éhesen hiába,
a gyomrod egyre-másra csak korog,
fejed te bárha hajtanád igába,
a lángolást ma nem taníthatod.

De nemsokára vége lesz e tornak,
csak akkorára elfogy épp a holnap.

Hajnali zápor

Vágtat a Hold, vad a szél, körülötte a fellegeken már
gyűlik a zord vihar, és vele cikkan az égen a villám,
bár moraját idehallani emberi fül nem akarja,
ám remegőn, szaporán ver a szíve az éji z sivajra.

Reccsen az ég, az eső elered, hamarost zuhog immár,
éled a szél, karolása a fák derekára tapadván
járja a nyári viharnak a fergetegében a táncát,
majd tovatűnik az éjben, előtted emelve kalapját.

Régi subámon a hajnali víz lepereg, nem is áll meg,
majd kel a Nap, karoló sugarával elontja a rétet,
szürke gulyám legelészik a fűben a reggeli nyárban,
nincs, ki vesződne e boldog időben az éj viharával.

Cseresznyefám

A zöldülő tavasz, s a nyár határán
pirulni kezd a fán az új cseresznye,
szemérmesen, miként a bálozó lány,
tekint a szél sodorta fellegekre.

A hangyanép le-fel sűrög ma törzsén
az éji harmatot begyűjtve járnak,
a szélbe ring a szép kövér cseresznyém,
be kelleté magát megint a nyárnak.

Megannyi év után is elvarázsol
e nagy megújhódás, lenyűgöz engem,
miként terem megint a kerti fámon
ilyen pirosra még a sok cseresznye.

Megérve én mosolygva vettem észre,
hogy egy vidám kölyökcsapat leszedte.

Ördögöd van

Bolondot űz a józan ész,
hiába tűr a tenni kész,
felülkerül szaván a gőg,
akárha süt, ha mennydörög.

Nekik dukál a jó falat,
miattuk áll a pillanat,
s ha úgy akarja ördögük,
övék a föld ma mindenütt.

Övék a part a tó körül,
s te nézheted, miképp örül,
ha látja égni arcodat,
mikor reá a düh tapad.

Hiába vívsz, a terve kész,
megosztja véred és merész
cinizmusát, ha rendre int,
viselheted hamar, megint.

Ne sírj, hiszen te tudtad azt,
a kény neked nem ad vigaszt,
ha ördögöd fogadtad el,
tovább a menny alig figyel.

Bikája súgta...

Bikája súgta
fülébe kedvesének,
de bőgnék érted.

Örökség

Voltak a bátrak, akik beleálltak,
s voltak a félszegek és remegők,
vívtad erővel a hősi csatákat,
gyűltek a hantok a várak előtt.

Majd eme pörlekedő zivatarra
mégse takartak a boldog idők,
új okaid kerekedtek a harcra,
ásva hiteddel az új temetőt.

Nincs, ki megállhat előtted a sorban,
ráveted arra is átkaidat,
fürdik az éned e démoni torban,
hullik a jámbor a kardod alatt.

És mikor elfogy előtted az ellen,
véredet űzöd a harci mezőn,
mert ilyen átok ez ördögi jellem,
vágja a rendet ürügykeresőn.

Régi szép nyár

Mi lett a sorsa mondd, a régi nyárnak,
mikor, ha vége lett az iskolának,
futott a lélek oly szabadra váltan
a Nap felé a fények udvarában.

A vágy ölelte éjre át a testünk,
a randevún szerelmeket kerestünk,
a Hold sütött le ránk a parti padra,
a csókjaink között sután kutatva.

Az álmaink szövődtek át a nyárban,
jövők felé terelve félve-lágyan,
ha átölelte lelkeink egészen,
követtük őt sietve, nagy merészen.

De most az őszi szélben ácsorogva
merengek én a volt vakációnkra.

Unokám, Fanni...

Unokám, Fanni,
akár egy primadonna,
kering köröttem.

Bolygónk sorsáról...

Bolygónk sorsáról
hiperaktív örültek
hozzák a döntést.

Időről időre

Ha jó a tél jeges szelével újra,
reád köszön, s vacogsz a nyűtt trikódban,
az új urad vajon meleg kabátra
a voksodért segít-e majd bajodban?

Vagy akkorára végleg elfeledve,
felesleges kolonc leszel, ha kéred
az elfagyott kezéd felé emelve,
a hű viselkedésedért a béred?

Hiába átkozódsz botor, becsaptak,
a fal felé lökött a balga sorsod,
a jégre ültetett urad csupán csak,
de hát te szúrtad el bután a dolgot.

De nemsokára újra felkeresnek,
s te majd megint örülsz a tál levesnek...

Medárd

Esőre áll, a fákon át
verébrajok cikáznak,
sietve június havát
harapjuk ím a nyárnak,
Medárdra lám az ég borult,
eredni kezd a nyelve,
a langy eső a földre hull,
magok közé peregve.

De most a régiek szerint
borult napok közelgnek,
hiába faggatod, legyint,
okát a negyveneknek
a bölcs idő se mondja el,
a válla rándul egyet,
mosolygva mindig így felel,
az erre kérdezőknek.

Égi mechanika

A Föld vajon kering-e még
a Nap körül, ha majd
reánk okádja vad dühét
a két öreg duhaj,
s a nukleáris ég ölén
keletkező vihar
darabra tépi szét tekénk,
üvöltve, nagyhamar,

Pedig, ha volna józan ész
az érdeken felül,
lefogva mindenik kezét,
a színfalak mögül
rivallna rá a két konok
kivetkezettre most,
maradna minden úgy, ahogy
a Nap körül szokott.

Éltető eső

Esőt hozott a nyár, a zsenge fákra
Medárd locsolta lenge permetét,
mikorra fellegén a csap se bírta,
zuhogva öntögette szerteszét.

Felitta kortyait mohón a szántó,
örült a mag, kikelni készen állt,
s az éltető, lezúduló csodából
a kert ezer virága iddogált.

Öreg koromra kérdezem csak egyre,
vajon ki rakta össze így sorát,
a létezés varázslatán ki küldte
a lelkemig hatolni mámorát?

Mikorra csendesült, jutott eszembe,
mi lenne, hogyha meglocsolna engem?

Kicsengés

Mióta nem vagy itt velem, fagyos
ködökbe tűnnek át a tegnapok,
kesernyeségükön hiányodat
harapva még a nyelvemen maradt
falatnyi csókok íze árad el,
de már utána nincs további jel,
csupán a megszakadt adászörej,
mi sisteregve, zúgva átölel.

Mögötte múlt idő konok jele
zilál, s a fény alig derengi be
mohó ölekezéseink nyomát,
vetetlen ágyam és a kisszobát,
a két borospohár az asztalon
parányit összekoccan és hagyom,
a hang elérjen épp a lelkemig,
falához érve úgyis elkopik.

Huncut angyal

Ma jégeső esett a balkonomra,
fehér golyói pattogón zuhogtak
a sárgaszín ütött-kopott betonra,
s halomba gyúlve lassan olvadoztak.

Minő haragja kelt a nyári égnek,
hogy ily gorombaságra telt ki tőle,
neheztel énreám talán, mivégre
dobálja jégdarabjait tetőmre?

Amint keletkezett, csak úgy meg is szűnt,
s mosolygva rám sütött a nyári égbolt,
sűrögve még a balkonomra szédült,
a táncoló alakja ó, be szép volt.

Mi huncut angyal az, ki így varázsol
jeget, tüzet keverve rá a nyárból?

Régi mesék telei

Lázás a szél susogása, mi hallik az éji sötétben,
rég mesék köde sejlik elő az idő gomolyából,
fordul a Föld, vele lódul erekebe zubogva a vérem,
bódul a lelkem, amint elalélva lebeg tavaszától.

Új kikelet sodorával ölelve megint idetéved,
és a nyomán születőben az élet a földeken újra,
lassan a tél bugyorát feszegetve ma végre felébred,
és feledést hoz a jégre, a fagyra, a zord szigorúra.

Arcom emelve a langy, puha szél üde, lágy fodorára,
nézem, amint odafent tovaszállnak a fellegek és bár
álmodozón suhanok velük én a jövő tavaszába,
mégis a gondolatom csak a régi mesék telein jár.

Édeni hang

Torka szakadt ma az édeni hangnak
és a világ belesajdul a kínba,
ördögeink nem a fűbe haraptak,
új hadat űznek az égre mutatva.

Lám a pokol kapuját kifeszítve
bújnak elő feketén, sokasodva,
rávicsorognak a balga reményre,
léptük alatt a hidak rogyadoznak.

Lángol a táj, ahová menetelnek,
tombol a gyűlölet, árad a barbár,
mennek előre berúgva a mennynek,
nincs ki a józanokat ma megóvná.

Lassan a tűz elenyész, a mezőkön
édesanyák keresik fiaik csak,
sírnak a fák körülöttük a bűnön,
így könnyörögnek az édeni hangnak.

Tombol a nyár...

Tombol a nyár, kavarnak a fények,
Nap tüze égeti bőröm e lázban,
bár jön az ősz, de ma boldog az élet,
új szerelemre, ha lobban a vágyam,
elfog e hévben a tünde varázsod,
megkötöz és rabul ejti a szívem,
nincs hova fussak, az éjben a láncod
kurtavasára fogott ölelőn.

Tombol az éj, belepirkad a hajnal,
éget a vágy, parázsán lebegünk el,
csókod ezer tüze újra, mi sarkall
tépni a szirmaidat kezeimmel,
és jön az álom eloltva a lángot,
langy szeleket hoz a kéjre a reggel,
majd beteríti az ősz az avarral
boldog időnk, feledő türelemmel.

Nem jelent sokat...

Nem jelent sokat
neki a becsülete,
baksisért vette.

Álmai hullnak...

Álmai hullnak
félbe maradtan a bölcs,
mély feledésbe.

Tél előtt

Feszült vagy, arcodon kemény vonások
időznek el, ha nem figyelsz oda,
csak ennyit ért a meghunyászkodásod,
megint elér uradnak ostora?

Pedig kezédbe téve végre sorsod,
panaszkodásaidra balzsamot
adott az ég, de nem maradt a boldog
jövőt megélni semmi hajlamod.

A földesúr a gyöngyeit kiszórta,
s te kapva érte újra nagy mohón
eladtad érte holnapod, s a Holdra
merengsz ma bánatos megalkuvóm.

Ma elfogyott a gyöngyeidnek ára,
belőle nem maradt meleg kabátra.

Holnapra várva

A fáradó Nap elvonult, az óceánba
merült alá megint az alkonyatra kelve,
de rátekintve még a hegy havas fokára,
akárha déli, perzselő tűzén merengne.

Be sokszor állt a sziklafal mögött takarva,
hogyan onnan égre szállva szórja szét a fényét,
megannyiszor futott a fellegén viharba,
utána hintve éltető, meleg reményét.

De most alábukása fojtogatta torkom,
ez éjszakán a parton ülve várakoztam,
a két szemem szomorgva ott ragadt a Holdon,
reményeim között, remegve, zaklatottan.

Amint a hajnal áthajolt a láthatáron,
a szívem egyre hangosabb zenébe kezdett,
dalolt szerelmes indulót a napsugárhoz,
midőn kelőn, varázsosan megint ölelget.

Nagy utazás

A csend varázsosan terült a tájra,
a délutánra ráköszönt reménye,
a törtetés után nem is sokára
szelíd szelén elérkezett a béke.

A görcse múlt az oktalan csatáknak,
a téridő ölelve ringatott el,
s e ringatásra messze tűnt a bánat,
pokolra szállt a részeg ördögökkel.

A végtelenre ráfeszült a létem,
amint a lágy dimenziókba lépve
itatta át a nyughatatlan énem,
repítve szét a nagy megismerésre.

Utazva bár a messzi távolokban,
kihűlt pipám, s a földre esve koppan.

Becsületéért...

Becsületéért
alig fizettek, pedig
nem olcsón vette.

A fűkaszával...

A fűkaszával
is kikezdett a kakas,
taréja bánta.

Botját elejtve...

Botját elejtve
nyugdíjazását kérte
a tamburmajor.

Arcod éle

Ma már az arcod éle elmosódott,
idézni sem tudom, mi volt a baj,
dobogva vártam arra, hogy kimondod,
de néma volt a szád, csupán kacaj
mi lett a válaszd szelíd szavamra,
borotvaéle lelkeimig hatolt,
de én, a mindened botor bolondja
csak álltam és reám borult a Hold.

Azóta elperegtek ím az évek,
kies világokon hajóztam át,
öleltem én leányt megannyi szépet,
de nem felejttem azt az éjszakát,
amint a sárga lámpafényben állva
elengedett utadra két karom,
a vén idő az arcodat citálja,
hiába, már idézni sem tudom.

Ámde

Futnak az évek, a múlt köde gyűlik
régi szerelmek enyésznek az őszben,
lépek a parton, egészen a vízig,
elfeledetten, erőtlen-időtlen.

Árkait őrzöm a téli szeleknek,
arcomon égnek a régi nyarak még,
kérdem, a boldog idők hova lettek,
hej, pedig újra ölelni szeretnék.

Múlik az ősz, tele vár a magánynak,
lassan elúsznak e földi napok majd,
csillapodottak a néhai vágyak,
fáznak az éj peremén a fagyokkal.

Ámde a szívemen áthat a béke,
s hajtom a főm buja angyal ölébe.

Szélsodorta emlék

Ruhája fodra közt a játszi szél
sűrögve, bájosan kerengett,
amint a szerte áradó szeszély
söpörte félre mind a rendet,
nem állt le árja pillanatra sem,
varázsosan felém cikázott,
belül fel is csiholta rendesen,
buján a férfiúi lángot.

Ölelkezéseink között a vágy
szemérmeinket elsodorva
emelt a mennybe fel, s az éj után
hiánya juttatott pokolra,
azóta éveket sorolt közénk
a szél, hajam fehérre festve,
de szívem azt a régi, tünde lényt
reménykedőn ma is kereste.

Megint?

Megint felülkerült a rettenet,
a józan észén újra átrohant,
uszálya mélybe rántja lelkemet,
miatta sírdogál csupán a lant.

Megint sötét időkre kelt a Nap,
a balga megtalálta ördögét,
a gőgös énje háborúba csap,
amint kelet felől a színre lép.

Megint nyomán a hallgatás fülel,
a gyávaság remeg mögötte csak,
a félelem zokogva átölel,
amint mohón, halált hozón lecsap.

Meginti majd vajon botor korom,
vagy ő marad legény a gátaikon?

Kádfürdő

Lángosaink aranyáron
mérik a parti büfében,
indul a nagy nyaralásom,
dózsöl a vágy, fogy a pénzem.

Sörre se futja e nyárban,
szódavizet nyel a torkom,
jaj, pedig annyira vártam,
hogy heve végre feloldjon.

Tettem ezért garabolyba
házikáját, vele bort is,
matracomat telefújva
baktatok én is a partig.

Hús Balaton karolása
hívogatón parolázik,
ámde előtte a tábla;
zárva a part unokádig.

Nem marad ím, csak a kádam,
azt mire én teletöltöm,
ingemet és a gatyámat
bárha morogva, de költöm.

Egy böhöm bődön...

Egy böhöm bődön
zsírban lapul pár kortárs
libának combja.

El van kenődve...

El van kenődve,
mert nem jutott krumpliföld
idén se néki.

Bál után

Fényei múlnak az éjjeli bálnak,
csillapodón elenyészik a láz,
kertek alatt közeledve a holnap
álmodozó rügyeket karol át.

Vége szakadt hevülése a táncnak,
húlnak a szívek az éj peremén,
sóhajaikkal az égen a vágyak
üstökösén suhan át a remény.

Sápad a Hold, bekeríti a hajnal,
múlik ölében az éji kaland
bakfisok álmain át tovaryargal,
tűnik az éjszaka lassan alatt.

A hegy mögött

Az ég lecsendesült, a vad vihar
odább cibálta fellegét morogva
de vissza-visszazúg a zord moraj
akárha mérges átkokat sorolna.

Emitt a Nap kacagva int felé,
ezer sugára rávetül ragyogva,
terelve őt a nagy hegyek mögé,
dühét takarva égi bársonyokba.

Be szép e zöldelő, kies világ,
telítve éledő, szelíd reménnyel,
a tó fülébe súg a parti nád,
de mit? Ha vársz, meg is tudod ma éjjel.

Vidulj, de véd eszedbe jól nagyon,
amott vihar kereng az ormokon.

Kőműveseknek...

Kőműveseknek
boszorkányperből maradt
hamu eladó.

Kontraszelekció

Tekintetét a földre szegve,
remegve várja, sorsa mint
zuhan tovább alá a mélybe,
kerengve múlt kódébe ring.

A lelke még az égre vágyva
kapaszkodik, körötte csend,
megannyi bűne térden állna,
de arra nincs esélye lent.

Lehúzza megvadult pribékje,
az új urát lihegve csak,
s e förtelem vadul fölötte
gigászi orgiába csap.

Kisemmizetten, elzavarva
az ördögéhez ím, beáll,
hatalmas üstjeit kavarja,
de közben egyre sírdogál.

Marad tovább

Hiába szállt a páva fel
a vármegye-házára,
szegény legény nem érte el,
beteljen élte álma,
darabka földre vágya szűnt,
családra sem futotta,
kies hazája messze tűnt,
zavarta külhonokba.

De most a páva újra száll,
a vármegyék sorolnak,
marad tovább a zord világ,
az ispánok dacolnak
nyakunkba hozva múlt időt,
meg annak ősi nyűgét,
fölötte dül a régi gőg,
alatta fél az ínség.

Szegény legény marad tovább
a távolokba űzve,
a pávatoll se hívja már,
nem indul érte tűzbe,
csupán a szolgaság marad
nyugatra, mert keletre
hiába várna, egy falat
se lenne megfizetve.

Kényszerpálya

Megértem azt, ha száz esély
kecsegtetőn körülvesz,
amíg te válogatsz, kevély
egódra gőgöt ébreszt.
de azt, mikor csupán csak egy
pokol felé menő van,
azon tovább miért sietsz,
az elmeháborúdban.

Tudom nehéz a trónodat
a hátadon cipelni,
habár körötte bólogat
ezernyi kényes úrfi,
magas lovad tovább üget,
le nem segítne róla,
marad csak ördögöd veled,
s maradsz a balga foglya.

Fel se fogta még...

Fel se fogta még,
hogy visszavonhatatlan
a tévedése.

Egy bőgőmajom...

Egy bőgőmajom
sem azt siratja már, hogy
fent maradt a fán.

Karóval jöttél...

Karóval jöttél,
de hát földmérő voltál,
így megtehetted.

Post festa

Ha elvakít a fénye, csillogása,
szemed takard le röpke pillanatra,
s ha akkor is beléd hasít varázsa,
öleld magadhoz őt, szorítsd karodba.

Ne hagyj tüzet kihűlni, szítsd a lángját,
szavald a verseid, ha arra kér még,
szerelmesen lecsillapítva lázát,
vigyázd a rebbenő, parányi lényét.

Ne tétovázz, hiszen, ha félsz, továbbáll,
utol nem éred, elszelel sietve,
s csak őszi este pernyeillatánál
sajog beléd; a vágyad őt kereste.

De akkorára már hiába szúrja
nyilát beléd a balgaság borúja.

Esőcsináló...

Esőcsináló,
te már sosem pihensz meg,
így marad csapod?

Hagymázás álma...

Hagymázás álma
háborúba kergeti
a fél világot.

Érzék

Ha nincs szemed, nehéz a pult mögé belátni,
csupán hiszed, ha nem ver át a boltosod,
a pénzedért tied lehetne most akármi,
ha már a rávalót te rég kuporgatod.

De hogyha van szemed, hiába látsz a pultba,
a boltosod, ha úgy akarja, megvezet,
csupán hamis, silány dolog, mivel becsapna,
de cinkosan feléd susogja; csak neked.

Akárha van szemed, vagy bár akárha nincsen,
de hogyha pénzed épp adókra elfogyott,
hiába volt igád, dühöngsz csupán erőtlen,
viszik fejed fölül lakod, s a birtokod.

De hogyha vak vagy és a szádon egy lakat van,
no és ha ráadásaként süket maradsz,
mehetsz a pult mögé, fürödni érte vajban,
s cserébe jár neked hat ölnyi partszakasz.

Tábornoksors

Mert belefárad a harcba, titokban
béke fut át az agyán, de a gőg
mégis eszét veszi, tölti legottan
puskacsövét, meg a légierőt
küldi morogva az ég tetejére,
hogy ki remegve alatta marad,
vesszen az ördöge rút örömére,
hulljon a bomba a kertek alatt.

Arca ragyogva dicsekszik urának,
lángol az ég, feketednek a fák,
sírva rohannak a népek, a vágyak
vesznek a füstben a sóhajon át,
estefelé, ha elülnek a harcok,
rezzen a szíve a zubbony alatt,
kapja levélben a cári parancsot,
szántsza be sóval a majdanokat.

Hangrend

A gyógyuló sebekre nappalok,
mögötte éjszakák sorolnak,
amint a némasága felsajog
nyomán a megkövült szavaknak.

A félbe roppanó idők után
a görbe hát következik csak,
kesernye íze árad el puhán
a nyelv alatt a mondatoknak.

Bolond időkön át szegett szavak
bolyonganak lerészegedve,
ha néha egy bután igaz marad,
vadul feszítik azt keresztre.

Ha énekelsz, a kóruson belül,
a szólamok közül figyelnek,
nehogy kilógj alul, vagy épp felül,
felelj csupán a kottajelnek.

Vajon maradt-e...

Vajon maradt-e
szemernyi józan ész még
pár békeévre?

Kolompoló

Imádkozom, ma még a lelkedért,
amíg erőm, s amíg szavam marad rá,
az én hitembe már csak ennyi fért,
dühöm csupán a torkomat kaparná,
ha még tovább is oktalan, bolond
megalkuvásaid ködébe bújva,
mulyán adod borért a voksodat
a gyávaságodon kufárkodóra.

Tudom, te azt hiszed, be jól van így,
az olvasás csupán urak szeszélye,
a számolás hamis, csak elvakít,
maradjon egy kanálnyi még ebédre,
a holnapod kihirdetik neked,
minő bolond, ki arra vetne gondot,
elég, ha barmaik legelteted,
cserébe rázogathatod kolompod.

Égi bál

A szürkeszín, salétromos falakról
lecsorduló, üres magánya várta,
mikor megérkezett, s reá az ajtót
a némaság gorombamód bezárta.

Vitába szállni nem szokott a léttel,
fogadta, mint az Isten azt kimérte,
a gyomra fájt, alig fogyott az étel,
a lába megdagadt, rogyott a térde.

De néha még kiült a kerti padra,
öreg szemét a fák fölé emelte,
a fény az angyalok közé sodorta,
olyankor őket újra táncra kérve.

Egy őszi éjjelen mosolygva, bátran
örökre ott maradt az égi bálban.

Undor

Kaján akarnokok közé vegyülve bár,
de még beállsz a sorba némi üdvért,
a lelkiismeret gyomorforogva vár,
a jobbik énedben lyukat talál szél,
fűtyülve jár a büszkeség romos falán,
leköpve minden álmodat, csak állsz ott,
hiába élni kell, s a tű hegyes fokán
is átverekszed önmagad, s beváltod
a rád szabott konok reményt, habár sajog,
de fogcsikorgva úz az élni vágyás,
miért is elharapva fuldokol jajod,
a lelkeseden megül, s a súlya mázsás.

A csend szerelme

A parti fák alatt a csend
leült a délutánban,
ölelte bár a Nap, de lent
a tó epedve várta,
akárha volna társa még
a lankadó időben,
simítaná szelíd vizét
utószor, elmenőben.

Amint a tó fölé hajolt,
lebegve látta arcát,
hiába, bárha néma volt,
a vágy gyötörte torkát,
az alkonyatra ráborult
az éj, amint ölelve
alámerült, s a tóba fúlt,
csupán a Hold figyelte.

Cigánypecsenyém...

Cigánypecsenyém
és kardiológusom
között vita van.

Füge levele...

Füge levele
takarta Éva, s Ádám
divatigényét.

Úszol az árral...

Úszol az árral,
míg partra nem tesz egyszer
a felismerés.

Becsszóra mondom...

Becsszóra mondom
hogy olykor, néha-néha
hazudós vagyok.

Ma éjre

Leszek ma tengerár, a ringató habod,
repítem én a távolokba csónakod,
s habár a vad vihar feletted átsüvölt,
szerelmem akkor is te égve tündököld.

Leszek Napod, ha ázva érsz a partra majd,
a szívem átölel, s a pitvarán kihajt
ezer virág, hogy illatán a lenge szél
emelje szárnyad égbe szállva, könnyedén.

Leszek ma éjre még a Holdad is, ha kell,
ki lány ezüstsugárral égve átölel,
leszek, ki hajnalig mesét susog neked,
de hogyha jó a reggel újra elmegyek.

Lidérces álom

Sötét az éj, a fellegek vonulnak,
talapzatán a vármegyék ködölnek,
időutazni hív emitt a holnap,
s előzi már a gőg az új időket.

Titokban égve készül ím az ispán,
hatalma véresen komolyra fordul,
urakra és zsebére rákacsintván,
szegénylegényre vésziesen csikordul.

Mögötte küldenék a szolgabírárt,
deressel érkezik nyomán a hajdú,
parancsaik legott ki is dobolják,
a szolganép során borongva búsul.

De ekkorára végre felriadtam,
mit összehordok én az álmaimban?

Új Anyegin

A századunkra dőlt a gőg, s az ármány,
alatta fuldokolva sír a vágy,
repülne, ám de már taposva szárnyán
vonul ma háborúba mindahány.

Kivetkezett a béke köntöséből,
ledobta és a vértbe öltözött,
erőre megkeményedett dühétől
üvöltözött a harcmező fölött.

A józan ész az ordasokra hagyta,
s perelte vissza ősi földjeit,
amerre járt, fivéri vért itatva,
ma rettegést, konok dühöt terít.

Vajon mi lenne most, ha Puskin élne,
születne verse vajh ez ezredévre?

Hűlt szerelem

Mint, aki kincseivel menekülne,
úgy fut az éjben a hűlt szerelem,
boldog idők hamujába seperve
rejt magát remegőn, sebesen.

Menti ölében a néhai lángot,
félti a semmibe tűnt napokat,
óvja titokban az annyira vágyott
álmatag éji varázslatokat.

Nincs, aki dallamait felidézi,
zongorahúrja recsegve szakadt,
lantja zenéje sem éppen a régi,
sírva felejt a lágyszalokat.

Így töpörödnek az éjben az álmok,
múlik a vágy, megy a nagy szerelem,
mert ha ma nincs, aki féltse a lángot,
holnap a szíve reped hidegen.

Juszt is

Idén nyaralni megmaradt az udvar,
ezért lakájosan berendezem,
»alinkluzíve« egy vizes lavórral,
pipázva bütykeim fürösztgetem.

A szendvicsemben egy szelet parízer,
felettem úsznak át a fellegek,
kicsit szelíden, ámde szenvedéllyel,
fogam szorítva piknikezgetek.

Vödörbe téve várja már a szóda,
az egykomám fanyar fehérborát,
zenét tekerve táskarádiómra,
kiélvezem bolond korom nyarát.

Miközben andalít a gondtalanság,
a nagymenők forintomat pofozzák.

Gyerekkoromban...

Gyerekkoromban
ó, de sokszor elvertem
a bérlet árát.

Láz

Még beléréved az arcom a régi gyönyörbe,
ám csak a láz, ami mára utána maradt,
ízeit ím az idő leteríti a földre,
s fekszem a fűben az éji magányom alatt.

Nézem a csillagokat, magasan hunyorognak,
lent fogy az éjszaka elszalad oly sebesen,
hajnali pirkadatot hoz a létre a holnap,
még vele álmodok és a kegyét keresem.

Hátha visz engem utószor elébed a nyárba,
hátha ölelhetem át remegő derekad,
és mikorára az ősz beköszönne utána,
múljon e láz dideregve a tölgyek alatt.

Időzár

Messzire szálltak a réveteg évek,
álmatagon, tovatűntek a ködben,
rég megölelte a szürke enyészet,
vágyai hűlnek a múltba időtlen.

Már nem igéznek az édeni álmok,
mossa vizével a partot a hullám,
elsokasodtak az arcon a ráncok,
és a tükörben a bújja mered rám.

Parti füzeknek a sóhaja rebben,
padjairól, ha lehetne mesélne,
bár lekopott az a szív az időben,
s reszket a kéz, ami azt belevéste.

Már alig áll ki a csónak a vízből,
korhad a deszka a nádas ölében,
szállnak az évek, a boldog időkről
két evezője beszélget a mélyben.

Teltek az évek

Nincs hova mennem, a múltam időtlen,
körkörös ár megölelve lehúzta,
kincseimen sohasem dicsekedtem,
vitte a víg mulatás a pokolba.

Cimbora száz is akadt az időkben,
pénzemen itta borát valamennyi,
rúgtam a port vadon és felelőtlen,
senki se mert hamarább hazavinni.

Teltek az évek, eladtam a házat,
birtokomat bezsebelte a kasznár,
vége a hajdani cimboraságnak,
nincs ki ma hívna, hogy asztala rám vár.

Tengerészsors

Fázom a nyár közepén, a hiányod
jégbe fagyasztja a boldog időt,
bárha titokban az ég fele szállok,
ámde lehúz kebelére a föld.

Nincs haladékom, elillan az álom,
félbeszegett kenyerem madarak
fészkeinél etetőbe kiszórom,
hátha dalukra felenged a fagy.

Merre bolyongsz, ajakad hova tévedt,
csókjaidat kinek osztogatod,
bár ölelése azóta nem éget,
mégis idézgetem azt a napot.

Azt a napot, mikor édeni hangod
csalt szigetedre, hajóm kikötött,
hagytam a múltat, az álmot, a rangot,
s tudtam, a szívemet összetöröd.

Imádlak Adriám

Talán utószor élem át a lágy
vizednek éltető, finom varázsát,
a nyári éjjelekre partra szállt
meséid álmaimra loccsanását,
talán utószor ébredek veled
a napsütötte, tünde reggelekre,
amint fülemben sűgöd éneked
a földi nyűgeim veled feledve.

Imádlak Adriám, de jó megint
a kóros ár a lelkeket keresve,
a rettenet közelg, a karmait
ez alkalomra élesen hegyezte,
s te most megint a messzeségbe szállsz,
a kékbe zárt talányod elmosódik,
marad nekem csupán a vágy, a láz,
s a vak remény az új találkozásig.

A vágy az úr

Te elkapod szemed szememről,
talán el is pirulsz belé,
a vágy elé emelsz a csendből
palánkot, ámde hűz felé
a végzetes, különös varázslat,
mi átölelve áramol,
ragadja csókra már a szádat,
pedig beléd alig karol.

Te valld be, vártad ezt a percet,
titokban annyi éjen át
feszült e lázban égve tested,
kutattad édes illatát,
de most, hogy itt a perc, a lelked
kicsit talán beléremeg,
hiába félsz, a vágy nem enged,
tudatja, úgyis eltemet.

Újratervezés

Pokolra juttatott a vágyam,
nagyon becsaptam önmagam,
hiába, nem maradt utánad,
csupán egy ócska kis kaland.

Eszembe volt a régi tervem,
hogy ott a dombon én veszek
családi házat, abba rejtlek,
csupán csak én szeresselek.

De már te délután becsaptál,
az egykomám szeretted el,
azóta lelkem is sajog már,
s az orvosom nagyon figyel.

Lehettem agglegény ezért hát,
ügyem veled maradt csak egy,
ha néha-néha gondolok rád,
nehogy nekem komolyra vedd.

A harcsa végzete

A kishalak becsapva mind a partra úsztak,
középen ott maradt harácsolón a harcsa,
a tó tovább apadt, hisz azt eladta régen,
alattvaló után kutatna még vizében.

Hiába, mert a rák is elszaladt sietve,
a nádasokba rejtezett legott előle,
felélte mindenét a habzsoló garázda,
körötte nem maradt, ki sírna még utána.

Csupán a medve jár a tóra olykor-olykor,
amint a harcsa véle társalog a múltból,
figyelme elkalandozott, meg is ragadta
kövér halunknak üstökét barátja mancsa.

Ma már

Borong az ég, teríti félhomály
a napjaid sorát, belepte
a várba zárt, komor, mogorva vágy,
a szárnyaid megint lenyeste,
ma már nem enged oly közel, miként
a voksolás előtt ölelve
adott alád galád, hamis reményt,
s remegve kedvedet kereste.

Ma már a gög nem úgy nevet le rád,
csupán a kényt vigyorgja vissza,
a voksodért kapott üveg borát
kisemmizett valód megitta,
azóta már csak ütleget kapod,
ne sírj, hiszen megérdemelted,
ma már pokolra sem zavarhatod,
eladtad újra balga lelked.

Változó idők

Ma véget ért a ringatás,
a kar megint ütésre lendül,
hiába volt a máz, s varázs,
kitépve mind a vágy tövestül,
fogad szorítva átkozod
botor, hiszékeny engedelmed,
reményed árja elfogyott,
nem osztanak neked kegyelmet.

Lefogva mind a két kezed,
a gúny a torkodat szorítja,
te hitted azt, be jól teszed,
ha őt segíted újra trónra,
pedig csupán saját zsebét
kitömve éli harci kedvét,
te meg maréknyi nincsedért
cserébe rémülöd kegyelmét.

A víg tivornyákra

Kihalt a régi kocsmá már,
a roskadó pohárszék
imitt-amott kitörve, bár
köszönti még az estét,
reméli, hogy kinyitja tán
az ajtaját nyikorgva
egy arra tévedő vagány,
s pohár borát megissza.

Pedig megannyi dáridót
megélt a tölgyfa asztal,
fogyott a bor, rogyott a láb,
s csitult a virradattal
a víg tivornya éneke,
be szép idők soroltak,
hiába mind, a cimborák
kereszt alatt alusznak.

A béke vége

Vajon ki tudja, merre jár a béke,
hol üt tanyát remegve éjszakára,
ocsúdva háborúk szövéténekére,
vajon velünk sikolt-e, mintha fájna?

Maradt-e még felénk elég reménye,
a vétkeink feledni készül éppen,
hiába volt megannyi küszködése,
elűztük őt a büszkeség nevében?

Miközben ássuk egyre sírjainkat,
keresztjeink között bolyong kicsit még,
utószor átölel, s halálba ringat,
nem is pöröl velünk a tetteinkért.

A fátyla ráborul puhán az égre,
s elillan álmaink után a szélbe.

Béressors

Ma még buján meleng a nyár,
a lelked átölelve tartja,
s te ringatod magad fokán,
a bőrdöd ég alatta, barna,
ma még a tél, de messze jár,
a gondolat se réved arra,
vidáman élsz a Nap tűzén,
ki számol itt hevén a fagyra?

Az ég feletted ó, be kék,
mi rózsaszín e boldog élet,
karod feszül, kaszálod épp
az egyre sárguló mezőket,
uradnak újra megtelik
kezed nyomán megint a magtár,
mulatsz utána hajnalig,
s a gondtalan nyarad szalad már.

De íme, ott szitál az ősz,
zsebedbe nyúl megint a kasznár,
te meg hiába is törődsz,
csupán üres kezéd marad már,
se fád a tűzre, ételed
se sok maradt idén a télre,
te csak dohogsz, ki érti ezt,
a nyárnak ennyi volt a bére?

Esély

Amott az égen álmosan vonulnak
a fellegek szelíd sorokban el,
közöttük egyre kacskaring a holnap,
kutatva, hogy milyen világra lel.

Vajon megéri új időkre nyitni,
a virradatnak ajtaját megint,
maradt-e még esély netán falatnyi
feladni érte végre bűneink?

Vagy ezt az éjszakát ne váltsa új nap,
csituljon el sötét ölén a ring,
lezárva mámorát a háborúnak,
lefogva mindörökre karjaink?

De látod, ott a hajnal újra virrad,
megint esélyt adott e balga kornak.

Jódlizni fogtok...

Jódlizni fogtok,
mikor majd meglátjátok
a villanyszámlát.

Az élet vonatán

Az élet ismeretlenekbe tartó,
talányos út a vágyak és valók
vasútjain, de hogy hogy áll a váltó,
utólag az nem orvosolható.

Miközben égi mozdonyod pöffékel,
szened fogy egyre már az út alatt,
veled szalad kanyargva hegyre-völgyre,
megannyi állomás között halad.

Repít az álmaid felé, de olykor
egészen új világ felé lohol,
te meg remegve nézed ablakodból,
talán a menny a vége, vagy pokol...

... hiába döntenél a visszaútról,
jegyed csupán csak egy kalandra szól.

Utóremegés

Boldog idők monoton menetelnek az éjben előlem,
fellegeken lovagolnak a fancsali szélben az álmok,
rég mesékbe kapaszkodik újra meg újra a lelkem,
illan a lét, cicomáz, megigéz, de a foncsora álnok.

Görbe tükör csak a hajnali ég piruló hasadása,
visszaidézi a múltat a vágy televényein égve,
elfeledett szeretőm ölelése, felém ragyogása
úszik elém, s belefájdul a szív az utóremegésbe.

Merre a hajdani út, hova tartsak e nagy rohanásban,
ár sodor el, nekicsapja a partnak a néhai álmat,
és azután belemossa a múltam a szürke homályba,
s alszik ölén lecsitulva, időtlen a régi zsarátnok.

Fényképed akkor...

Fényképed akkor
darabokra vágtam én,
most illesztgetem.

Agylágyulás

A jó tanácsaidra elbutulva,
elém lebegnek gyermekéveim,
akár az újszülött, ki most tanulja,
mi az, mi jó, mi az, mi nem, megint.

Ne arra menj, ne azt csináld, soroltad,
megannyi új szabály kereng velem,
miként a jó tehén a bamba borjat,
tanítanád az életet nekem.

Amint az évek egyre-másra telnek,
veszik homályba mind a gondolat,
ne bánd, ha elköszönni elfelejtek,
amíg tudod, viseld a gondomat.

Bocsásd meg azt, ha néha zsörtölődök,
nem oly sokára elcítál az ördög.

Napjaid telnek...

Napjaid telnek,
vajon nyomod marad majd,
vagy elfelednek?

Lápi lidércek

Leszel nem oly sokára szolgafaj,
Verecke őseid hiába szűrte,
hiába volt a felmenőd magyar,
maradsz csupán parázna, léha csürhe.

Tekintetes, kevély nagyúr, ha épp
pödörni kezdi cifra árja bajszát,
te felnevetsz, haragja száll feléd,
s a pulpitus mögül vadul rivall rád.

Vigyázz, ha nem fogod be balga szád,
talán bizony deresre is feszítnek,
az undor és a félelem fog át,
amint latolgatod komor jövődet.

Letűnt idők veszélyes illatát
sodorja most a szél a lápon át.

Gravitáció

Nem ért azóta földre már a lába,
mióta részegülve trónra szállt,
hiába járt megannyi iskolába,
amit tanult, el is feledte már,
mióta tűzte zászlaját a várra,
királyi gőgje új tanokra lelt,
lihegve mámorult, beteg szavára
alant a csorda bölgve ráfelelt.

De mert csatára kelt akárki ellen,
nem is maradt körötte senki se,
csupán maroknyi gyáva, görbe jellem
inalt kegyét keresve még vele,
amint az ősz megint a télre váltott,
hiába szórta volna mindenét,
nem adtak érte fát, se nagykabátot,
viszont a kurta lába földet ért.

Fanyüvő lelke...

Fanyüvő lelke
egy szelíd szonettet írt
a bodzafához.

A luxusvilla...

A luxusvilla
ablakából másként fest
világításod.

Sorskérdés

Ha átölelve tart hideg magányod,
s lecsordul épp a könny az arcodon,
hiába lépsz tovább, az ingoványon
lehúz az ördög és ölébe von,
ha nem maradt erőd se már a harcra,
megalkuvón a múlt felett jajongsz,
ha álmaid feledve és feladva,
csupán a kételyek között bolyongsz,
emeld a kardodat magasra még fel,
karod ne fogja vissza most a görcs,
mi jobb, ha véle vívsz az ellenekkel,
vagy az, ha balga mód hegyébe dőlsz?

Hajnali szél

Lassul a tánca a nyárban az édeni, boldog időnek,
halkul az ének, az angyalokat bekeríti az ősz már,
fátylaikon tovaúszva a csillagos égbe repülnek,
húlt susogásaikon lebegőn csak a hajnali szél jár.

Múlik a hév, vele múlik a lángja a nagy szerelemnek,
messzire szállnak a vágyak, oszolnak ezerfele széjjel,
más utakon kanyarognak a félbe maradt ölelések,
és nyomukon csak a hajnali szél feleselget az ősszel.

Karót nyelve

Veled maradtam, éledő viharban
eveztem át a zátonyok között,
kitartva akkor is mögötted álltam,
mikor hajónk a partnak ütközött.

Acsarkodásaik hamis kutyáknak
hiába is vicsorgtak ellened,
megóvtam arcodat, takarva hátad,
erőn felül csatázva védtelek.

De most, mióta oly magasra ültél,
feledve mind a tartozásodat,
alant hiába is közelg a zord tél,
nem engeded be már barátodat.

Hiszen te mára újakat szereztél,
nem érek én alább gerinceiknél.

Szürkület

Lassan a tűzben elégnek a fények,
szürke marad csak amerre tekint
szembogarad, elenyésznek a létnek
megkövesült, repedő fokain.

Látod, amint tovaúsznak az égen,
majd jön az éj feketedve, megint
fojtja a mélybe a balga reményed,
újra a hátadon érzed a kint.

Nincs kiutad, betemet televénye,
ördögök állnak a lelked elé,
nem menekülhet előlük a fényre,
mindene végleg a szürkületé.

A nyári tó varázsa

Az éj remegve ráborult a tóra,
ezernyi csillagát fürösztve benne,
a csend levetkezett, megállt az óra,
akárha már a vén idő se telne.

A csónakok között a szél se lebben,
lapátjaikkal égbe kandikálnak,
s a délutáni víg szerelmesekben
lecsillapulva érzik át a vágyat.

A Hold felettük égre gömbölyödve
ezüstös éji fátyolát deríti,
meséje mintha folyna, hömpölyögne,
amint a tó vizére ráteríti.

Lenyűgöző varázs e nyári béke,
fohászkodom, maradjon így örökre.

Hullámvasúton

Felültem oly bután a gyorsvonatra,
feledtem érte régi életem,
pedig hiába vágytam oly magasba,
csupán a balga vágy, mi volt velem.

Hamar gurult utána már a mélybe,
köröttem összefolytak álmaim,
de hittem azt, hogy akkor is megérte,
tovább robogtam én az útjain.

Ha fent rohant vadul velem, se volt jó,
ha lent haladt, se volt kerek nekem,
leszálltam én ezért a gyorsvonatról,
utam sorát biz én gyalog teszem.

A gyomrom is, mi több, azóta rendben,
nem is gyötör ma, mint a fellegekben.

A takonypócnak...

A takonypócnak
egyszer elege lesz majd,
s megtörli orrát.

Visszatekintek...

Visszatekintek,
a múltam fátylain át
belesek hozzád.

Nekem maradtál...

Nekem maradtál
utolsó szalmaszálam,
hát kapaszkodok.

Mi lesz?

Mi lesz, ha elmarad
a nagy megújhódás,
ha ráharap fogad,
de mégsem oly csodás,
ha istenek közé
az ördögöd vegyül,
s az ősz fejed fölé
a balgaságod ül?

Mi lesz, ha úri vágy
nem oldja szomjadat,
de óvja porkoláb
az új ispánokat,
s te felriadsz megint,
becsaptak élveteg,
ha majd az óra int
vajon ki lesz veled?

Mi lesz, ha nincs tovább,
vajon ki mondja meg,
ha már ez út porát
követni nem lehet,
ki lesz, ki rárivall;
"Megállj, te esztelen!"
Ki fogja látni majd,
királya meztelen?

Végtelenül

Még idevárlak az alkonyidőben,
hátha maradsz, s velem álmodozol,
vágyam erős, de a szívem erőtlen,
pitvara béna ütemre dobol.

Csordul a könnyem a vézna karodra,
sóhajodon lebeg égve a csend,
mért a te vékonyodó jajaidra
éhes az ördögi kór odabent.

Még remegő tenyered fogom egyre,
lassan az estre a végtelen ül,
nézem, amint a homály szemeidre
édeni álmot ígézve terül.

Törökülésben...

Törökülésben
ülőgarnitúráját
várta egyre csak.

A dőreségről

Hiába volt ezernyi jel,
a dőreség csak egyre áradt,
nem is takarta semmi el,
zubogva törte át a gátat,
se sóhaj és se intelem
nem ért az elborult agyáig,
kevélyen ült a lelkeken,
de nem mutatta, néha fázik.

Pedig megette láza már
a megmaradt eszét azóta,
de mégsem adta mámorát,
kapaszkodott mohón a trónba,
alattvalói balgamód,
loholtak egyre véle futva,
akár a jó uralkodót
követve, fúlva mind a kútba.

Egy foton mögé

A végtelen magánya fogva tartja,
de vágtat át ezer galaktikán,
parányi, fénybe zárt jelébe varrva
szerelmeink, s bolond romantikánk.

Repíti egyre bár a messzeségbe,
de még kikódolója nincs sehol,
a titka álmodik belül, reménye
ezernyi éve benne rostokol.

Pedig legott üzenne; itt a Földön
mi boldogok vagyunk, szeretkezünk,
eszébe sincs ma senkinek, hogy öljön,
csupán szerelmesen ölel kezünk.

Ha mégse lenne így, kicsit hazudtam,
talán megértik ezt a csillagokban.

A horgászboltban...

A horgászboltban
horgokat, a halboltban
pontyokat vettem.

Celebvírus

Amott az ég alatt közelg az ősz,
lehúti majd a barna bőrdet,
de még a színpadon te tündökölsz,
tiéd a torz, üres, profán szöveg,
tiéd a hír megint a címlapon,
te folysz a médiák szövétnekén,
belőled él a bamba ártalom,
butít a mélysötét, csalóka fény.

Üres világodon halódik el
megannyi tiszta vágy, kapaszkodás,
a lélek árja híg öröme lel,
nem oltja már a szomjaik se más,
de tudd, belőled él a pár mogul,
s ha majd pokolra tér imádatod,
legott szemétre dobnak álnokul,
keresve másik ócska csillagot.

Kötéltánc

Maradt-e még csipetnyi ész
a régi, bölcs időkből,
vagy itt a kéz csak ütni kész,
a részegült, erőből
kiduzzadó, kövér erek
dagadnak egyre már csak,
a góg az értelem helyett
reményeinken átcsap.

Akár a megveszett ebek,
az ellenekre rontunk,
jutalmul épülő hegyek
(amik csupán a csontunk)
fehérlenek vad éjszakák
halálsikoly-ködében,
de csak futunk a mélyen át
a végtelen kötélén.

Tudást osztottak...

Tudást osztottak,
de hát mivel nem ért rá,
együgyű maradt.

Humor nélkül nincs...

Humor nélkül nincs
sok értelme a létnek,
komolyan mondom.

Rézlapon neve...

Rézlapon neve,
a műhelyében állvány,
mozsárágyút gyárt.

Dal a Holdhoz

Ezüstre festi álmaim
fejem fölött a sárga Hold,
az éj sötét brokátjain
a szívem érte udvarolt,
ma este róla szólt a csend,
susogva néma balladát,
a vágy mereng, sajogja lent
egy érte éhező dalát.

Az udvarában áll a bál,
sürögnek ott az angyalok,
alant a lelkem egyre vár,
talán ma végre rám ragyog,
talán ma véle ébredek,
ahogy pipiskedek felé,
ölébe vesz, s övé leszek,
ha mégse, hát az ördögé.

Megvadult hintaló

Hová sietsz, té hintaló,
az élet oly rövid,
miért hagyod, hogy oly korán
kibontsa szárnyait,
s a harcba küldd halálfiát,
hiszen soványka még,
a francba már a sok csatád,
mi lenne mondd, elég?

Megannyi ló között rohansz
tovább a végzetig,
s ha elfogyott a jó lovas,
ha senki sem segít,
nyeregbe kényszerítéd azt,
ki játszanék veled,
ki simogatni ment oda
bolond, konok fejed?

A lelkiismeretről

A fáradó szemek mögött az ész vajúdik,
felejtené mi volt hamar, de mára késő,
beégte rég magát a gúzsba zárt valódig
bevészte génjeidbe azt az égi véső.

A tetteink a végtelenben elsoroltak,
mi volt a jó, mi nem, ma már aligha fontos,
de bűneink miatt leszarmazottainknak
csupán az ördög üstje forr, s a széle kormos.

A Föld velük forog tovább, de már a színe
sötétre változott, a pernye száll csak ott,
s a lelkiismeret sajogva kél a hírre;
ma délutánra minden áer elfogyott.

Óriáskeréken

A lent, s a fent között lebegsz,
nem ér a földre tested,
a holnapod megér, ha lesz,
de hát te ezt kerested,
repülni hét határon át,
a semmihez kötődve
vigadni át az éjszakát,
amíg kitart a lőre.

Ha hajnalodva lent a fent
ocsúdva rád találna,
neked csak új okot jelent
a részegült ivásra,
habár a gyomrod egyre fáj,
s a lázad is magasra
csap és az esti félhomály
furán vetít a falra...

... te mégis álmatag felülsz
az óriáskerékre,
remegve újra ráfeszülsz
piád malomkövére,
előbb-utóbb megőröl az,
halomba gyűjti csontod,
csupán goromba úr marad
az oktalan kalandod.

Fordul az év

Fut a szél, tele már
az utam falevéllal,
megy a nyár rozson át
piruló melegével.

Buja lomb susogás
felesel csak a széllel,
duruzsolna tovább,
de lefogja az éjjel.

Füge érik a fán,
zamatos leve édes,
jön az ősz, derekán
fogy a nap, fogy a mécses.

Havasok kapuján
hamarost bekopog majd
az a tél, ami lám,
fura fellegeket hajt.

Ha lehullik a hó,
beteríti a földet,
s a fehér takaró
magokat melegítget.

Kerti séta

Veled maradtam őszülő hajammal,
a lázadások árja véget ért,
az éj után ma látod, itt a hajnal,
a Hold mögötte már aludni tért.

Amint a csillogó szemedbe nézek,
elém tolul megannyi régi kép,
a vágyak és az éledő remények
ma elcsitulnak, ám parázsuk ég.

Kezed szorongatom puhán az úton,
s a kerti padhoz érkezem veled,
utószor újra még füledbe súgom,
nehogy feledd, nagyon szerettelek.

A kerti padra ülve átkarollak,
fejünk felett a fellegek vonulnak.

Hol a nyár fut az őszbe

Visszatekintek,
hol a nyár fut az őszbe,
tűnik az álom.

A lényeg ellen...

A lényeg ellen
nagyon jó taktika a
mellébeszélés.

Gőzben a konyha...

Gőzben a konyha,
fullad, izzad a kontya,
főz a madonna.

Oszló ködön át...

Oszló ködön át
vágat a vonat, de sok
koszorút fonat.

Hatalmasok között

A balga büszkeség az úr ma erre,
az értelem felett a kény az úr,
ha bárki ellenére szólni merne,
ezernyi karja mind lecsap vadul.

A béke lett a háborúnak ára,
kinek megéri, harcol ellene,
ma az se baj, ha elveszik hazája,
de fogyjon érte mind a fegyvere.

A pénz, s a gőg ma újra összecsaptak,
hatalmasok közé szorult a lét,
hiába, tartozunk a kárhozatnak,
a voksainkat adva mindezért.

A balga büszkeség sehol sem áll meg,
a tengelyét akasztja már a Földnek.

Ringó csípőjű...

Ringó csípőjű,
ringló szemű utcalány,
vajon merre jársz?

Csillagos éj volt...

Csillagos éj volt,
ámde akkor én csupán
szádat kerestem.

Át a léten

Megette életét a munkaláz,
utódokat nevelt a honnak,
kezében ott virult az új kalász,
nyomán gyümölcsösök virultak.

Etette borjait, vizet hozott,
az alkonyat sűrögve érte,
sosem perelt, sosem vitatkozott
amíg a hetvenet megérte.

A háta görbe lett, a lába fájt,
a csúz inas kezét lefogta,
magánya görcsösen karolta át,
de mégse köpködött a sorsra.

De mert a pár forint, amit kapott,
kenyérre, fára nem futotta,
ezért üres gyomorral álmodott,
amíg a fagy be nem takarta.

Önégetés

Szikár a föld, a víz oda,
aszály szorítja mellét,
forog tovább, de már soha
nem ontja úgy gyümölcsét,
nem adja már az új kenyér
töméntelen kalászát,
e rút világon épphogy él,
bolondra bízva sorsát.

De az kevély, s közelre lát,
nem enged érdekéből,
kinyerne minden áron át
amit lehet, de végül
a perzselő napok tűzén
pokolra száll a lelke,
nem éri ésszel, oly szegény,
hogyan magát tüzelte.

A vár fokán

A gyomrodát szorítja néma görcs,
tekinteted remegve-félve révül,
s zokogva százezer darabra törsz
csalóka, balga álmaid hevétől.

Becsapva és kifosztva oldalaz
megannyi rég a jégre tett reményed,
de már tudod, csupán kegyes malaszt,
mivel ma megvezettek újra téged.

Kicsit sután, szabódva fanciesalogsz,
hiszen jövőd te hagytad elcsorogni,
de új esélyt megint neked nem oszt
a hegyre törtetők közül ma senki.

Magad vagy, ámde éberem figyelnek
a vár fokán a gőgös úri rendek.

Új fanyűvők

Hová silányulunk mi mindahányan,
marék eszünk hová fogyatkozik
merülve balga mód az ingoványban,
kivágjuk ostobán az erdeink.

Talán bizony, ha majd a hús is elfogy,
kihirdeté nekünk a főokos
a kannibálkodást, a jó magyarhoz
nem állna kéje távol úgyse most.

Lehet, mi könyvet égetünk a télben,
ha majd a fánk is egyszer elfogyott,
s dacolva mind az ősi büszkeségen
acsarkodunk, akár az ordasok.

Talán a fára újra visszamásznánk,
de nem marad csupán a póré pusztánk.

Mondhatod nekem...

Mondhatod nekem,
én jiddisül sem értem,
mint különbözöl.

Mérhetetlen inga

Az élet egy gigászi vándorút,
amely során megannyi kérdés
merül fel és amelyre válaszul
csupán a kétely és merengés
marad csak és az éjszakák ködén
a téridő, ha visszagörbül,
csomót köt álmaidra, köldökén
a lét lazán a mélybe szédül.

A lent, s a fent között vadul kileng
e mérhetetlenül nagy inga,
repít magasra, majd utána lent
szorít magához árja újra,
hiába is kapaszkodunk, a sors
akár folyó a hordalékát,
hol egyre még a part felé sodor,
hol elkap és mohón aláránt.

Csupán a vágy, s a lélek éli túl
e végtelen, merész kalandot,
a bátraké a lét, hiába dúl,
megérkezik szelíd galambod,
s kezekben újra ott a pálmaág,
hogy azt a szél tovább ne tépje,
s teríti szét a térben illatát
időtlenül megint a béke.

Jön a hallgatóg ős

Bánatomon hegedülnek az alkonyi tücskök a nyárban,
elsíratom mosolyod, hova lett, hova szállt, ma sem értem,
lassan az ős közeleg, levelek piruló gomolyában
még keresem puha, lágy karodat, sebesen fut a vérem.

Fájlalom azt, hogy a nyár tovatűnik a bársonyos égen,
lágyny tenyerén visz a szél feledő susogással a múltba,
holnapután kifakul, belevész sikolyába az éden,
dús ajakad sosem érzi a szám, sosem élvezi újra.

Még neved itt van a nyelvemen, orromon illatod érzem,
nyúlok a tested után, de csupán levegőt karolok már,
ködbe vesző alakod tovaring, sose lesz gyönyörében
részem, a nyár szökik és a nyomában a hallgatóg ős jár.

Így vagyunk mi el

Borong az ész, nehéz a szív,
szikáran ég a régi vágy,
ha nincs jövőd, mi tette hív,
ugyan miképpen oltanád?

Ha gúzsba kötve két karod
megélhetésedért remeg,
mi fojtaná a bánatod,
mi oldaná a görcsödöt?

Ha fent a gúny, s a kény az úr
csupán a kék azúr alatt,
ne is csodáld, ha itt alul
az éltetés haragba csap.

A gazdaság ütőerén
kevély urak tapadnak ím,
alázva mind, ki bár szegény,
de megdagadva voksain.

E kis hazán ma bágyatag
hiába, így vagyunk mi el,
de nem tudom, ha jó a nap,
e gőg vajon hová szelel?

Valód

A véremet valód cibálja,
remegtető, parázna tánca
belém karolt ez éjszakán,
kivitt a perzselő mezőre,
hiába kértem égre-földre,
nem engedett aludni már.

Vadul futott a csillagokba
a vágyam, égve-csillapodva
ölelkezett veled hevén,
utána érkezett a hajnal,
csilingelő madárzsivajjal
találkozott valód, meg én.

Múlik a nyár

Tombol a nyár, melegíti a szívem,
majd, ha leszáll ma az éj megölellek,
csillagos ég betakarja szelíden,
nagy szerelemmel e boldog időket.

Álmodozón karol át remegésem,
fellegeken gurul által a vén Hold,
és a szemét betakarja egészen,
úgy pirul el gyönyörűnkre az égbolt.

Tombol a láz, ölelésed a nyárban
még megigéz, vele zúdul a vérem,
ámde a hajnal eloltja a vágyam,
bújok előle az éji sötétben.

Mert vele kél szigorával a holnap,
vad viharok kavarnak az égre,
és a mesék remegőn belehalnak
őszi esők zuhogó özönébe.

Esőre várva

Közelg az ősz, a fákon egyre több
a sárguló levél, leselkedik,
a hegytetőt takarja már a köd,
nem ér ma el szemünk a bércekig.

De még ölelve ég a nyár, a Nap
ezer sugárral ontja fényeit,
az ősz a láthatár mögött dagad,
s a tájra végre felleget borít.

Az éjszakára hűvös éj zuhan,
a kerti kispadon sem ül le már
a vágy, körözve jár a szélfutam,
s a föld alatta új esőre vár.

A szomjazó világ fölött az Úr
megáll, s az égi dézsa megborul.

Az árva párja

Siklik a lét puha szárnya, alélva a vágyam utána
ballag az éj peremén, árva gyerek vagyok én.
Nincs hova mennem, a sorsom a bú gödörébe lehordom,
s eltemetem bele majd, hátha belőle kihajt
új vigadása a napnak, a csillagok égre ragyognak
és a világ örömetest táncol, amíg csak a test
bírja erővel az éjben, elégtve megint gyönyörében
omlik elém hevesen, hozza felém jegyesem.

Innen és túl

Vonása még a régi,
de már a barka
letűnt korát idézi,
szemét takarja,
tekintetében álmos
világ fut össze,
ma minden oly homályos,
avítt körötte.

Varázsa visszatér még
erőltetetten,
mosolygva bár, de hétrét
szakadt a ködben
a büszkesége lassan,
a rúzs fogytán,
az arca mozdulatlan,
s a színe halvány.

Csillagölelő

E földön élek és halok,
felettem ismerős az ég,
amelyre tűzve csillagok
ragyognak éjszakámra rég.

Tudom, hogy ott mi merre van,
a Göncölökre ismerek,
az Androméda hol suhan,
az Antares miként lebeg.

Amint a Föld forog velem
ezernyi képük elvonul,
marad csupán a sejtelem
velem továbbra vágyamul.

De egyszer úrhajós leszek,
s hová hajóm repül velem,
tudom, hogy ott az összeset
remegve átölelhetem.

Királycsináló

Királyt akar megint a balga dőre
megannyi címzetes nagyúr közül,
hiába, hát na, nem jutott előre,
megállt az ész sötéten, ott belül
mi sem maradt az ezredévnyi kínra,
s a szolgaságra újra hajlana,
eszét az úri gőg homályosítja,
felül kerül vitézi hajlama.

Esetleg újra szilvafát is ültet,
nem is tudom, talán megint hetet,
a lajbi és a mente rákerülhet,
s alóla úri kedve integet,
a vármegyében ott feszeng az ispán,
ha nem hajolsz elé, deresre húz,
hiába, mit tanult felejtí is tán,
ha már a vére büszke Bendegúz.

Csupán az ócska frázisokra révül,
habár a szája habzik egy kicsit,
nem is jut így a pódiumra végül,
de bőszerűe mégis ott virít,
jeget hozatna Skandináviából,
Dunát rekesztve Pesten és Budán,
lerészegedne végleg önmagától,
jégén megint királyt kiáltva tán.

Tejes csuporral...

Tejes csuporral
megannyi ringó báját
a lány behozta.

Fura egy látvány...

Fura egy látvány,
mikor a kerti törpe
óriást savaz.

Égi bűn

Ej, te felhő, mégse jöttél erre,
nem cikáztad el villámidat,
elfogyott a várurunk türelme,
mely keményen égve már dagad.

Jósait legott karóba húzza,
mert varázsigéik ördöge
éltető kezét kötötte gúzsba,
ünnepét lezárva így vele.

Terve mára cirkusz és kenyér volt,
mert az ő alattvalóinak
bütykein hiába ég a vérfolt,
hűtse most a víg királyi nap.

És a hű lakáj loholt a hírrel,
hogy vihar közelg az ég alatt,
így a bált le kell ma fújni, éjjel
itt szabadba lenni nem szabad.

Ám, te felhő mégse jöttél erre,
ostobán kacagtd át az éjt,
nemsokára meg leszel nevelve
és lakolni fogsz a bűnödért.

Est

A félhomály keríti már az udvart,
a bokrok ágain szitál a szél,
a kerti tó felől kuruttyolást hajt,
tücsökzenét belékeverve még.

A háztetőre ül puhán a béke,
fölébe óriási Hold gurul,
s az alkony álmodón az est ölébe
nehéz fejét lehajtja jámborul.

A langyos égre csillagok ragyognak,
nem is sokára mindegyik kigyúl,
s a lelkeink a bársonyos varázsnak
megadva mind magát, belécsitul.

Közelg az álom éji libbenéssel,
mesék ködét terítve szerteszéjjel.

Dél-Hunisztán

A dús szemöldökét, ha összevonja,
s hadarva szórja buszma érveit,
tudod, hogy ő csupán kegyelt bolondja
urának, szolgamód, vakon segít.

Cserébe várba költözött azóta,
vidéken egy panelt adott ezért,
de most figyelj komám a csattanóra,
kiadta spanja néki negyvenért.

Mióta fojtogatja szolgállelke,
gerince görbeségein hajol,
s hiába járna felfelé a nyelve,
nem oly sokára mindenért lakol.

Csodálkozol, ha mégse lenne így tán?
Az atlaszon e föld ma Dél-Hunisztán.

Pálpusztai sajt

Ha vacsoránál
étkem pálpusztai sajt,
a nejem kihajt.

Angyalaid

Ha néha-néha álmaidban újra
találkozol letűnt szerelmeiddel,
talán bizony te is torokszorulva
a régi vágyakon, remegve ülsz fel.

Azóta mennyi év szelelt a múltba,
suhant a szárnya, mintha hallanád még,
epedt a szív, belérepedt a burka,
midőn temette annyi szép szerelmét.

Az arcokon sorol szemed ragyogva,
csupán parányi könnyed az mi gördül,
a messze szállt szerelmes alkonyokra
azóta már lehalkulón a csend ül.

De néha-néha álmaidban újra
ölelnék ők, s lebegsz ölükbe bújva.

Bűvölő

Merengve, szép mesék ködén
repül feléd e költemény,
kalandos úton át
dereng, akár a sarki fény
a téli éjszakák egén,
s hideg valódba lát.

Ha majd e vers pirongva száll,
zenéje szíveden talál,
hamar megolvad az,
belül vadul bizserg a vágy,
levetkezel, behúz az ágy,
s a hév gyönyört fakaszt.

De mert a vers lehet hamis,
akár kacér a lelkem is,
nem alszom ott veled,
tiéd vagyok ma hajnalig,
beteljesítve vágyaid,
utána elmegyek.

Őszelő

Amott az hegy mögött az ősz közelg már,
pirulva hull alá a tölgylevél,
az esti szél a fellegek között jár,
de szárnya nádsusogva földet ér.

Simítja lágyn vizét a kerti tónak,
akácosok között lebeg tova,
üzenve súgja minden itt lakónak,
hogy itt az ősz, a csendnek évszaka.

A lassuló világ aludni készül,
a fáradó Nap íme elpihent,
a holdsugár dereng fakón az égből,
a nyár uszálya vágyakozva leng.

Nos így megy át az év idén az őszbe,
a nyári illatokkal elvegyülve.

Kérdezz, feledek

Hiába kérdezel, ha nem felelnek,
pikírt a válaszuk, ha mégis adnak,
utána dölyfösen továbbterelnek,
s beszélnek élesen, maradj magadnak.

Amíg a voksodért körülrajongtak,
keresve mindenáron át a kedved,
a nyájas arcukon feszült a holnap,
vajon hová teszed te majd az ikszet?

De ím, a győzelem felett örülve,
ne is reméld, a hála most se vet fel,
hiába kérdezel, nem ér fülükbe,
magad maradsz megint a kételyekkel.

Talán, ha egyszer ád az Isten észet, s hajt,
a balgaságaid nyakára hágsz majd.

A jó magyarhoz

Remélem azt, te jó magyar vagy,
s neked dukál e költemény,
de hogyha nem, magadra hagylak,
amelynek ára kőkemény.

Elengedem kezéd, ha lázadsz,
magad, ha bölcsnek álmódod,
s ha kérdezel, reá a választ,
egód alázva megkapod.

Te csak keresd uradnak üdvét,
emeld a trónra újra őt,
ne add magad meg ócska trükkért,
hiába libsi felmenőd.

Tekintetes világod újra
reád ragyog, s ha jönni fog,
királyodat jegén kiáltva,
Dunába veszni nem hagyod.

Vajon kiáll-e még?

Hová csitult a láng a sok kebelből,
mivé foszolt a lázadás tüze,
a sápatag, komor tekintetektől,
de messze jár az élet ösztöne.

Pedig, ha volt, ki harcain csatázva,
szabad hazát akart magának itt,
kemény magyar maradt, de mára gyáva,
gerincetört puhány, ki itt lakik.

Morogva tűri, bár nem állna ellen
a rátapadt pióca zsarnokot,
mi kell, hogy újra önmagára leljen,
nem érzi, vére majdnem elfogyott?

Vajon kiáll-e még a harcmezőre,
vagy ócska félsze lesz a szemfedője?

Halkulnak a fények

Visszatekintek,
már halkulnak a fények
az est peremén.

Lassulóban

Az alkony álmosan terülve szét,
igézve hömpölyög le egyre csak,
fölötte fáradó azúr az ég,
alatta halkuló a forgatag.

Levette köntösét a lenge nyár,
a Nap korongja lágyan elgurul,
a rét elontja szénaillatát
a fák között, keresztül és kasul.

Amott az este érkezik, s nyomán
uszálya selyme csillagot derít,
aludni tér a lét, a vánkosán
puhítva szélcibálta fürtjeit.

A Hold kibújt a fellegek között,
s a tájra éji béke költözött.

Ősz kopogtat

Pirulva bár, de már a földre hullott
ma délután lebegve pár levél,
a nyár szomorgva újra őszbe kullog,
de még ez éjszakán bolond, s ledér.

Ölelkezik borulva még a tájra,
a fák között kereng-bolyong kicsit,
susogva száll szelén a parti nádra,
utána félve-fájva mondja, csitt.

Az ősz amott türelmesen csodálja,
időt hagy arra, hogy zokogva bár,
remegtető, bolond, meleg varázsa
nyomát sután seperje szét a nyár.

Utána jó a csendes ősz, kopogtat
fuvallatán a bágyadó napoknak.

Halhatatlanság

Bárhova nézek, a boldog idők tovatűntek előlem,
nincs maradása a nyárnak, az ősz közeleg sebesen már,
fák koronái pirulva lehullnak a langyos esőben,
múlik a lét dobogása, tovább ügető lova nem vár.

Lassan a néhai fények a sápatag égen elülnek,
fordul a Föld, kusza fellegein tovagördül a Holddal,
végül a kozmoszon át lebeg úgy el a térben az élet,
hogyan nyoma sem marad, és heve tűnik, a láza is elhal.

Ámde az éneke még belevágtat a csillagidőbe,
messzi mesék köpenyén gomolyogva a vágya tovább él,
surran a végtelen űr feketén ölelő küszöbére,
ott behull, de utána zenéje a mennyekig átér.

Ne bánd az őszt!

Megérkezett az ősz, a nyár elillant,
esőt hozott, a föld epedve várta,
szelíd szemekkel újra körbepillant,
s leül ködén az álmodó világra.

E hajnalon be hűvösen köszöntött,
pedig nem adtam annak indokát én,
de délelőtt felengedett, s elöntött
gyümölcsök illatát sodorva lengén.

Uszálya sárguló mezőkre lebben,
tekintetére érni kezd a szőlő,
s a fák között levélcipelve libben,
kerengve már a völgy ölén a szellő.

Ne bánd az őszt, a jó öreg barátot,
sokat segít, ha bölcsen ezt belátod!

Vett szép nercbundát...

Vett szép nercbundát,
s ékszerrel kedveskedett
az özvegyének.

All-in

Lám, a világ belefúl közönyébe,
észre se venni, amint lemerül,
önmaga ellen iramlík a vére,
égeti pokla tüzét cefetül.

Nincs az az érv, mire hajlana mégis,
nincs az a szó, mi lefogja kezét,
tépi az erdeit, ördöge fétis,
sarkain egyre csak olvad a jég.

Már a jövőt se akarja szeretni,
éli csak egyre a balga torát,
múltja cudar, keserű, örökölni
mégse ereszti előre fiát.

Nincs, amit adjon a vézna utódnak,
mindene úszva veszett balogul,
tétje megölte az égen a Holdat
és hamarost maga is vele hull.

Bűneink

Ha majd e balga kort idézik újra
leszármazottaink a tűz után,
dohogva és borongva átkozódnak
a tébolyunknak ily magas fokán.

Nem értik ócska, béna érveinket,
miért uralkodott csupán a gőg,
hová apadt a tiszta, szép tekintet,
a sok kemény gerinc mivégre tört.

Nem értik azt, miért is öltük egymást
halomra mind a büszkeség okán,
mivégre fojtogattuk őspanétánk
lerészegedve, gyáva-ostobán.

Habár nevünket egyhamar felejtik,
de bűneink nem ülnek el sokáig.

Földre szállt angyal

Ölébe zár az éjszaka,
az őszi kertek illata
kereng a csillagokkal,
varázsos égi költemény
omol reám folyóm ölen
akár a ringató dal.

A parti nádasok között
szemérmes angyal öltözött,
s pironkodott a hajnal,
emelte volna szárnyait
de már hiába volt a hit,
megalkudott a vággyal.

Hiába, üdve messze jár,
az élet és a bús halál
kapaszkodik beléje,
de átölelve kedvesét,
lerakja földre mindenét,
s halandó lesz cserébe.

Angyalszárnyakon

Ha majd az éji csillagom reám ragyog,
lejönnek értem újra mind az angyalok,
a messzi égbe végre felrepítenek,
s ez éjszakára karjaidban ott leszek.

Öllek és mohón körülrajongalak,
amíg az éj kitart a nyári ég alatt,
de hogyha jó a hajnal úgyis elmegyek,
a földi lényemet, ha útnak engeded.

Hisz én a csillagokba nem lakozhatom,
nekem cudar nehéz, lehúz a bánatom,
ma sem tudom, maholnap újra látlak-e,
hová szökik varázsod éji fellege.

Habár a földön elleszek tenélküled,
de érted elcserélem én a szívemet,
titokban újra várom azt az éjszakát,
mikor leküldöd értem angyalod hadát.

Hajnalodón

Az éji óra lágyan andalog,
amint a játszi szél lebegteti,
de áthajolva égi szólamok
között a hajnal integet neki.

A titkok elcsitulnak álmodón,
a lét határain bolyong tova,
s a csöndre fáradón tekint a Hold,
aludna már, nehéz a homloka.

De íme, jó az ébredő világ,
terítve szerteszét ezer neszét,
az álmóra lassulón lejár,
oszolni kezd a végtelen sötét.

Amott az ég alá remény feszül,
s remegve fénye újra trónra ül.

Uram, te ott...

Uram, te ott a fellegekben,
ha lenne rá elég időd,
tekints le rám, ma telhetetlen
török reád a tél előtt.

A kamrapolcaim belepte
az éhezés kaján pora,
a pénzem elfogyott, előtte
se volt belőle sok soha.

Ma szénre, fára sincs esélyem,
kabátom elszakadt, avítt,
nem is maradt e földön, égen
velem csupán a balga hit.

Tanítanék, de mostanára
az öltönyöm szakadt, kopott,
hiába jártam iskolába,
garas csupán, amit kapok.

A bank akarja már a házam,
a lelkem is veszik, viszik,
e kór emészt, karámba zártan,
Uram, miért maradjak itt?

Hajnali dal

Hajnalodik, belepírlik az ég már,
álmokon úszik az éj tova el,
új napom égi varázsa, ha rám vár,
lelkem alatta, be lágyan ölel.

Lassan a fény odabújik e reggel,
bőröm alatt kutat és melegít,
sárgarigó parolázik a csennel,
ontva fülembe a füttyjeleit.

Úsznak a fák koronái az égen,
fellegeken lovagolva a nyár
messzi vidék fele távozik éppen,
fátyla nyomában az ősz szele jár.

Fordul a Föld, vele fordulok én is,
boldog idők nyarait kutatom,
nyitva előttem a rézkalamáris,
tollamat ím, belemártogatom.

A vén és a szirén

Idézni sem tudom ma már a hangod,
bicsaklik egyre szürke ormokon,
lebegve járja át öreg világom,
de pentatonja lám, tovább oson.

Fonódik át, a mellkasomhoz érve,
dobogva végre újra megpihen,
a kincsem adva alkuszom meg érte,
csak itt maradjon és velem legyen.

De mindhiába zengi botfülembe
a nyárba libbenő, ledér dalát,
nem értem énekét, mi volna benne
az értelem, s mi benne már a vágy.

Fogadd ezért komám a jótanácsom,
maradj vidám ficsúr amíg lehet,
szerelmed áriája megtaláljon,
süket füled ne bántsa lelkedet!

Őszi visszarévedés

Kivár az ősz, a nyár csak ontsa
ma még zuhogva könnyeit,
de nemsokára eljön újra,
s a kertre rőt avart terít.

A vágy a nyár után repeszi
ezer darabra szívemet,
el is felejt ütemre verni,
de mégis újra megremeg.

Aranyba mártva hajladoznak
a fák a házam udvarán,
velük köszön szelén az új nap,
teríti rám öreg subám.

Hisz itt az ősz, selyemruhája
seperve jár, varázsosan
borítja szőnyegét a tájra,
türelmesen, ma nem rohan.

Pipámra gyújtok és mosolygok,
gyümölcseim beértek ím,
merengve nézem elmosódott,
ködök takarta éveim.

Ősz kapuján

Múlik a nyár, a napok heve lanyhul,
őszbe csavarja fejét a világ,
kontya alól madarak csapatostul
déli egét monoton szelik át.

Őszi szelek viszik őket előre,
messzi vidék fele tartanak ím,
szárnyaikat kiterítik az égre,
és tovaszállnak a fellegein.

Itt maradok, remegő karolással
átölelem kifakult nyaramat,
suttog a csendem a parton a sással,
ködbe bicsaklik a hajnali nap.

Lelkem az ősz kapuján bekopogtat,
ő odaküldi az angyalait,
nézem, amint kecsesen sorakoznak,
várat előbb, azután odaint.

Vonzatok

Világokon hajóztam át
a véremet követve,
miközben úzte testemet
a vágy mohón öledbe,
hiába voltak új karok,
azok nem úgy öleltek,
ahogy varázsosan tudott
az istenadta lelked.

A végtelenbe tűntem el,
hogy újra rád találjak,
hogy égve-fájva éljem át
heves tüzét a váagnak,
utam során az ördögök
sokat belém kötöttek,
de lelkemért az Úr előtt
az angyalok feleltek.

Ma visszatértem, itt vagyok
a bűneimmel árván,
cipőm lyukas, meg is kopott
a messzeségbe járván,
az éhemet, s a szomjamat
eloltanám tenálad,
s ha nem zavarasz el és hagyod,
lehűteném a vágyad.

A tű akad

Hiába már, a gyűlölet megint legyőzte
a józan ész, feladva mindenét vadul, s vakon,
ma újra összetört nyomán a vézna béke,
galambjait leölte mind e véres alkonyon.

Az égre háborodva félhomályt üvöltött,
fejét leszegve törtetett előre ostobán,
nem érdekelte már az Isten, őt az ördög
vezette lázroham csiholta vágya színpadán.

De íme, partnerére lelt, az ostobának
az elmebajra nagy sietve cimborája lett,
s amíg te azt hiszed, hogy ők ma szemben állnak,
a céljuk egy, ropogjanak tovább a fegyverek.

Te meg barátom értsd meg azt, az elv nagy üzlet,
a lelkiismeret ma már kilóra kapható,
a tű akad, hegyén a szalmaszálnyi élet
hibás, lejárt lemez, s te vagy csupán a hallgató.

Szúnyogok között

Hiába már, az este újra
megannyi szúnyogot hozott,
te meg csupán szobádba bújva,
füled vakarva hallgatod.

De ott sem adnak ők kegyelmet,
a zümmögésük irritál,
mohón a véredért követnek,
s a tűhegyük meg is talál.

Dühös vagy és csak átkozódol,
de végül is hagyod magad,
s e túlerő pimasz fokától
a kapzsiságuk égbe csap.

Te azt hiszed, hogy ez csak így jó,
megalkuszol velük bután,
kezedben ott a szúnyogírtó,
de mégse fújsz, remegsz talán?

Át a folyón

A csónakod leszek, ha kell
sebes folyódon át,
kabát, mi télen átölel,
ha felsüvít a nád,
s ha kell, a jó szeled leszek,
mi téged átsegít,
ne félj, ha jó a fergeteg,
de el sosem merít.

Az ár hiába dolgozik,
szeretne mélyre bár
lehúzni, át a partokig
szelem folyód tovább,
a dokkba érve réveteg
csak arra gondolok,
a visszaúton én veled
mikor hajózhatok.

Hurokban

Konok szatócsok és mohó kufárok
kezébe adtad át a sorsodat,
fogad szorítva tengeted világod,
de gürcölésed ára elmarad.

Hiába vársz megint a jobb napokra,
terád csupán a rosszak ömlenek,
a balga voksolásod így akarta,
azóta falba verheted fejed.

Való igaz, ha válogatni nem volt
kiből, miért vigyázna arra más,
akár szemernyi jót remélj a sorstól,
esélytelen ma bármi változás.

Nyakad te akkor, ott hurokba dugtad,
minek nyomán az ér csak egyre duzzad.

A vitéz, a kürt, meg az angyal

Ha szól a harci kürt, csatába menni kell,
ha hív a szent ügyért a nemzedet, legott
csatold a kardodat ma oldaladra fel,
töröld le pajzsodat, ha fénye megkopott.

Lovad, ha sánta, néki patkolót fogadj,
etesd meg és ma hajnalig takard le jól,
kibírja lába mind a vágatásokat,
ne tétovázz, ha majd a kürt csatára szól.

A lelkedet keményre edzd, ne légy puhány,
az ellenekre lázban égve törj, vitéz,
szaladjon elhalón remegve mindahány,
s a tetted így a nemzedetnek üdve lész.

Viszont ne várj ezért cserébe obsitot,
a sírodon virulhat olykor egy virág,
ha néha arra járna még az angyalod,
az is lehet, hogy égi könnyet ejt reád.

Lebbenő álmok

Az őszi szél a fák között oson,
szerelmes álmokat sodor tovább,
hiába égtek ők ezer fokon,
ölelve át a nyárnak illatát,
ma messzi távolokba tűnnek el,
ködök közé vegyülve úsznak át
a létezéseden, s ha magra lel
a fátylaik között halón a vágy,
az őszi szél hamar tovább oson,
utánuk ím, üres, sivár az ágy,
amint elúsznak egy hideg napon.

A vágy a lebbenéseik között
remegve húlt tovább, s felöltözött.

Opciók

Fikarcnyi énedet megőrződ-e,
ha majd te is beállsz a semmibe,
üvöltözöd velük vadul daluk,
s ha már utána nem marad kiút,
vajon te is feláldozod magad,
ütőered dagad, s inad szakad,
a seggnyalásod oly magas fokát
te majd vajon miképpen éled át?

Vagy itt maradsz velem szegénylegény,
lehet, nem ömlenék se dics, se fény,
csupán csak egyszerű, kemény napok
között sorolva sorsod elcsorog,
de nem szorítja majd a szívedet
a félelem, s a lelkiismeret,
s nyugalmat ád a téli éjszakán
mi megmaradt, az arcod, egykomám.

Szűrt holdfény ömlik...

Szűrt holdfény ömlik
ablakodra, mely mögött
aktod hajladoz.

Kaméleonként...

Kaméleonként
élte eddig életét,
de már csak szürke.

Két világ között

Hiába bújsz az éjben el,
a hajnal úgy talál,
a sorsod áthat és ölel,
hisz élet és halál
között lebegsz az ég alatt,
de nem tudod, mi vár,
vajon mit ad a pillanat,
ha döntened muszáj.

Ha vékony úton imbolyogsz
a két világ között,
alattad égető pokol,
s a menny fejed fölött,
elérsz-e majd a révbe és
hajód javíthatod,
vagy üstjeikben ér a vég,
s az élted elfogy ott.

Ne tépelődj tovább ezen,
ne tétovázz, ha lépsz,
az Úr akarta, úgy legyen,
ne félj a sorsodért,
a mérlegedre súly kerül,
s a híredet viszik,
hogyan éved te emberül,
mulattad el te itt.

De mert igényem...

De mert igényem oly magas,
hiába vesz körül megannyi hegy,
gyopár takarta hús havas,
nekem csupán az egyre megy.

Engesztelő

A nappalokkal elvagyok, csupán
az éjszakák haragszanak reám,
a lázamat hevítik egyre csak,
s a szívem abban égve, fázva fagy.

Öleltelek, de mégse volt elég,
hiszen pokolra vált a tiszta ég,
a balga vérem elhagyott hamar,
de már azóta csalfasága mar.

Azóta mindhiába várom én
a visszatérted, éji tengerén
kereng hajóm a végtelenben el,
de rád hiába, útja mégse lel.

Ha lenne mód, hogy átöleljelek,
tudom, magasra csapna még tüzed,
s a rengeteg sivár napunk után,
gyönyör fakadna éjszakánk nyomán.

Mari repült...

Mari repült az égbe fel,
szájtátva néztük őt,
a hinta messze vitte el,
a bájt, a tiszta nőt.

Mézsirupocska...

Mézsirupocska,
miért is vitted cukrom
olyan magasra?

Új tavaszra várva

Mi sem maradt a forradalmi lázból,
törölve mind, amit reánk hagyott,
a zsarnokot kiűzte otthonából,
de mára fényes arca rá ragyog.

Nem érti meg csupán, ha ráüvöltnek,
ne lopja szét mohón a nemzetét,
mit alkotott, azóta összedőltek,
alátiporva mindenek hitét.

Hiába járja ócska pávatáncát,
a lépteit ma mind kiismerik,
remegve bújna már a túfokán át,
a cérna elszakadva súgja; csitt!

De bűneink csupán reánk maradnak,
mi adjuk éveink az új tavasznak.

Táncolón az őszi széllel

Az évek elsorolnak egyre-másra,
kifut kezem között a gyors idő,
de néha egy parányi villanásra
az arcod elmosódva tér elő.

Vajon te merre jársz, az ajkadon ma
virít-e még a huncutos mosoly,
vagy elmaradt, akár az álmaimban,
takarja rég a múlt, a füstgomoly?

Ölelsz-e még olyan vadul, remegve,
miként a lázas éjszakák sorát
szeretkezéseink a végtelenbe,
kicsit talán tovább sodortak át?

Be messze szállt a régi szenvedély el,
kerengve, táncolón az őszi széllel.

Vihar a völgyben

Sötétedett, az ég a földre dobta
ezernyi szélcibálta fellegét,
az alkonyat remegve, imbolyogva
ömlött a délutánra szerteszét.

Dörögve rárivallt a néma tájra
a fergeteg, mögötte nemsoká
vad áradat következett, s utána
a kertjeink az ár itatta át.

A fák derékba hajladozva sírtak,
tetők omoltak éktelen szelén,
az ostromára elbukott a holnap,
fogyatkozott a megmaradt remény.

Miként csak érkezett, hamar továbbment,
de tánca mély nyomot hagyott a völgyben.

A bárány béget...

A bárány béget,
de én nem szólok érte
néki evégett.

Sejlés

Szűrt holdfény ömlik,
s a kombinéján sejlik
át megannyi báj.

Gyomorbajos fanyalgók

Tudod, gyomorbajos fanyalgók
legott lehúznak és aláznak,
pedig csupán balog fajankót
takar hevük nyomán a látszat.

Akár a bölcs, ha szórja elvét,
torokszorongatón föléd áll,
bemocskol és lazán beléd lép,
fröcsög reád, amíg szem ellát.

Ha verset ír, a görcse benne
maró, epényi szószedet csak,
az értelem helyett a lelke
a torz, gonosz közönybe átcsap.

Felejténém, amíg tehetném,
de másnap újra rám talál majd,
a mérgezõ virága ismét
konok magot terem, s vadul hajt.

Új Antikrisztus

Mert belebújt a kisördög az emberi testbe galádul,
nem leli már gyökerét, ami volt a gödörbe lehullott,
őse nyomában a lába kicsiny, topog és nyomorékul
érzi magát, dühe mind örököül marad és vele kullog.

Hisz csak a cárok uralma a mérce, mi fészkel agyában,
lelkeken ülni akarna, de súlya sovány, elenyésző,
vélt igazán begubózik, a mérge nyüszít, a nyomában
félelem és a pokol tüze jár, ma lefogni be késő.

Elszabadult ez a szellem örökre az ősi palackból,
fojtja kezével a balga világ tüdejét konokul rég
és megalázva csak ég körülötte a béke, a fátyol
szürke szemét fedi és csap az orra hegyéig a kétség.

Édeni part

Féktelen évek a múltba konyultak,
lázuk eléggve lecsöndesedett,
dolgaik ágai nem bonyolultak,
lám, a napok sora egyfele megy.

Megremegéseim elmaradoznak,
csendes az út, lefelé kanyarog,
már csak a vágyaimon kalamolnak,
langy-puha fényük az égre ragyog.

Vágyom a csendesek éji nyugalmát,
álmaimat türelem szövö át,
játszom a vént, aki mindenén átlát,
és belül élem a lét szigorát.

Hajlik a múlt, vele hajlik a hátam,
görbe botom, mi velem ma kitart,
mégis elindulok én vele bátran,
hátha közel van az édeni part.

Lankadat

A régi álmok ó, de messze járnak
csilingelésük egyre-másra halkul,
hiába, hogyha vége lett a nyárnak,
a rőt avar szerelmeinkre ráhull.

Kifosztva áll a vágy az őszi szélben,
elosztja mindenét, didergve, fázón,
de még a tűz lobog, habár erőtlen,
kihamvad és elalszik önmagától.

A szürkületre hűvös éjszakát von
a fellegek takarta ég sietve,
alatta bár az álom új mesét fon,
de már a vége tűnik ősködökbe.

A nyári illatok sután köröznek,
s az őszi szél halomba söpri őket.

2022. szeptember 22.

Kaszton kívül

No lám, a pávatánc hová sodorta
maroknyi nemzetünk, mivégre lett
kaméleonszerű balog bolondja
e régiónak, elfogyott a kedv?

Vagy épp a bátor értelem hiányzott,
mi még a vakmerő csaták helyett
emelte bár a Napba nézni vágyót,
de gőgös énje csak nem engedett?

Reánk csak ócska frázisok zuhogtak,
ha néha-néha megnyilatkozott,
vakon rohant velünk a sziklafalnak,
veszejtve véle mind, amit hozott.

De mert nagy ívbe' tett az új világra,
ezért maradt csupán a páriája.

Paplanunk alatt

Szűrt holdfény ömlik,
bújik paplanunk alá
és ott elpirul.

Megint magam vagyok

Imáim elmaradtak, egyre
sötétedett a szürke este,
fakult tövén a lét,
a ferdülő, kopár keresztek
között borús, reményevesztett
jövőm foszolta szét.

Nem óv a tegnapom, se holnap
be nem fogad ma ottlakónak,
elűzve ballagok,
fejem fölött a sárga Holddal,
az ajkamon rekedt dalommal
megint magam vagyok.

A csillagok sem úgy ragyognak,
miként a nyári éjbe szoktak,
lefogja már az ősz
a fényeik gomolykodásával,
az égre barna köntösével
avart kavarva föl.

Lebbenések

Fűre-fára, vadvirágra,
májuséji orgonákra
száll a béke, gondtalan
elfeledkezik beléje,
készakarva tolja félre
mindenét, mi útba van.

Mert a béke libbenése
átfonódva és igézve
éjszakánkra ráderül,
így a Hold tovább ragyogja,
gömbölyűre mámorodva
integet reá felül.

Ám a holnap eljön újra,
véres ördögöt vajúdva
háborút csíhol megint,
és a béke undorodva
rebben át a csillagokba,
s vissza mérgesen legyint.

Vihar az őszben

Ma csendre vágyom és feledkezésre,
borús az ég, közelg a nagy vihar,
bezárom ablakom, remegve, félve,
remélem, árja átvonul hamar.

Tudom, hiába bújok én előle,
üvöltve dörgedelme megtalál,
dühét citálja vad-mohón a földre,
s a háztetőmön áll az égi bál.

Heves szelével ágait csavarja
a kerti fáknak olthatatlanul,
az őszi égre félhomályt takarva
dühöng, utána lassan elvonul.

Hiába, elsodorta messze csendem,
de nemsokára mégis elfelejtem.

A bú, s a bánat

Az ősz ölelte bús magányom,
cipelte át az ingoványon,
de az mohón lehúzta mélyre,
remélem, ott marad sokáig,
nem érdekel, hiába fázik,
az ördögé legyen szeszélye.

Ne várjon énreám a bánat,
ezért fogom füles kupámat,
merítem el bohón a borba,
s remélem azt is elfelejtem,
miért facsarta úgy a lelkem,
akárha durva prése volna.

Egy fűzfapoéta dala

Akár lehettem volna bölcs is,
de mást akart a sorsom, ím
maradtam ócska, balga bugris,
ki túl se lát a versein.

A költeményeim silányak,
hiába ontom őket én,
ki, hogyha hallja, fut világnak,
s remegve vár a túlfelén.

Ha fűre-fára hull a rímem,
a fűzfa ága hajladoz,
előbb-utóbb elúznak innen,
de versem árja visszahoz.

Temetnek akkor egy verembe,
fölém nehéz kereszt kerül,
s tudod, mi lesz kövére vésve?
Vigyázz, alatta ördög ül!

Törékeny őz a béke

A játszi szél, ha lágyan átölelne,
szemed lehunyva hagyd magad, vigyen,
a nyári éjszakák lehúlt szerelme
lebeg feléd az őszi kerteken.

Az illatát idézi dús hajadnak,
s a csókod íze újra benne van,
a szép napok be gyorsan elszaladtak,
de már a fáknak új ruhája van.

Varázspirosba öltözött az erdő,
a hús csapásra rőt avarja hull,
az éjre permetet terít a felhő,
ölén a rét piheg gyanútlanul.

De egycsapásra vége lesz, mikorra
a semmiből vihar dörögve kel,
dühöngve, karnyi ágakat sodorva,
az égre nagy ribilliót kever.

Beláthatod, törékeny őz a béke,
miközben őrzi édes álmodat,
az égiek botor, bolond szeszélye
nyomán remegve, félve elszalad.

Korcs idők

A bölcs elődök ím a múltba vesztek,
hisz elfeledtük őket ostobán,
akárha már nekünk a régi tettek,
nem intenének égi jel gyanánt.

Apánk, s anyánk világait tapossuk,
vadak vagyunk, de balgaságaink
nyomán az értelem borongva elfut,
s a végzetünk hamar nyakon legyint.

Feléljük égve mindenünk maholnap,
utódainkra semmi sem marad,
pedig tudod, csupán csak ők lakolnak
mohó harácsolásaink miatt.

Vajon hová veszett a régi mérték,
lovak közé esett a bölcs kötőfék?

Hová esett a pálmaág?

Vajon mi tartja szárnyadat
emelve fellegekbe,
a csőrödön nehéz lakat
miért lifeg keresztbe,
a pálmaág hová esett,
ha nem kutatja senki,
e borzadályt hogyan lehet,
s mivégre elfeledni?

A görcs szorítja torkodat,
üvöltenél, de mára
alátiport a forgatag,
felült a nagy dumára,
a bélyeged reád sütik,
csupán csak áruló vagy,
beléd taposva vágyadig
a csorda végleg elhagy.

Magadra vess, ha így esett,
ha már a nagy kolompot
lihegve nem követheted,
veszítve mind a rangod,
a lelkedet, ha megtörik,
hiába torzul arcod,
fogad szorítva álmaid
ma jobb, ha visszatartod.

Éji farkasok

Az éjbe véreden lerészegült,
vad ordasoknak orgiája zeng,
de mindhiába, néma lett a kürt,
vadászaik sehol, se fent, se lent.

Kemény foguk vicsorg a torkodon,
szemükben ég a gyáva gyűlölet,
habár etetted őket egykoron,
de most kitépik érte szívedet.

A farkasok királya zordan ül,
uralja tébolyultan éjszakád,
üvölt reád a csonthegek mögül;
eredj, keress magadnak új hazát!

De elszelelnék majd az ordasok,
ha egyszer újra hajnalodni fog.

Borult az ég...

Borult az ég, a szürkéségen át
a Nap komor, homályosan dereng,
elűzte bár a gyilkos éjszakát,
de mit se változott a balga rend,
a kése lelkeinken áthatol,
lehúz konok-mohón a semmibe,
körötte bús világa fuldokol,
megalkuvón veszünk mi mind vele.

Borult az ég, nem is mutatja jel,
mikorra fog talán derülni majd,
maradt-e mag vajon, mi még kikel,
s tavaszra gyenge szála újra hajt,
maradt-e még hitünk e torz borút
elűzni, s álmaink megélni, mondd,
vagy elfogadtuk ezt a háborút
mi ostobán, ezért velünk a gond?

Táncolok én...

Táncolok én, ha borom heve még tart
és karolom remegő derekad,
nézem a kék szemeidben a hajnalt,
rendül a föld is a talpam alatt.

Fodrozza hús szél

Szűrt holdfény ömlik
a kerti tó vizére,
fodrozza hús szél.

Nem igényelte...

Nem igényelte
a féltésemet tovább,
felszállt, s itt hagyott.

Két öregember...

Két öregember a harca hevében
kergeti egyre a balga hitét,
nincs kegyelem, vad a gőgjük, idétlen
átkaikat sziszegik szanaszét.

És a világ leszédálva csak ámul,
nem tesz a szájuk elé kosarat,
hallgat, a sarkon a végzete bámul,
ellene nincsen erő, s akarat.

Élemedett koruk érheti bármi,
zubbonyaik, ki segíti ma fel,
hátrakötött kezeikre vigyázni
mondd, ki maradt, van-e még, aki mer?

Bár haja ősz...

Bár haja ősz,
keze kérges,
versen időz,
sose mérges.

Sül a gőgös...

Sül a gőgös,
csordul a nyál
libabőrös
combja után.

Zöld kalamáris

Hullik az őszi levél kavarogva,
mord szelein fut előle a nyár,
nincs, ki leülne a kerti padunkra,
újra a csendes eső veri már.

Hervad a búban a réti virág is,
sárgul alatta csak egyre a fű,
asztalomon csak a zöld kalamáris
őrzi a képeit, ő aki hú.

Tollhegyemen kanyarogva a tinta
gyöngysorokat vet a lapra, e tánc
őrzi a csókjaidat tavaszunkra,
boldog idők buja álma gyanánt.

Lassan a tél közeleg, s mire vége,
újra kiviszlek ölemben a rétre.

Álomfejtés

Ha majd elült a zord vihar felettünk,
megint reánk tekint a tiszta ég,
s a fellegek sötétje végleg eltűnt,
marad csupán azúrja mályvakék.

Ha majd elúzve balga dolgainkat,
fejünk emelve szembe nézhetünk
a múlttal és bevallva önmagunknak
a balfogásaink, megérkezünk.

Megérkezünk, s a lelkeink csitulnak,
hatalmi vágyainkra csend borul,
feledve mind a véres éjszakákat,
reményeinkre Nap sugára hull.

De félek, álmodom bohón megint csak,
ha jó a hajnal, elkap és nyakon csap.

Mikor hozzám simul...

Mikor hozzám simul,
csipelye gömbölyül,
a vér zubog, vadul
cikázva legbelül.

Minden arabra...

Minden arabra
igaz, hogy tarkababra
nem eszik csülköt.

Lassan fogy a lét...

Lassan fogy a lét,
ördögök integetnek
hívón peremén.

Őszi magány

A félhomályra gyertya gyúl,
s a lángja reszket egyre,
a lelkemen gyanútlanul
a lelkedet keresve
melengi át a kisszobát,
a falra vetve árnyát,
ölelve illatával át
az est üres magányát.

Magam maradtam, elszaladt
a nyár, csitulva eltűnt,
varázsa múlt, a fák alatt
kifosztva fáj a lelkünk,
azóta nem talállak ott
a régi kerti padnál,
a csókod íze elfogyott,
mit átölelve adtál.

A szél a bokrokon motoz
levélhadat söpörve
a kerti útra rácsorog
a bú facsarta könnye,
a hűlt szerelmed ázik ott
az esti félhomályban,
miközben egyre sorvadok
belé halálra váltan.

Köpenyeg

Hiába forgatod vitézül,
kiismerik csalárd szíved,
a balga dőreségre végül
a megvetést is elnyered.

De hogyha már csak arra tartod,
ne ázz, ha dúl a nagy vihar,
reád terülve védi álmod,
megóvjja tested, eltakar.

Viszont, ha mágiára készen,
varázsigével illeted,
a láthatatlan úr a részed,
hiszen takarja léptedet.

Vigyázz tehát a jó köpenyre,
öleld magadhoz akkor is,
ha nyári nap hevén sietve
feledted égi gondjaid.

Hatalmi mámor

Maradt-e még szemernyi szégyenérzete
a balgamód tanáraikra támadóknak,
milyen lehet reményt keresni ellene,
ha gyáva, oktalan viselkedése túlkap?

Vajon minő vad érzelem dühíti fel,
hogy arra támad épp, kinek köszönhetően
esetleg élte némi értelemre lel,
e vésszesen kemény, vad és bolond időben?

Vajon miféle torzszülött harap belé,
az őt ölelve ringató szelíd kezekbe,
ki az, ki elfeledve mit tanult, sötét
hatalmi mámorában égve elfeledte?

Aláztatása egyre-másra tűrve rég,
de vajh, marad ki gyermekét betűvetésre
tanítaná e sárban eltaposva még,
ha nem marad ki onnan őt ma felsegítse?

Szundítok...

Szundítok, ne hívj!
Lehetőleg akkor se,
ha felébredtem.

Őszi kertek

Lám elosont ez a nyár is,
oldva tüzét feledésbe,
rá csak a kék kalamáris
illata réved idézve,
lágyn sorain csak a toll fut,
visszamereng kacsosodva,
s megköti véle az alkut,
búsan a sárga avarra.

Lassul a vágy, elodázza
nagy heveit, lecsitul már,
bújna ugyan, de hiába,
rá csak a hűlt remegés vár,
nincs mese, vége a nyárnak
őszi esők cseperegnek
és nyikorogva bezárnak
kis kapuikkal a kertek.

Fogán a Hold világa csillan...

Fogán a Hold világa csillan,
a kéjes arca egy merő pír,
amint remegve egyre jobban
harap belém az éji vámpír.

Möbius-világ

Fogadkozásaink a múltba vesztek,
maradt a szolgálat, a balga vér,
s a félresikkadó tekinteteknek
letűnt világa újra visszatér.

Gerinceink esengve hajladoznak
a félelem, s a gyávaság között,
be gyorsan elfeledtük azt a múltat,
amelyben átka égve tündökölt.

Hiába, hát hisz új urat kerestünk,
alázva érte őseink porát,
az álmaink világa végleg eltűnt,
sikoltanak belé az éjszakák.

Az arcvonásainkra rettegés ül,
s remegve várjuk, itt vajon mi készül?

Hallom...

Hallom, bezárt a régi kastély,
Parádsasvárra sem megyünk,
pedig megannyi boldog emlék
jön onnan szembe még velünk.

Távol a kaptafától

Ripacskodón, de farkasát kiáltva,
zavarja ránk az ördögök hadát,
a fényeket terelve önmagára,
sopánkodón az Istenért kiált.

Pedig nem oly sok év sorolt azóta,
hogy éktelen, galád haragjaként
kutyát uszítva mind a nem ruszinra,
üvöltözött torokra késekért.

De most magát demokratára véve,
megannyi hősi pózra tetszeleg,
világokat kever konok dühébe,
nem érzi át, hogy ára nagy lehet.

Vajon ki lesz, ki függönyért kiáltva
a színpadán a fényeket leoltja?

Üvegöld...

Üvegöld gyöngyöket találtunk
mi is megannyi más között,
kisiskolás szívünk kitárult,
s belé csodája költözött.

A bánat sátra

Már belevész ez a nyár az idők rohanó folyamába,
távoli fényei múlnak az ősz peremén a hevének,
szívem alig ver, a lelkem a szél darabokra cibálja,
és behalkul e bűba az ajkon az édeni ének.

Messzire tűnt ölelésed előlem a múlt bugyorában,
éj-puha arcod elúszik a fák koronái között már,
elvegyül és belefoszlik az elfeledés szigorába,
fojtogató a hiánya, le nem csitul és hevesen fáj.

Merre keresselek én, hova fussak az éjben utánad,
hol tudom újra megélni e nagy szerelem lobogását,
vagy marad erre az őszre csupán csak a kései bánat,
felveri udvaromon cövekelve ma végleg a sátrát?

A némaság ára

Akolba zárt világomon, ha révedsz,
tekints le rám, akárha volna még
esély, szemernyi büszkeség a léthez,
nem oltaná tüzét e rút fekély.

Muján, becsapva, megvezetve állok,
megismerésre nem lehet jogom,
kifosztanak mohón az új zshiványok,
de már a homlokom se ráncolom.

Megalkuvásom átka nyomja vállam,
a némaságomért a sors fizet,
temetkezésemen kaszál az állam,
s eladja majd kilóra lelkemet.

De mind e bűnömért, ha meglakoltam,
maradhatok tanár a bús pokolban.

Evezni kell

Hiába minden, újra eltörött
recsegve most a nagy vitorlarúd,
evezni kell a zátonyok kötött,
talán maradt ma még esély, kiút,
a zord vihar mogorva vámszedő,
okádja vad szelét, a lelkedért
hörögve, zúgva tört megint elő,
terítve mind mi orrlyukán kifért.

Evezni kell, ha még maradt erőd,
ragadd marokra most lapátodat,
ma rajtad áll, mivé foszol jövőd,
vagy épp eléred így a partokat,
ha bírsz, fogad szorítva húzz velem,
felejtsd a régi, megkövült viszályt,
öreg hajónk ropog keservesen,
de halld meg azt; feléd, s felém kiált!

Jótékony éj

A félhomályra száll a csendes éjjel,
aludni tér a torz világa ím,
s amint a Hold az óceánba térdel,
bogozza lázas álmait megint.

Ma már nem öl tovább az oktalanság,
lerakja fegyverét a büszkeség,
az istenekre bízza balga gondját
a kábulat takarta józan ész.

Az árvaház is elcsitul sietve,
a könny az arcokon kicsit pihen,
negédes álmokat citál mögéje
a csillagok ragyogta égi rend.

A bűnt takarja bár az éjsötét,
csupán Zeusz vakarja üstökét.

Esélylatolgató

Maradt-e még elég erő,
a zord vihar, ha újra jó,
kibírni majd a súlyát,
vagy elbukunk a tomboló
szelek között, akár a szó,
ha elharapva súgják?

Tetőnk vajon kiállja még
a fürgeteg szilaj dühét,
vagy enged a nyomásnak,
a lelkeink megégnek-e,
ha jó a végzet ördöge,
vagy épp a mennybe szállnak?

Ki tudja, hogy mi vár reánk,
ha véget ér az éjszakánk,
kivirrad újra ránk majd,
vagy elbutít e mély, sötét
agyunk csiholta balga lét,
s az Úr legyintve sóhajt?

Szénakazalban...

Szénakazalban
oly szúrósan néz a tű,
mert nem találják.

A rigócsőr...

A rigócsőr
csak énekel,
a szarka csőr,
gyűrűt lop el.

Felhatalmazás

Ne sírjatok, ha meghalok,
ne is temessetek,
a lángoló zsarátnokok
egyék a testemet,
a lelkeket vad ördögök
vegyék, vigyék hamar,
szemedbe bárha könny szökött,
csupán a füstje mar.

Ne fájjak én neked tovább,
miként a pillanat,
ha délutánba illan át
fakón, nyomot se hagy,
felejts, mulass, karolj, ölelj,
a búra semmi ok,
amíg vidít a telt kehely,
tudod, veled vagyok.

A vér ódiuma

Üres fohász a békevágy,
ha ordasul keresztbe vág
a gyűlölet hatalma,
ha nem feledve vélt okod
a vérben úszva mámorog,
s revansra hív a karma.

A tó vizén a csónakod,
hiába, nem nyugodhatott
kivitt megint a partra,
csatába küldte lelkedet,
füledbe újra elmenet
a végzetet sugallta.

Kegyetlenül kemény a vér,
ha tenfiára inni kér,
emészti durva kéje,
csupán a balga, ostoba
erőfölénye ostora,
mi úzi egyre mélyre.

Ezernyi fáradó levél...

Ezernyi fáradó levél lehullt
a Dráva-parti út arany porába,
hiába már, a nyár sietve múlt,
de itt az ősz, a színek orgiája.

Mennyben az ördög

Mert beszorítva nyivákol az ördög,
démoni hangja remegve eseng,
csapja magát ravaszul le a földhöz,
és körülötte az ég belereng.

Angyalok állnak a menny kapujában,
lángol a szívük, amint figyelik,
lépnek az ördög elé csuda bátran
és fel az égbe legott cipelik.

Bár hamarost kitudódik a simli,
kergetik is, de nem érik utol,
így, ha kitörne az égen a rumli
tudd, hogy az ördög az és kalamol.

Dortmund felé

A végtelen szivárog át
a hajnal ég ködében,
az éjszakának illatát
elűzi zord keményen,
szemed, ha ég, hiába, bár
az út feláll előtted,
te csak nyomod tovább a gázt,
a balgaság erőltet.

A sávozás fut egyre csak,
s a tompuló agyadban
a lét, akár a pillanat,
sietve messze illan,
előbb kicsit dacolsz vele,
utána elfelejtet,
rohansz tovább a semmibe,
fogad szorítja lelked.

Bolondok hajója

Acsarkodásaink az égig érnek,
a béke oly nagy ívben elkerül,
nem érti rég e balga nemzedéket,
miért vicsorg reá kegyetlenül.

E náció saját magát se bírja,
fel is jelenti véreit legott,
az elmebajra, bárha van papírja,
viselkedése, mint az agyhalott.

Bolyong bolond idők bolond hajóján,
ahol törött a fő vitorlarúd,
de még a zátonyok hegyét megúszván,
maradt esély, hogy újra révbe jut.

De vajh, ki az, ki fogja majd a kormányt,
viselve gúnyt, s kivédve minden ármányt?

Szerelmem, Májuséj

Az este épp az udvarom seperte,
szeszélye átsuhant a kertemen,
az enciánja festegette kékre
az orgonák virágait nekem.

Ma Májuséj a tó vizébe lépett,
a szisszenése lelkemig hatolt,
de ment tovább, hisz átölelte végre,
fölé hajolva, lángolón a Hold.

Selyem vizében elmerülve fürdött,
az illatát a szél sodorta rám,
remegve, ringatózva hullt a fürtök
brokátja éjbe lebbenő haján.

Azóta Májuséj az én szerelmem,
ezernyi csillag érte ég az égen.

Egy őszi ághoz

Az ősz a kerteken motoz,
ruhája hull, csak egyre hull,
körötte mindenütt toboz,
s levél hever gyanútlanul.

Ezernyi színe andalít,
s ha meztelenre vetkezett,
utószor egy picit vadít,
kicsit kacérkodik veled.

Utána már csak ág marad,
magánya szélre rezzenő,
kifosztva bár az ég alatt,
de törzse mégis egyre nő.

Remegve néz a tél elé,
rügyét takarva álmodik,
csupán az ősz szeret belé,
no meg ma én is egy kicsit.

A kolomp hatalma

Dugába dőlt a józan ész, hiába
akarta óvni féltve bár hitünk,
kihűlt a bölcs erénye mostanára,
idoljaink varázsa mélybe tűnt.

Csupán a pillanat maradt, mi fontos,
a tegnapok tilalma messze jár,
elől csak int felénk a főkolompos,
s mi bégetőn megyünk utána már.

A holnapunk zavart ködökbe vész el,
kit érdekel, ha égi manna hull,
ha mentorunk derűs tekintetével
találkozunk vakon, gyanútlanul.

S a birkanép halad tovább csak egyre,
kitörni nincs esélye már, se kedve.

A tölgysonron

Alatta zöld ruhája mára sárga,
lehullt a part alatti kis csapásra,
befedte már padunk, hiába véste
neved belé a nyári est szikéje.

Az ágaik között az őszi szél jár,
eső szitálja át, keríti mély sár,
madár se járja már, a csend ölelve
borul fölé, akárha rá figyelne.

Az éjszakára bús ködök takarják,
lepik lopózva el patakja partját,
s a víz locsogva csordogál csak egyre,
teríti illatát a tölgyesekre.

Az új tavaszra várnak ácsorogva,
de álmaik előbb a tél motozza.

Agymosás

Butítva sír e nemzedék, körötte
megannyi porba hullt malaszt sorol,
a végzetét hiába is kerülte,
hurokba dugta nagy fejét, botor.

Miközben egyre hullt az égi manna,
hitét eladta pár liter borért,
cserébe mégis újra megszavazta
s elébe állt az új ütésekért.

A lelke mélye néha felkavarta,
de elfeledte már okát nagyon,
hiába vélt a régi, bölcs szavakra,
benőtte rég agyát a durva gyom.

Ha néha rámereng bolond korára,
dühös, nem érti, hogy vajon mi bántja.

Románcnak indult...

Románcnak indult,
de mára láncra verted
mind a két kezem.

Emlékek égneek...

Emlékek égneek
visszavonhatatlanul
a naplementben.

Neptun ölelése

Hiába, hát a végzet úgy akarta,
ma mindörökre elveszítslek,
remegve várlak én karomba vissza,
de ár sodorja már a testedet.

Azóta Neptuné maradt varázsod,
övé a szád, a holdas éjszakák
romantikája zord viharra váltott,
hiányod íze sajdulón fog át.

Miért ragadt el és ölelt a mélybe
a tengerén a tébolyult halál,
sötét eget borítva üstökére,
vajon miért nem engemet talált?

Ma délelőtt, habár az árja sima,
de halld, alatta mélye mintha sírna.

Kerestelek

A végtelen, kopár hegyek
között tovább kerestelek,
hiába volt, belátom,
te messze, túl az ormokon,
a vágy ölelte álmokon,
feledted el világom.

Hiába, már a sorvadás
emészt el és ma semmi más
nem orvosolja lelkem,
csak az, ha látom arcodat,
ha éj után a pirkadat
idézi fel merészen.

Ha lázad ég a lázamon,
szerelmi bűvkörébe von
a perzselő varázsod,
de látod, oly magam vagyok,
sem ördögök, sem angyalok,
csupán maradt az átok.

Maradt a bú, a szürkeség,
borítja rám tekintetét
az őszi ég remegve,
de lám, a szikra megmaradt,
s a nyughatatlan álmokat
csiholja vágyam egyre.

Írtam pár verset...

Írtam pár verset,
nagy költő mégse lettem,
csak csepűt rágtam.

Didergő szívem...

Didergő szívem
elrepedt az őszi éj
első fagyában.

Őszi hexameter

Hull a levél sokasodva a földre peregve, szelíden,
messze a nyár, tovatűnt az idő remegő tenyerében,
libben a sors, rohanó tutaján ide, majd odabillen
és csak a szél viszi langy melegét dagadó lepedőben.

Hajlik a nád, susogó zizegése az égis is érne,
ámde a fellegeken csitulón elapadnak a hangok,
nem menekülhet a vágy, leborul csak az éj küszöbére,
hajnali, halk köde zárja magára az őszi kalandot.

Lázás idők sorakoznak, a múltba sorolva enyésznek,
képeiken kicsikét paroláznak a tétova álmok,
és azután maguk is tovalengnek a bársonyos éjben,
nézek utánuk az éj peremén, s remegőn szalutálok.

A kockás abroszon...

A kockás abroszon a birkapörkölt
piros nyomot hagyott a nyári estben,
a testem ócska mámorokba dőzsölt,
de lelkem épp szerelmedet kereste.

Túlhatalom

Miféle rend ez, Istenem,
ahol csupán a könny terem,
s nyakunkba hull az árja?
A góg tiporja lelkedet,
de visszaszólni nem lehet,
szedálnak egyre-másra.

Vakon, süket fülek között,
sötét, vad árnya hömpölyög,
hatolva csontvelődig,
s kifoszt a talpnyalók hada,
urát emelve trónra ma
komor jövőt vajúdik.

Mivé kopott a bűntudat,
hová apadt seperc alatt
az új idők ködén át?
De tudd, a görbülő gerinc
csupán török, jövője nincs,
veszíti túlhatalmát.

Őszi pőreség

A vetkező platánsorok tövében
lehullt avarruhákat űz a sárban
az őszi szél, kavarja szét a légben,
s utána új kupacba rakja lágyan.

Amott a csend a fák között lopózik,
nyomán az ág puhán hajolva billen,
sikoltaná, panaszkodón az évig
a pőre szégyenét a szürkületben.

De néma sóhaján csak én merengek,
az én ruhám is ottmaradt a nyárban,
hiába faggatom sorát e rendnek,
fagyán remeghetek halálra váltan.

Takarj, be újra két karoddal engem,
ne hagyd a fagyban elrepedni lelkem!

Ha volna léghajóm...

Ha volna léghajóm, biz elrepülnék,
hová a béke költözött dühében,
megsimogatnám újra üstökét még,
és kérlelném, hogy jöjjön vissza szépen.

Őszi sajgás

Az ősz a kertem ostromolja,
virágaim között matat,
fejük konyult lehervadása
borongja át a vágyamat.

A fáimon kopár az ág is,
körötte fáj a szürkeség,
ledobta már levélruháit,
a földre szórta szerteszét.

A bokraim remegve fáznak,
verébrajok kerülgetik,
bogyóikat nem adva sárnak
szemezgetik le ágait.

Az ősz a lelkemen sajogva
teríti szét a köntösét,
merengve boldogabb napokra
lecsendesül belé a lét.

Ezer felé

Ma lelkem újra összetört,
ezer darabra hullt,
remegve nyílt belé a föld,
s mi volt, örökre múlt.

Ma nincs tovább, a köd mögött
az éj sötétje vár,
az ég pokolra költözött,
s mohón magába zár.

Ma ördögök közé vegyült
az angyalok hada,
sikítva szól a harci kürt,
ma sem jutok haza.

Ma bárdolatlan állatok
a véreket veszik,
megannyi éhes állkapocs
ezer felé hasít.

Egy draszté...

Egy draszté a vérnyomásra,
érszűkületre is van egy,
egy a szívre, egy a májra,
és egy pedig nehogy remegj.

Őszi est

Lehűlt a hév, talán el is kopott,
uszálya bár a láthatárra leng,
amott a tél közelegve imbolyog,
a hegyre hósubát terítve fent.

Az ágakon ragadt a meztelen
remény, remegve álmodót keres,
de nem karolja át ma senki sem,
csupán takarja nyirkos, őszi est.

A félbe fájt remények évszaka
teríti bús ködét a tájra már,
s a végtelenre dől az éjszaka
amint magánya hajnalára vár.

De szívemet belül feszíti még
szerelmem és a lángja érted ég.

Halottaim...

Halottaim ma már csak egyre gyűlnek,
alig van oly hetem, ne lenne több,
letűnt során a régi szép időknek
a gondolat mereng a lét fölött.

Vajon mivégre szült anyánk, e földre,
ugyan velünk mi célja, terve volt,
miért ilyen nehéz a sors kegyelme,
ha mára társaim világa holt?

Nyomába sóhajom szakad fel egyre,
a gyertya lángja megremeg belé,
talán a szívem is tovább repedne,
ha volna még reá erőm elég.

E csendes óra így telik borongva,
de visszarévedőn halottaimra.

Vajh lesz-e reggel?

Szűrt holdfény ömlik
őszülő hajamra már,
vajh lesz-e reggel?

Megmaradjon ám...

Megmaradjon ám
a jó kedély a bitó
jeges tövén is.

Menthetetlenül

Ma este már nem indulok semerre,
csupán a némaságra gondolok,
amint a csend vigyáz a földi rendre,
miközben egyre csak tovább forog.

Ma este nincs harag, sem indulat már,
lehull lebegve fátyla álmainkra,
a béke átkarolja mindenünk, s vár,
de persze félve tudja, kezdjük újra.

Hiszen, ha éjszakánkra jó a hajnal,
vadul sikolt nekünk a harci kürt,
s az értelem veszít, a harci zajjal
megint nyakára részeg ördög ül.

Megunva vánkösát a balgaságnak,
az álmaink sután tovább robognak.

Felelősség

Megszűnt e szó a magyarban,
nincs gazdája semminek,
felvállalni, pláne nyíltan
nem divat ma, elhihedd.

Paramnézia

Ma már az élek egyre elmosódnak,
megáll idézhetetlen arcodon
a révedésem, ámde elbomoltak
a régi képek ím, ez alkonyon.

A csókod íze már maródi emlék,
omolva számban olykor összefut,
az Istenemre, még utána mennék,
de jól tudom, belőlük egy se jut.

Öled varázsa vissza-visszaperzsel,
vad ájulásaink a bőrömet
hevítik izzva százezernyi jellel,
ki tudja merre, hol keresselek?

Hiába, már az élek elmosódnak,
a múlt takarja sápadón valódat.

Őszi napnyugta

A fáradó nap elpihent
az őszi fellegek mögött,
csupán homályosan dereng,
egén nyugatra költözött,
nem ontja már a fényeit
ma százezer felé, fukar,
letudva nyári dolgait,
csitul, s alábukik hamar.

A mélybe lelkeimet viszi,
magával, itt hagy engemet,
nem is tudom, minek neki,
hiánya úgyis eltemet,
nem érem én a holnapot,
talán az éjszakát se meg,
a szív, ha fáj, alig dobog,
s nem oly sokára megreped.

Elszalasztott sanszok

Hiába vársz, ha elszaladt,
ha elrepült a pillanat,
nem adja vissza senki már,
hiánya égve egyre fáj.

Pedig kezédbe tette mind
a sors, de persze rendszerint
esélyeid szalasztod el,
a balgaságod elkever.

Az életed csak eltelik,
nem égi át se hév, se hit,
bolyongsz a szürke alkonyon,
s a bűnöd átka összenyom.

Kivert ebek között telelsz,
igaz baráttra úgyse lelsz,
magába zár az éjszaka
kegyetlenül hideg fagya.

Be kár

Az este gyorsan elszaladt,
továbbosont a pillanat,
kihűlt, varázsa messze jár,
vadul sikoltom, ó be kár.

Pedig remegve vártalak
a lomb susogta fák alatt,
hiába volt, tudom ma már,
de egyre mondom, ó be kár.

Mesét faragtam, édeset,
mit égve mondanék neked,
de látod, elsodort az ár,
csalódva suttogom, be kár.

Azóta számos este jött
de egy maradt a sok között,
az egy, kiért a szív, ha fáj,
csak azt dobogja, ó be kár.

Szkepszis

Mondd, nekünk csak ez maradt ma,
lelkeink emésztí gyűlölet,
vak hitünk a holnapunkra
nyomja mérgezőn a bélyeget,
bár alája az van írva
nagybetűvel; ÖRDÖG ÉS POKOL,
ám e nép tömött sorokban,
balga mód e címre bandukol?

Mondd, az ész hová fogyott el,
vajh, mivé fakult a bölcs tudat,
és miért e gondolatjel,
mely bezárja mind az álmokat,
fuldokolva kényszerében
lesz talán, ki végre partot ér,
és az égnek íriszére
majd fejét emelve máshogy él?

Őszi válás

Hiába nyújtánám kezem feléd,
a félhomályba tűnve elfoszolsz,
kipenderülsz, akárha sejtenéd,
hogy itt a vége és csak ennyi volt.

Kapaszkodásaink lazulnak ím,
üres fogadkozásokat fogan
agyunk szerelmes álmodásain
a tó felől az esti szélfutam.

Csupán a könny idézi arcomon,
ahogy gurul le cseppje egyre csak,
minő galád, csalárd a fájdalom,
amint a bánatunknak enni ad.

Az éj leszáll, reá az őszi köd
telepszik és a lét tovább pörög.

Őszi elmúlás

Virágaimra jött az ősz,
fejük lehajtva mind,
de még a vágyam ott időz
a rózsabokrain.

Szerelmed elrepült tova,
kihalt, kopár a part,
maradt csupán e mostoha
világ, mi mélybe tart.

Hiába suttogom neved,
ha rá a válaszdod
lefojtja mind a rettenet,
orozva gúzsba fog.

Nyomán az omladó jövő
kicsorbul, elborong,
amelyre most a túlerő
nagyot nevetve ront.

Virágaimra jött az ősz,
magok lehullva mind,
de majd az új tavasz, ha jó,
kikelnek ők megint.

Őszi mélabú

Az őszi ég sodorva felleget
borult a táj fölé, bealkonyult,
cseresznyefám szelére vetkezett,
a kerti padra sárga lombja hullt.

Be gyorsan elfutott a lenge nyár,
levélruhája földre dobva gyúlt,
rövid napok sorára vissza már
csupán a néma, méla alkony ült.

Lehűlt a vágy, a lélek elbolyong,
a régi képeken mereng kicsit,
hevülne bár, de rá orozva ront
a hűvös este és susogja, csitt.

Az éjszakára ködgomoly terül,
alatta vár a lét ügyetlenül.

Ha rút világod...

Ha rút világod árja fojt,
ha már közelg a balga vég,
ha rád omolt a bú, s a gond,
üvöltve mondd; na most elég!

Hazaváró

Látom amint tovasurran az éjjel,
bő köpenyét viszi búsan a vállán,
kelve mögötte az ég belekékell,
kergeti messze a balga magányát.

Hej, pedig éjszaka édes az álom,
nyál csorog arra szuszogva a párnán,
ámde utána aligha találom
rég csodám, pedig úgy hazavárnám.

Így egyedül be nehéz is az élet,
nincs, ki vigaszt duruzsolna ma nékem,
hűvös az éj, de hiánya megéget,
gyötri a lelkem e bús televényen.

Ámde hasadva köszön be a hajnal,
hallom amint szekered jön az úton,
félre nyomában a búval, a bajjal,
végre karom ma repesve kinyújtom.

Egy nő, ha negyvenes...

Egy nő, ha negyvenes,
az én szememben kortalan,
habár nem oly heves,
de abban minden benne van.

Versemet írom...

Versemet írom az őszi szeleknek
messze repítik az éteren át,
rímei tán kicsikét kifecsegnék,
elviszik édeni hangulatát.

Angyalokat siratok keserűen,
hullik a könnyem a lapjaira,
tűnik az álmom a csalfa időben,
ördögöm úzi a poklaiba.

Mégis a versemet írom a szélnek,
hátha kicsengene még valahol,
mert a sorokban a nyári szerelmek
érzete bánatosan zakatol.

Sosem fogom bevallani...

Sosem fogom bevallani neked,
a sok között van egy komoly hibám,
eladtam érted én a lelkemet
ölelkezésünk első hajnalán.

Folyósodor

Elült a múlt, komor folyója csendes,
a medre mély, a partja túl köves,
reményem elszökött, sirálya verdes,
törött a szárnya, vérzik és sebes.

Szerelmem új ruhái foszladoznak,
a szél cibálja szét a rojtjukat,
hiába int kitárulón a holnap,
velük borong a lelkem, itt ragad.

Sötét folyóm hamar lehúz a mélybe,
alant utószor úgy ölel kezem,
a menny, s a rút pokol se értse félre,
elé csupán miattad érkezem.

Kiérve majd az óceán vizére,
veled szököm megint a fellegekbe.

Az álmaimban...

Az álmaimban újra gimnazista voltam,
önérzetes, no meg beléd fülig szerelmes,
megannyi béna, biccenő szonettet írtam,
s öreg koromra rád faragtam ezt a verset.

Öreg cédrus

Az álmaim be messze kóborolnak,
megélem újra általuk megint
a csókjaink tüzelte vágyainkat,
amikre már a sors kacag, s legyint.

Bizonygatom, de volt a nagy szerelmünk,
hiába múlt ködökbe nagy heve,
mióta távozott, sután kiperdült,
alig tudok remélni nélküle.

Kisemmizetten állok egymagamban,
akárha cédrus állna hegytetőn,
remegve, hajladozva, felkavartan,
utánad integetve, szenvedőn.

De éjjelente álmaimban újra
ölellek ágaimmal átkarolva.

Kamasz idők

Reményeink a sors tovább sodorta,
vetette partra félredobva őket,
nem érkezett a névnapunkra torta,
a felmenők se gyakran ünnepeltek.

A klottgatyánk fakult a nyár hevében,
a madzagon nyakunkba kulcs akasztva,
kicsaptak egy karéj vajaskenyéren
egész nap őseink a sarki grundra.

De ennek ellenére megmaradtunk
örök kamasznak és e kincset el ma
sem veszítve őszülünk, letűnt nyarunk
remegtető szerelmeit kutatva.

Falat húzunk...

Falat húzunk magunk köré,
hiába dőlt a régi,
a balgaság nem ördögé,
a dőreség vezérli.

Meseszép nap

Meseszép a világ reggel,
tele van fakadó rüggel,
peremén szökik a hajnal,
kel a Nap sugarán dallal.

A lovam befogom szépen,
szekerem kocog a réten,
derekát rakom én zabbal,
az idő sebesen nyargal.

A delén fa alá fekszem,
pihenek kicsikét resten,
s ha a Nap lefelé ballag,
fogatom haza is hajtat.

Kalapom, s a subám szögre
akad és ürül a bögre,
hamarost kerülök ágyba,
meseszép napomat zárva.

Káposzta

Gömbölyded káposzta
fodrosra bábozva,
kelyhében torzsája
ízesre formálja.

Konyhában vetkezve
hullik a levesbe,
és délre megfőve
csúszik le bendődbe.

Ki lesz?

Egy éjszakán, ha nem leszek,
kihűlt a testem, reszketeg
magányomat kiáltom,
vajon ki énekel nekem,
ki fogja majd le két szemem,
ki hozza rá az álmot?

Ki váltja meg a földemet
amelybe mélyre eltemet,
s göröngyöket dobál rám,
ki tűzbe vetve verseim
melegszik és megannyi rím
simítja csendben álmát?

Rotáció

Az arcodon nehéz idők folyása lassan
megannyi árkot ás, le nem lohasztja balzsam,
karakteres vonások éleződnek abban.

Göcsörtös éveid csak egyre-másra gyűlnek,
a létedet, ha gyötrik, égnek és kemények,
nem éled át lobát a régi büszkeségnek.

Az álmodat felébredőn el is sodorja,
hiába kapsz utána, „vén, bolond” motolla,
mi vagy csupán, amelynek elkopott motorja.

Nem oly soká a gyorsuló idő bezörget,
repülsz kódén, el is hagyod talán e Földet,
s a lelked újra csillagok közé vegyülhet.

Rózsafa ázik...

Rózsafa ázik az őszi esőben,
ágai közt dideregve a csend
hallgat, amint a világ sietősen
ássa a vermeit, omlik a rend.

Vad hideget hoz a tájra a hajnal,
bújik a lélek a láza mögé,
ólmos egén kibicsaklik a nappal,
mindene mattul a szürke kódé.

Arcod enyészti a távolodó nyár,
csókjaid íze velőmbé hasít,
merre kövessem az illatod immár,
s gesztenyebarna, sötét szemeid?

Sajdul a szívem a rózsafa láttán,
burka reped, vacogása nyomán,
nem fogom át derekad soha már tán,
merre keresselek égi csodám?

Színész

Van annak is felszíne, s mélye,
bár csepűrágónak is nevezték,
katarziszt a szenvedélye
adja és a végtelen tehetség.

Ne zsörtölődj!

Hiszen hiába zsörtölődsz,
a bős lidércek átnevelnek,
ukázt hozott szelén az ősz,
cserélik ím, kemény gerinced,
hajolni fogsz akárhogy is,
amerre kell, ha úgy akarják,
tovább te nem lehetsz tövis,
elérik ők megint a módját.

Ne zsörtölődj, nem új dolog,
a múlt be sokszor elkövette,
midőn velünk sem alkudott,
a lelkeink csomóra kötve
sajogtak egyre, víg torán
csupán a görbülő gerincek
hajoltak éltetőn, nyomán
lesütve bújt a nyílt tekintet.

Ne zsörtölődj, nem úgy igaz,
lehet folyóba lépni kétszer,
tudom, talán csekély vigasz
de majd ezen segít a kényszer...

... esetleg ám, ha gondolod,
s mered, ne állj be most a sorba,
kupámat akkor is fogom
emelni rád, ha elsodorna.

Gyarló ima

Habár a balgaság határa végtelen,
fohászkodom Uram feléd, elég legyen,
ne hagyd e földgolyót enyészni általuk,
figyeld, negédes arcukat, hamis, hazug.

Tudom, ma már a létezésnek ára van,
a vámszedőid árja, hogyha rám rohan,
fizethetek megannyi bűnömért neked,
ha néha-néha rosszul istenítelek.

De tudd meg, érted én ma boldogan halok,
az is lehet, pokolra visznek angyalok,
nem érdekelne már, csak újra rám figyelj,
s ha kérhetem, legyen szerethető e hely.

A kút kerek köve

A kút kerek kövére ültél,
s nevetve mondtad, elmegyek,
hajad között a nyári, hús szél
keverte szét a tincseket.

Az állomás peronja mentén
vonatra várt a félelem,
utószor átöleltelek még,
s utadra engedett kezem.

Torokszorulva integettem,
amíg a lóduló vonat
futott veled, s repedt a szívem,
amint előttem elhaladt.

A kút kerek kövén az emlék
örökre, végleg ottrekedt,
hiába volt e nap nagyon rég,
csak én tudom, miért meleg.

Egy csavargóhoz

Idő se tudja, merre vagy,
a tér behajlik ott,
hol elkapott az őszi fagy,
s reményed elfogyott.

Bolyongsz csupán, ügyetlenül
merengsz a semmibe,
a vágy, ha néha felhevül,
lidérce húti le.

Nem így akartad és ma már
te is beláthatod,
a sors igen kemény kufár,
ha vallatod, lefog.

Repülni nem hagy és lehúz,
a börtönébe zár,
puhítja lelked és a bűd
veled pokolra száll.

Ha majd siratnak angyalok,
a híredet viszem,
kalandozásod elfagyott
az őszi kerteken.

Nagyszünet

Álmomban újra gimnazista voltam,
a nagyszünetben, hogyha láttalak,
a szívverés a torkom ostromolta.

Azóta már a jó öreg falak
varázsos, új szerelmeken mosolygnak
a röpke ki-, s becsöngetés alatt.

Hiába, vége lett a régi láznak,
a gyorsuló idő sodorta azt,
s a lelkeink külön vetődve fáznak.

De visszavárom én az új tavaszt,
a májusán kinyíló orgonákat,
mik árja édes illatot fakaszt.

Megváltóra várva

Te ott a mennybe szállva elvagy,
mi itt a Földön öldökölve,
nem érzed azt, ha ujjad elfagy,
mi meg szorítjuk úgy ökölbe.

Te ott vajon, hogy éled azt meg,
mikor reményeink veszítve
az égre rázzuk ökleinket,
s el is vöröslik arra kékje?

Miként van az, ha megbocsátod
a bűneink ezerszer, újra,
Te nem haragszol és az átkod
a lelkeink sosem borítja?

Remélem azt, Te nemsokára
megint megérkezel körünkbe,
lecsillapítva, féltve-fájva
tapaszt hozol konok sebünkre.

A köd szitája

Az őszi köd szitálja át
szerelmem elrepült nyarát,
s belőle semmi sem marad,
se csók, se kéj, se egy falat,
a lázas éjszakák hevét
lehűtve szórja szerteszét,
a szélsodorta halmokon
a vágy lebeg, s tovább oson.

Az őszi nap csak elpereg,
üres homálya hentereg,
a lelken hatolva át
szorítja fájva bánatát,
a torkomon konok csomó
idézi arcod elfogyó
vonásait marón, sután
e köd takarta délután.

Félbe fájva

Fehér ruhája szürke már,
a vőlegénye messze jár,
az esküvője elmaradt,
kerékbe tört a pillanat,
varázsa reszketeg tova
gurult, csupán a mostoha,
kesernye sorsa rostokol.
Reménykedőn az ég alól
kikandikál az őszi nap,
de fénye gyenge, alkonyat
szorítja vissza, oly fakó,
akár a mélabús bakó,
ki dolgavégezetlenül
a bárdja bükk nyelére dűl.
A létezés hörögve fáj,
sötétedik belé a táj,
a szélcibálta fellegek
mögött a mord harag remeg,
s a félig álmodott való
akár az ócska hintaló,
nyikordul, ámde nem nyerít,
feladva harcos álmait.

Esti rádiózás

Az esti félhomályon át a rádió
az éterekbe lágy zenét terel,
akárha volna tengerét szelő hajó,
mi ringató habok fölé emel.

A csillagok közé a dallam elcsorog,
mesényi látomásokat sodor,
alatta lelkem elfogódva ácsorog,
s a szívem egyre taktusán dobol.

A hangokon megannyi távolév lebeg,
előgomolygva újra átölel
melengetőn a két felém kitárt kezéd,
s varázsosán megint parázsra lel.

Az esti félhomályon át a rádióm
a múlt ködében egyre csak kutat,
kicsit recsegve, bárha olykor elhalón,
idézi még a régi álmokat.

Sámánok helyett...

Sámánok helyett
mára bölcsnek tettetett
balgák dobolnak.

Gyökér, ha nincsen...

Gyökér, ha nincsen,
egy csavargó vagy csupán,
kósza szél sodor.

Nincs kizárva

A régi zongorám lehangolódott,
beléhasadt a szívem is kicsit,
a húrjain kopácsoló koboldok
verik keresztbe tiszta hangjait.

Azóta szóltam én a hangolónak,
de mindhiába, ő se biztatott,
felette már az évek elporoltak,
e zongorán aligha játszhatok.

Habár zenét magam sosem tanultam,
de zongorázni biztosan tudok,
hiszen fülembe visszacseng a dallam,
s az ujjaimmal elmatatgatok.

De ez talány, titok marad továbbra,
lepelt borítok így a zongorámra.

Tavasza várva

Mi kéne még, ha volna, mondd,
tiéd a lé, enyém a gond,
tudod, sebezhető vagyok,
nyakamba jéghideg fagyok
telepszene meg és hamar
a hetven évem éhe mar,
falatnyi pénzem elfogyott,
hiába is fohászkodok,
az Isten is neked segít
nekem marad csupán a hit.

Lehet, hogy azt is elveszed,
szorítod egyre lelkeimet,
neked magyar, ha nem vagyok,
lesújt a gőgöd és kidob,
az exitem sem érdekel,
az ágyamat ma adtad el,
mosolygva szólsz meg és ragyogsz,
pedig nem is vagyok gonosz,
csupán remélek új tavaszt,
s kívárom azt, miként szaladsz.

Szellemjárás

Hiába volt megannyi tarka álmod,
s vadul tanultad át az éjszakát,
le kellett érte sajna diplomáznod,
belásd, ma készakarva vernek át.

Tanítanád akár az üdvödért is
ezernyi bölcs dologra nemzedet,
de nyelved éles és nem arra hajlik
gerinced, épp ezért urad remeg.

Mi lesz, ha lázadó hited teríted,
e csencselő, ravasz világra, mondd,
te sem tudod, miként, s hogyan kerülhet
palackfeszítve álmaidra pont?

De hát a szellem épp azért olyan nagy,
kitörni kész, s dugót veszítve árad.

Félre bú!

(publikálva a Poet-on)

Nyomás alatt a pénz, nyomás alatt a lét,
ragadd meg azt, mikor szerencse jó feléd,
de hogyha elhibáztad, űzd a bánatod,
a tengelyén a földgolyó tovább forog.

Szelén a víg idők rohanva telnek el,
ölelj amíg lehet, s amíg a vágy tüzel,
de hogyha már a régi hév lelankadott,
legott merítsd boros kupádba bánatod.

Az élet egy csalóka, árva pillanat,
hajója ringatón repíti sorsodat,
elandalít, utána gyorsan elszelel,
ezért szemernyi bánatot sem érdemel.

Vidulj, mulass, amíg a kedvedet leled,
ma még az angyalok keringenek veled,
de hogyha fellegén közelg az alkonyat
vigyázz, a bánatért a lelked el ne add!

Téli merengés

Vége az őszenek, kipenderítve a tél hidegen beteríti a tájat,
lombtakaróik alatt vacogó bogarak gyülekeznek,
sírva-sajogva hajolnak a szélben a meztelen ágak,
hajnali dér lepi fenyveseit, s legelőit a völgynek.

Dermed a jég, de a fürge patak sebesen fut alatta,
partja mögül csak a fűzfa hajol be fölé szomorúan,
készül a téli világ, ura fellegeken lovagolva
járja be birtokait, lefagyasztja kemény szigorában.

Jómagam is begubózva melegszen a tiszta szobában,
ontja is ím a kemence puhán ölelő melegét rám,
nézem az ablakon át, ahogyan közeleg, be csodáson
festi a tél feketére-fehérré az ősz puha vásznát.

Csüggeteg dal

Fájva sajognak az oktalan évek,
langy ölelésük a mélybe lehúzó,
nem kavarognak a kertben a méhek,
hervad a nyár, puha szirma lehull.

Napjaim egyre pörögve porolnak,
lusta agyam lekövetni sorát,
éj peremén elenyészik a holnap,
bánatom egyre csak önti borát.

Sikkad az érv, tovaúszik az álom,
fellegein tovalibben a vágy,
ajkaidat sehogyan se találom,
reszket alattam a jéghideg ágy.

Így egyedül csak a lét netovábbja
fojtja a torkomat egyre, vadul,
bár idebenn monoton kalapálja;
mért hagyod el magad ily balogul?

Szunnyadó erő...

Szunnyadó erő
a démosz, nem érdemes
felingerelni.

Izmos telivér...

Izmos telivér
vágat a végtelen éj
véges peremén.

Hír felőled

Ha majd a farkasok reád
üvöltve-tépve rontanak,
mikor remegni kezd a szád,
s tudod, hogy itt a pillanat,
eszedbe jut talán, miként
akartalak megóvni én
mohó ölekezéseink
megannyi lázas éjjelén.

De hát azóta másfelé
sodort szelén a vágyad el,
a szívem összetört belé,
azóta félve-fájva ver,
azóta reszketeg dobog,
csupán a jéghideg szelek
süvítik egyre; farkasok
üvöltenek vadul veled.

Kései vágy

Kései vágyam enyészik az éji vihar közepette,
hull a hajamra a jég, égeti rest ereim,
bárha a lelkem a lelkedet égve-borongva kereste,
mégse találta sehol, marja is érte a kín.

Futna feléd az a vágy, de a balga idő lakatolja,
vetve maradt az az ágy, oly hidegen nyikorog,
leple a szemfödelén csak a mályva-sötét takarója,
pár öregasszony a jajt égre kiáltva sikong.

Éji talány

Múlik az éj vele múlik az álom,
lány haja illata még ideleng,
köntöse vetve maradt nyoszolyámon,
és zakatolva a szív idebent.

Kelve titokban az égre a Nappal,
el se köszön, csak a fényre repül,
elbitorolja előlem a hajnal,
fut vele már tova szemtelenül.

El se hiszem, hogy öleltem az éjjel,
mint pihegett lebegőn karomon,
hullva alá remegő-puha kéjjel,
és hogy alélt heve vágyakozón.

Messze az éj, tovatűnik a nyár is,
napra napot rak a múlton a lét,
arra az éjre a kék kalamáris
tollamon át kanyarít ma mesét.

Ki háborúzik...

Ki háborúzik és ki ellen,
hiteltelené vált a jellem,
hazudni kész kufárokon
enyészik el barát, s rokon.

Láztalan

Szállnak a szélben a védtelen álmok,
kergeti őket a balga idő szét,
bősz viharában aligha találom
tétova, nyugtalan életem őszét.

Elfut a lét, cafatokra sodorja
fátylaidat, puha arcodon íme,
ottmarad élesen égve a sorja,
mattul a fényben a néhai színe.

Múlik a nyár, jön az ősz, televénye
bomlik aszalva a tölgyek alatt,
dús leve kúszik a fák gyökerébe.

Látod, a régi napokra tapadt
vágyak is elkavarognak e szélre,
lázaiból nekem ennyi maradt.

Lányok, lányok

Szerelem, szerelem,
minek égsz, ha ma sem
ölelem derekad,
hül a vágy, elapad.

Pedig én, Violám,
Zsuzsikám, Karolám,
töröm is kobakom,
s akarom, de nagyon,

hogy e tűz, ami itt,
belül ég, s heve fitt,
veletek lobogón
legyen új lobogóm.

De ti oly kacagón,
kosarat mutatón,
töritek szívemet,
hogy a bú betemet.

Szemerkél már...

Szemerkél már az őszi ég,
a bánatát kiönti,
abból neki nagyon elég,
hogy nem szerette senki.

Szemed tava

Elillanó, rövid nyarak,
belőlük annyi sem marad,
mi lenne éltető falat.

Mivel tavaszra kelne mély,
 eget borító szenvedély,
lefogja azt a téli éj.

Azóta nem kerestelek,
csupán repedt szívem remeg,
halódik és nagyon beteg.

Mi visszavárja jöttödet,
ha majd e szürke fellegek
nem ostromolják lelkemet.

De addig is jóéjszakát,
megálmodom szemed tavát,
amelyben én öllelek át.

Így szólt...

Így szól az új müezzin,
se gázolaj, se benzin,
 lehetsz akárha félholt,
nevet csupán a félhold.

Ősz fagyain

Telivér lovain tovavágtat a nyár,
jön az ősz, ködön át kavarg, szemetel,
didereg, fagy az ág remegőn, be kopár,
levelét leszakítva a szél viszi el.

Beteríti a dér a patak fövenyét,
szomorún odahajlik a partra a fűz,
beviláglik a Nap, gomolyog kicsikét,
fura fellegein lebegőn elidőz.

Hegyek ormairól szigorún szimatol
le a tél, a fehér süvegén ül a hó,
begubózik a lét, a remény valahol
belül ég, zakatol, amiként a kohó.

Pihentető hegyeknek ormán...

Pihentető hegyeknek ormán
mereng tekintetem tova,
nem indulok vitézi tornán,
letűnt a lángolás kora.

Verzió kétütemre

Eltalált az Ámor
hallgatag,
én csupán dadogtam,
balga tag,
szólni hozzád mégse
mertem én,
torkom elszorult a
kezdetén.

Hej, pedig mióta
vártalak,
ám a perc sietve
elszaladt,
már azóta Pista
egykomám
birtokolta szíved
el, Jolán.

Ámde jött Katóka,
s átölelt,
bennem egycsapásra
társra lelt,
így világom újra
felderült,
szívem pitvarára
béke ült.

Csendes éjszaka

Messzi távolokba leng tovább az arca,
mintha őrlené a múlt ezernyi malma,
szállna szét a lisztje harmatos virágra,
lenne altatója csendes éjszakámra.

Jaj, pedig csodáltam, érte lelkem égve
ment (akárha volna) rút pokol tüzére,
mégis itt hagyott e balgatag magányban,
altatott, s utána elszökött silányan.

Égre esküdöztem én, ha megtalálom,
kergetem világba, túl a láthatáron,
ámde, hogyha jönne még felém a drága,
megbocsátanék e csendes éjszakába.

Porhó teríti...

Porhó teríti fenyvesét a hegynek,
a fellegek fölötte ellebegnek,
és itt a völgyben, illatán az ősznek,
a partifecskék messze készülődnek.

Engedetlenül

Ki tudja mennyi lettem én,
miközben egyre tetten ér
ezer
keserv.

Kisemmizetten kárhozok,
s e túrhetetlen állapot
csikar,
csavar.

A mindenség e szeglete
reményeimmel volt tele,
gyanút-
lanul.

De mára mindez elkopott,
az ujjropogtató fagyok
között
ködök

kavagnak és a Hold elé
takarva mintha rejtené,
lepel
lep el.

A néma, sóvár áhítat,
mi néha-néha átítat,
avul,
s fakul.

A hév azóta messze jár,
mögötte már az éhhatár
korog,
s morog.

Nekem, ha megbocsátotok,
de szétalázva nem tudok
taní-
tani.

Bögrés levest...

Bögrés levest evett a nindzsa,
mikor tésztája elfogyott,
félíg maradt csupán a findzsa,
ezért mohón beléivott.

Az Isten szerelme

Miféle kor felé haladsz világom,
törékenyen mivégre perlekedsz,
nem ütsz te rést a rengeteg zshiványon,
akik ma felzabálnak élvezeteg.

A testeden megannyi tűzzsarátnok
hagyott kemény nyomot, az erdeid
a pénzre esküdött, gonosz kufárok
hatalmas élvezettel égetik.

A kéked egyre mattulón dereng fel
a Hold felől, ha visszanézek én,
de csak forogsz tovább reményeiddel,
örökre optimista földtekém.

Remélem úgy akarja majd az Isten,
szerelme bűneinken átsegítsen.

Végórán

A nappalok sivárak
és az éjszakák gyötörnek,
a testem árva, fárad,
érzi illatát a földnek,
göröngyeik kopogni
készülődnek egyre-másra,
a búm is óceánnyi
és a szívemet zabálja.

Szemem lehunyva várok,
bár az álmok elkerülnek,
a varjak árja károg,
érzi bús torát a végnek,
hiába kél a hajnal,
már nem ébredek hevére,
kapaszkodom karommal
ördögömnek üstökébe.

Talán ma

A mord világ talán lecsendesül
Karácsonyunknak ünnepére,
talán a józan ész kerül felül,
s leül megint közénk a béke.

Talán ma végre nem szalasztjuk el
a megmaradt esélyeinket,
marad, mi néha-néha ráfelel,
a szépre csillanó tekintet.

Talán, ha félreállva egy kicsit
e tébolyult, konok tusából,
a békevág a szíveinkre nyit,
(de hisz, hol is lehetne máshol)

akár feledve minden érdeket,
kibékülünk megint magunkkal,
nyomán a földet öntve vér helyett
csupán terítve újra maggal,

talán Urunk meg is bocsátana,
s a vétkeinkre fátyla hullna,
fejünk felett e lázas éjszaka
ma végre nem hiába múlna.

A gyávaságról

Fakó az arca, vértelen
tekintetén a bánat
sötét virága megterem,
apasztva mind a lázat,
vakon mereng a semmibe,
lehúzza mindörökre
a lét garázda ördöge,
pedig fehér az ökle.

Hiszen megadta rég magát,
nem új e rút alázat,
csak épp ma éli újra át
a régi-régi lázat,
az arca megremeg belé,
de visszatartja átkát,
akárha végre értené,
hamis világ, min átlát.

Ma még utószor öltre megy
lidérce ördögével,
az ökle újra megremeg,
de ím, elé letérdel,
marad ki volt, megalkuvó,
hiába, mert a vére
hideg maradt a vágtató,
sebes világ tüzére.

Önámítás

Megannyi verset írtam aggkoromra,
no lám, akadt rajongóm, bárha egy,
a vakkanása ráfelel soromra,
de néha jólesik, hiszen csak eb.

Kutyám fülét vakargatom, ha rímem
nem úgy kanyarg, ahogy kanyargni kell,
szemét lehunyva lustaságot mímel,
a versem se bíbelődik el.

De hogyha indulok kabátomért, ő
csaholva fut felém, körülrajong,
reám veté magát, hitemre félő,
talán fel is borít azon nyomon.

Lehet, hogy áltatom magam, lehet, nem,
de végre van, ki érti már a versem.

Ördögűző

Bolond világom élveteg,
lerészegedve hempereg,
vigyorgva ördögével,
eladta önmagát, balog
melódiákra tántorog,
virágaimra térdel.

Kevély, s a háborúra kész
kalandorok között miséz,
az Istenét elűzte,
rohanva végzetébe már,
hiába várja rút halál,
kapaszkodik szelébe.

Hiába int a múlt felé,
akárha elfelejtené
megannyi forrt sebét rég,
leszegve balga üstökét,
kikényszeríti végzetét,
s nem éri át a kétség.

De vad futása véget ér
mikorra múlni kezd a tél,
s tavaszt ígéz a reggel,
a vére tán lecsendesül,
ölébe újra béke ül,
leszámol ördögével.

Szerelmem óceánján...

Szerelmem óceánján
hajód terelgetem,
megannyi színes ábránd,
de ez maradt nekem.

Rianás előtt

Megannyi talpnyaló között sötétben
bolyong az értelem, de nem talál
szemernyi fényt, falán kopog keményen,
morogva néha dőnget is talán.

De mert vezérüket követve büszkén,
ma ők a mérvadó szakemberek,
kimondva azt, ki itt a jó keresztény,
s ki az, ki még velük magyar lehet.

Konok cinizmusuk kevés dumája
csupán mi hallik át az éteren,
a nemzetünk viszik jeges Dunára,
esetleg emberük király legyen?

De jól vigyázzatok, nagyon veszélyes,
a jég hamar reped, hiába széles.

A vágy hiába lüktető...

A vágy hiába lüktető,
ha nincs ki elfogadja azt,
e tény hamar megérthető,
ha végleg agglegény maradsz.

Fényre szálló

A görbülő terek között
tovább követtelek,
de fényre szürkülő ködök
mögött nyomod veszett,
azóta is találgatom,
hová sodort a félsz,
a féktelen zsarátnokom
elégetett vagy élsz?

Amint az éji lepke száll
a lámpaláng fölé,
akit nem érdekel halál,
ki már az ördögé,
soványka tested úgy veszett
a tűz ölében el,
akárha volna szárnyszegett,
varázslatos lepel.

Eljövétel

Áll a fenyőfa is immár
díszeivel cicomázva,
fordul előre a naptár,
lassul az ünnepi vágta.

Hallevesem beszerezve,
jártam a boltokat érte,
bejglim is újra tekerve
vár mazsolásan a késre.

Bár az idén libacombrá
mégse futotta, de hátha
gyermekeimnek a gyomra
rákap a csirke farára.

És a borom sem a régi,
mára maradt csak a kannás,
gázt se merek tekerészni,
főzni meg ott van a bogrács.

Így közelít a karácsony
bárha az ünnepi fénye
gyertya csupán, de ma átfon
két unokám szeme kékje.

Az őrzőhöz

A nappalokra éjszakák borulnak,
a Hold elé, ha fellegek kerülnek,
ki tudja kél-e még belőle holnap,
marad nekünk vajon szemernyi ünnep?

Karácsonyēj a háborúra rémül,
a fél világ imára hull, a torkán
a penge villanó acélja végül
megáll, nem ejt komoly sebet ma még tán.

A gyertya imbolyogva bár világol,
reményt remegve szét a vert falakra,
hiába, mert a béke messze, távol
kering, emelve leng öreg kalapja.

De túl a táguló galaktikákon
vajon ki őrzi nagybeteg világom?

Az életed...

Az életed csupán kegyes csalás,
a vágy utáni csalfa kapkodás,
mikorra végre lenne rá eszed,
a szemfödél takarja testedet.

A gyávaság a börtönébe zár,
talán hiába is kiáltanál,
a vézna hangod elhalón remeg,
sikolyszavad nem érti senki meg.

Pedig reményeid között a lét
lebegte át megannyi kellemét,
de ráharapva már fogad törött,
nevetve állt tovább, felöltözött.

Hiába volt a csókja mámoros,
ölelkezése több ezer fokos,
kacsintva távozott idő előtt,
mögötte már csupán a gaz, mi nőtt.

De hogyha még neked lehetne tán
kemény csatáit újra játszánád,
tudom, nem érdekelne, hogy becsap,
ha újra osztaná a csókokat.

Önérzet

Vad ösztönökkel éljük életünket,
gyakorta gáncsolunk igaztalan,
de hogyha majd a sors miatta büntet,
bocsánatért sikoltozunk, ha van.

Ha persze nincs, pörölve felkiáltunk,
miért nem érdemeljük azt mi meg,
üvöltözünk vadul kikelve, bárgyún,
hogy ez velünk miért is eshetett.

Önérzetünk felér akár az égig,
megátkozunk akárkit is, ha kell,
konok dühünk nem érdekel, kit érint,
ha ellenünkre szól, tapossuk el.

Utána józanodva jó a másnap,
vajon marad nekünk elég bocsánat?

Tébolyult erő

Homályosan dereng a fény
a barna éjszakában,
min át a reszketeg remény
fogyatkozik, silányan
kereng a balga gondolat
a révedő fejekben,
utána semmi sem marad,
csupán a rendezetlen
hitelhalom, mi végre majd
utódainkra verve
megint keserveket szalajt
e végtelen mederbe.

A fellegek fölött az ég
borongva átvilágol,
de bűneink gomolykódét
nem oldja már a távol,
a lelkeink a semmibe
inogva kárhozódnak,
szavát emelve senki se
pöröl; kié a holnap,
miért e tébolyult erő
szorítja torkainkat,
amely csupán a görbedő,
komor halálba ringat.

Szeressetek még

Öleljetek, karoljatok belém még,
ti régi, nagy szerelmek andalogva,
akárha volna vég e végtelenség,
szeressetek, ne hagyjatok magamra.

De addig át ezernyi szenvedélyen,
repítsetek magasra, hegy fokára
emeljetek, hevítve satnya vérem
szakítsa át az érfalát ma újra.

Mikorra már a láz hatalmasodva
felélne minden éghetőt, sziszegve
merítsetek be áradó folyókba,
eresszetek tovább a tengerekbe.

S ha majd a számra éj hidegje kékül,
takarjatok be mindörökre végül.

Tartalomjegyzék

A szív heraldikája.....	3
Csoda.....	3
Kezében véső... ..	3
Egyszer csak eltűnt.....	3
Horváth Mihály-os éveim.....	4
Pogány vér	4
Gyermekeként hisszük.....	5
Érzelem nélkül.....	5
Dátumok	5
Hajt a láz hozzád... ..	5
Gyakran sikerül... ..	5
Hajnalok	6
Egészen estig.....	6
Fel az égbe	7
Vekker	7
Az este.....	8
Nüansz.....	8
Mi lesz velünk... ..	9
Reng a derekán... ..	9
Este tanúként.....	9
A jeges úton... ..	9
Futás a nyárba.....	10
Rejtjelek	10
Válassz!	11
Feltüzelve	11
A régi ház előtt.....	12
Hajósok	12
Kisistenek	13
Éjre nap	13
Fülembe mászott... ..	14
A nagy huzatban... ..	14
Előbb, be morc volt... ..	14
A kút kávján.....	14
Megint becsaptak... ..	15
Álarc	15
Magfilozófia	15
A rév felé	16

A sas halála.....	16
Birkamód.....	17
Jelentés	17
Világégés előtt	18
Biztatás.....	18
Találgató.....	19
Függöny.....	19
A ceruza lágy... ..	19
A boldogságom... ..	20
Bulvárvíz.....	20
Táltosok között.....	21
Kalandozás	21
Hiába vagy már... ..	22
Gonosz, s irigy vagy.....	22
Nézz rám ablakodból!	22
Míg a világ... ..	23
A vendégmunkás dala.....	23
Kampányolunk	24
Ajánlat.....	24
Szegény, s családja.....	25
Már elvesztette.....	25
Horgony	25
Feléd hajózva	26
Álarcaink	26
A hamiskártyás dala	27
Virágot Algernonnak	27
Szerelmeimmel... ..	28
Az élet nem más.....	28
Múló harag.....	28
Időhurok.....	29
Változó kor	29
Tavaszközelg	30
A sasnak karma közt	30
Összeraklak úgy is	31
Utolsó sóhaj	31
Képzelet	32
Tücsökszerelem.....	32
Alien	33

Se kard, se ló	33
A Majdanon.....	34
Az ördög éve	35
Bénultság	35
Éledő vágyak	36
Csobog csak egyre.....	36
Te csak reménykedsz... ..	36
Az ördög és a béke	37
A medve éhe... ..	37
Új, szebb verseket.....	37
Megint.....	38
Az új hadúrért	38
Mámor	39
A hév	39
Hitetlenül	40
Törött remény.....	40
Göröngy, ha koppan.....	40
Őszre múlik	41
Latolgatás.....	41
Egyszer lógni fogsz... ..	41
A metronóm.....	42
Dúl a háború... ..	42
Friss szenvedést hoz.....	42
Ma délutánra... ..	42
Mi eddig épült.....	42
Angyali ujj.....	43
Harci bódulat.....	43
A tű fokán.....	44
Háború	44
Vidd a szívemet	45
Elnyűtt kötetben... ..	45
Virágzanak majd.....	45
Mozaikjaidból.....	46
A visszatérő üstökös.....	46
Szívverés.....	46
Atlasz vállán	47
Fiamhoz.....	47
Már domborodnak.....	47

Örökké.....	48
Apokalipszisre várva.....	48
Csodáim ébredése	49
Magasba vágyódsz.....	49
Kalapozással.....	49
Számadás előtt.....	50
Esti varázs.....	51
Meséken át	51
Koporsót farag... ..	51
Hírünk az Olümposzon.....	52
Középszerűből.....	52
Voksoló	52
Gyáva népnek... ..	53
Addig-addig szállt.....	53
A tenger habja.....	53
Elveszett a jó... ..	53
Majd ráfonódott... ..	53
Legott	54
Lesz-e virradat?.....	54
Tavaszi utazás	55
Biz, tragédia... ..	55
Kampányidőszak... ..	55
Homlokán smaragd.....	55
Pökhendi gazdag... ..	55
Megint keletről... ..	56
Fehér galamb... ..	56
Pávatánc.....	57
A vándorút végén.....	57
Éji búcsú	58
Száll az idő.....	58
Uram, ne sírj!	59
Hanyatt	59
Kacér Hold	60
Műélvezethez.....	60
Üvegfal mögött... ..	60
Magyar a magyarnak	61
Ha visszafájnak.....	61
Fortély	62

Véráldozat	62
Tatyi	63
Nekrológ az észhez.....	63
Tavaszi láz	64
Kör utca 5.	64
Festett tojás	64
A régi múzsám.....	65
Szavak.....	65
Oldalak	65
Miérték.....	66
Magról kelő	66
Hangszál	67
Mindenki elvtárs... ..	67
Reggeli órán	67
Fontos balek.....	68
Ki írja tele... ..	68
Hullt a diadém.....	68
A hagyománynak.....	68
Végtelen ködök	69
Ördögi kör	69
Nagyszombaton	70
Óvatosság.....	70
Sakk.....	70
A politikus... ..	71
A délutáni fényben.....	71
Szégyentől félve... ..	71
Antall.....	71
Éji strázsán	72
Elszámolni majd... ..	72
Gyógyulás.....	72
Ma eltemettelek... ..	73
Köddel suttogó.....	73
Elveri a port.....	73
Sajátossága... ..	74
A kabaré ma... ..	74
Megint fohász	74
Múlik a tor.....	75
Áprilisi dal.....	75

A gyertyaláng	76
Hisz minden véges... ..	76
Rosszul lát szegény.....	76
Hiába volt hát.....	76
Őszülő varázs	77
Eshet akár.....	77
Hiába vársz	77
Totálkárosra.....	78
Beccsapva	78
Az oroszlán és a medve.....	78
Borozgatok	79
Virágcsokorral	79
Megalkuvás	80
Kiszálló	80
Ajánlkozás	81
Csodám	81
Találkozások.....	82
Fikarcnyi lét.....	82
Bohóc fejére.....	83
Szerelme balzsam... ..	83
Fogam között... ..	83
Ebédre fell.....	84
Ha kérhetem	84
Már halkul a lét... ..	84
Bár betűvetést... ..	85
Hatvanhat... ..	85
Közelg a nyár.....	85
Olthatatlan	86
Kandúr nyivákolt... ..	86
Ezt hajtogatom.....	86
Ordasokra várva.....	87
Hajóskaland.....	87
Kopott cipő.....	88
Hajadnak illata	88
Májusi szél.....	89
Amnéziánk	89
Leugattam őt.....	90
Meddig dobogsz még.....	90

Olajoskanna...	90
Május éji nász.....	90
Utak.....	90
Minden pénzt bevált.....	91
Kultúrkommandó	91
Vakáció.....	91
A pénzedért.....	92
A fétishez	92
Párhuzam	93
Minden ébredés.....	93
Vajh merre jártok.....	93
Palackposta	93
A gondolatról	94
Naiv dal	94
Angyalokra várva.....	95
Bizony, hogy úgy volt... ..	95
Tavasznak árja.....	96
Agónia	96
Régi nyarak.....	97
Ha visszanézel... ..	97
A konyhanyelved.....	97
Falánk korom	98
Hajnali zápor	98
Cseresznyefám	99
Ördögöd van	99
Bikája súgta.....	100
Örökség.....	100
Régi szép nyár	100
Unokám, Fanni.....	101
Bolygónk sorsáról.....	101
Időről időre	101
Medárd	102
Égi mechanika	102
Éltető eső	103
Kicsengés.....	103
Huncut angyal	104
Régi mesék telei	104
Édeni hang	105

Tombol a nyár.....	105
Nem jelent sokat.....	105
Álmai hullnak.....	106
Tél előtt.....	106
Holnapra várva.....	106
Nagy utazás.....	107
Becsületéért.....	107
A fűkaszával.....	107
Botját elejtve.....	107
Arcod éle.....	108
Ámde.....	108
Szélsodorta emlék.....	109
Megint?.....	109
Kádfürdő.....	110
Egy böhöm bődön.....	110
El van kenődve.....	110
Bál után.....	111
A hegy mögött.....	111
Kőműveseknek.....	111
Kontraszelekció.....	112
Marad tovább.....	112
Kényszerpálya.....	113
Fel se fogta még.....	113
Egy bögőmajom.....	113
Karóval jöttél.....	113
Post festa.....	114
Esőcsináló.....	114
Hagymázás álma.....	114
Érzék.....	115
Tábornoksors.....	115
Hangrend.....	116
Vajon maradt-e.....	116
Kolompoló.....	116
Égi bál.....	117
Undor.....	117
A csend szerelme.....	118
Cigánypecsenyém.....	118
Füge levele.....	118

Úszol az árral.....	118
Becsszóra mondom.....	118
Ma éjre.....	119
Lidérces álom.....	119
Új Anyegin.....	120
Hűlt szerelem.....	120
Juszt is.....	121
Gyerekkoromban... ..	121
Láz.....	121
Időzár.....	122
Teltek az évek.....	122
Tengerészsors.....	123
Imádlak Adriám.....	123
A vágy az úr.....	124
Újratervezés.....	124
A harcsa végzete.....	125
Ma már.....	125
Változó idők.....	126
A víg tivornyákra.....	126
A béke vége.....	127
Béressors.....	127
Esély.....	128
Jódlizni fogtok... ..	128
Az élet vonatán.....	128
Utóremegés.....	129
Fényképed akkor.....	129
Agylágyulás.....	129
Napjaid telnek.....	130
Lápi lidércek.....	130
Gravitáció.....	130
Fanyűvő lelke... ..	131
A luxusvilla... ..	131
Sorskérdés.....	131
Hajnali szél.....	131
Karót nyelve.....	132
Szürkület.....	132
A nyári tó varázsa.....	133
Hullámvasúton.....	133

A takonypócnak...	133
Visszatekintek...	134
Nekem maradtál...	134
Mi lesz?	134
Végtelenül	135
Törökülésben...	135
A dőreségről...	135
Egy foton mögé	136
A horgászboltban...	136
Celebvírus	136
Kötéltánc	137
Tudást osztottak...	137
Humor nélkül nincs...	137
Rézlapon neve	137
Dal a Holdhoz	138
Megvadult hintaló	138
A lelkiismeretről	139
Óriáskeréken	139
Fordul az év	140
Kerti séta	140
Hol a nyár fut az őszbe	141
A lényeg ellen	141
Gőzben a konyha...	141
Oszló ködön át...	141
Hatalmasok között	141
Ringó csípőjű	142
Csillagos éj volt	142
Át a léten	142
Önégetés	143
A vár fokán	143
Új fanyűvők	144
Mondhatod nekem...	144
Mérhetetlen inga	145
Jön a hallgatag ősz	145
Így vagyunk mi el	146
Valód	146
Múlik a nyár	147
Esőre várva	147

Az árva párja	148
Innen és túl	148
Csillagölelő	149
Királycsináló	149
Tejes csuporral.....	150
Fura egy látvány.....	150
Égi bűn	150
Est.....	151
Dél-Hunisztán.....	151
Pálpusztai sajt	151
Angyalaid.....	152
Bűvölő	152
Őszelő.....	153
Kérdezz, feledek.....	153
A jó magyarhoz	154
Vajon kiáll-e még?.....	154
Halkulnak a fények.....	154
Lassulóban	155
Ősz kopogtat	155
Halhatatlanság	156
Ne bánd az őszt!.....	156
Vett szép nercbundát.....	156
All-in	157
Bűneink	157
Földre szállt angyal.....	158
Angyalszárnyakon	158
Hajnalodón.....	159
Uram, te ott... ..	159
Hajnali dal	160
A vén és a szirén.....	160
Őszi visszarévedés.....	161
Ősz kapuján.....	161
Vonzatok	162
A tű akad	162
Szúnyogok között.....	163
Át a folyón.....	163
Hurokban	164
A vitéz, a kürt, meg az angyal	164

Lebbenő álmok	165
Opciók	165
Szűrt holdfény ömlik.....	165
Kaméleonként.....	166
Két világ között	166
De mert igényem... ..	166
Engesztelő	167
Mari repült.....	167
Mézsirupocska.....	167
Új tavaszra várva	168
Táncolón az őszi széllel	168
Vihar a völgyben	169
A bárány béget.....	169
Sejlés	169
Gyomorbajos fanyalgók	170
Új Antikrisztus	170
Édeni part.....	171
Lankadat.....	171
Kasztón kívül	172
Paplanunk alatt	172
Megint magam vagyok.....	172
Lebbenések	173
Vihar az őszben	173
A bú, s a bánat	174
Egy fűzfapoéta dala.....	174
Törékeny őz a béke	175
Korcs idők.....	175
Hová esett a pálmaág?.....	176
Éji farkasok.....	176
Borult az ég... ..	177
Táncolok én.....	177
Fodrozza hús szél	177
Nem igényelte.....	177
Két öregember... ..	178
Bár haja ősz... ..	178
Sül a gőgös... ..	178
Zöld kalamáris	179
Álomfejtés.....	179

Mikor hozzám simul.....	179
Minden arabra... ..	180
Lassan fogy a lét.....	180
Őszi magány.....	180
Köpönyeg	181
Hatalmi mámor	181
Szundítok... ..	182
Őszi kertek	182
Fogán a Hold világa csillan... ..	182
Möbius-világ.....	183
Hallom.....	183
Távol a kaptafától	183
Üvegzőld... ..	184
A bánat sátra.....	184
A némaság ára.....	184
Evezni kell.....	185
Jótevény éj	185
Esélylatolgató.....	186
Szénakazalban.....	186
A rigócsőr... ..	186
Felhatalmazás	187
A vér ódiuma.....	187
Ezernyi fáradó levél.....	188
Mennyben az ördög.....	188
Dortmund felé.....	188
Bolondok hajója	189
Szerelmem, Májuséj.....	189
Egy őszi ághoz	190
A kolomp hatalma	190
A tölgyson.....	191
Agymosás	191
Románcnak indult... ..	191
Emlékek égnek... ..	192
Neptun ölelése.....	192
Kerestelek	193
Írtam pár verset... ..	193
Didergő szívem.....	193
Őszi hexameter	194

A kockás abroszon.....	194
Túlhatalom	194
Őszi pőreség.....	195
Ha volna léghajóm... ..	195
Őszi sajtós.....	195
Ezer felé	196
Egy draszté... ..	196
Őszi est.....	196
Halottaim... ..	197
Vajh lesz-e reggel?	197
Megmaradjon ám... ..	197
Menthetetlenül.....	198
Felelősség.....	198
Paramnézia	198
Őszi napnyugta.....	199
Elszalasztott sanszok.....	199
Be kár	200
Szkepszis	200
Őszi válás.....	201
Őszi elmúlás	201
Őszi mélabú.....	202
Ha rút világot.....	202
Hazaváró	202
Egy nő, ha negyvenes.....	203
Versemet írom... ..	203
Sosem fogom bevallani.....	203
Folyósodor	204
Az álmaimban... ..	204
Öreg cédrus.....	204
Kamasz idők	205
Falat húzunk.....	205
Meseszép nap	205
Káposzta.....	206
Ki lesz?.....	206
Rotáció	206
Rózsafa ázik.....	207
Színészeti	207
Ne zsörtölődj!	208

Gyarló ima	208
A kút kerek köve	209
Egy csavargóhoz.....	209
Nagyszünet.....	210
Megváltóra várva	210
A köd szitája	211
Félbe fájva	211
Esti rádiózás	212
Sámánok helyett... ..	212
Gyökér, ha nincsen... ..	212
Nincs kizárva	213
Tavasza várva.....	213
Szellemjárás	214
Félre bú!	214
Téli merengés.....	215
Csüggeteg dal.....	215
Szunnyadó erő... ..	215
Izmos telivér.....	216
Hír felőled	216
Kései vágy.....	216
Éji talány.....	217
Ki háborúzik... ..	217
Láztalan	217
Lányok, lányok	218
Szemerkél már... ..	218
Szemed tava.....	219
Így szólt... ..	219
Ősz fagyain	219
Pihentető hegyeknek ormán... ..	220
Verzió kétütemre	220
Csendes éjszaka	221
Porhó teríti.....	221
Engedetlenül	222
Bögrés levest.....	222
Az Isten szerelme	223
Végórán.....	223
Talán ma.....	224
A gyávaságról	225

Önámítás.....	225
Ördögűző	226
Szerelmem óceánján.....	226
Rianás előtt	227
A vágy hiába lüktető... ..	227
Fényre szálló	227
Eljövétel	228
Az őrzőhöz.....	228
Az életed... ..	229
Önérzet	229
Tébolyult erő.....	230
Szeressetek még	230
Tartalomjegyzék.....	231